

புறீ.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் பூவர் திருவடிகளை ராணம்.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி
அருளிச்செய்த திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

பத்தாம்பத்து—முதல் திருமொழி,

ஒரு ந ல் சு ற் ற ம்.

உரையவதாரிகை:—இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தைத் திருத்திப் பணிகொள்ள
விரும்பிய ஸர்வேச்வரனால் மயர்வற மநிலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுள் மாறன்
பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் வழிபறிக்
கப் போனனிடத்தே யாத்ருச்சிகமாக எம்பெருமானிடத்தில் மந்திரோபதேசம்
பெற்றதனாலும் அவனது திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை ஸேவித்ததனாலும், அப்
பெருமானது காலாழியைப் பற்களால் கழற்ற நேர்ந்தபோது பகவத் பாதாரவிந்
தத்தில் வாய் வைத்ததனாலும் அஃஞானவிருள் நீங்கித் தனது உத்தரான
ரெழுந்து எம்பெருமானைப் பரிபூரணமாக அதுபவித்து ஆவிய் சித்திரக்கவி
டான ஆந்தாதிசயத்தை வெளியிடுமாறு, ஆசகவி மகாபுத்தியமுடையவ
வில்தார்க்கவி என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் பாடவல்ல பாறா மந்திரத்தின்
ராய், தாம் உஜ்ஜீவந தோதுவாகப்பெற்ற திருலஷ்டாஷ்டா ம திருமொழியிலே
வைபவத்தை வாடினென்வாடி யென்று தொடக்கி முதல் வே ஆராய்ச்சி
பன்னியுரைத்து, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூட்டுதல்களினிலே
செய்தருளிக் திருமந்தார்த்தத்துக்கு எல்லேலமான திவ்ய மொ, திருமந்
சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்கவேணுமென்று மகோதகங்கொண்டான ஸ்ரீ
திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்பிரிதி' என்
பதரிகாச்சரமத்தைத் தேடி வடக்கே யெழுந்தருளினவளவில் 'திருபதுபவித்து,
னும் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டாந்திருமொழியால் அதமீத்தில் ஸந்திதி
அதன்பிறகு வதரியை வணங்கி, அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீ பதரிகாச் கை தொழுது,
கொண் டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமங்காராயண மூர்த்திகருவேங்கடம் என்
பிறகு சாளக்கிராமம் கைமிசாரணியம் சிக்கவேள்குன்றம் பது அவ்வளவோடு
னும் திருப்பதிகளை யாத்நிரையடைவே மங்களாசாஸனஞ்ஞ
வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவத்தைத் தலைக்கட்டி

அதன் பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகத் தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றை யதுபவிக்கத் தொடங்கி, திரு வெள்ளைத் திருவல்லிக்கேணி, திருநீர்மலை திருக்கடன்மலை திருவிடவெத்தைத் திருவட்டப்புகரம் திருப்பாழைச்சாவிண்ணகரம் ஆகிய இத்திருப்பதிகளை யதுபவித்து,

அதன்பிறகு, திருக்கோவலூர் திருவாயிந்திரபுரம் என்னும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் இரண்டு திருமொழிகளாலதுபவித்து,

அதன்மேல் மூன்றாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகச் சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளை யதுபவிக்கத் தொடங்கித் தில்லைத் திருச்சித்திராகுடம், காழிச்சீராமவிண்ணகரம், திருவாவி திருநகரி, திருநாங்கூர்ப்பதினொரு திருப்பதிகள், திருவிந்தனூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி, கடலூர், திருவெள்ளறை, திருவரங்கம், திருப்பேர்நகர் (அப்பக்குடத்தான் ஸந்ரிதி), நந்திபுரவிண்ணகரம் (நாதன் கோவில்), திருவிண்ணகர், திருநறையூர், திருச்சேறை, தேரமூர்நூர், சிறுபுளியூர், திருக்கண்ணமங்கை திருக்கண்ணபுரம், திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை ஆகிய இத்திருப்பதிகளை யதுபவித்து ஒன்பதாம் பத்தின் இரண்டாந்திருமொழியோடே சோழநாட்டுத்திருப்பதிகளின் அதுபவத்தைத் தலைக்கட்டி,

அதற்குப்பிறகு பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளை யதுபவிக்க விரும்பித் திருப்புல்லாளியையும் திருக்குறுங்குடியையும் அதுபவித்தவளவிலே மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளின் மூன்றாம் திருவல்லவாழிலே திருவுள்ளஞ் சென்றுபுக அதனை பாண்டிநாட்டிலே புகுந்து திருமானிருஞ் சோலையையும் அதுபவித்து இவ்வளவோடே பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவத்தைத் தலைக்கட்டி ஒன்பதாம் பத்தையும் முடித்தாராய்.

இவ்விருள்தரு மா ஞாலத்தில் இவ்வாழ்வார்க்கு இருப்பு அக ளெங்கே திருநாடு செல்ல விரைவு உண்டான வளவில் எம்பெருமான் இவர்களுடைய புகழ்விடையிலே சில திருப்பதிகளைக் காட்டி இவருடைய ஆசையை மறைத்திற்று, இவரும் இவ்வ தேசாதுபவத்தாலே களித்துப் போதுபோக்கி நின்றார். இனி, பழைய ஆராய்வு இவர்க்குத்தலைபெடுத்ததாயிற்று; அதாவது, இக்கொடு வுலகத்தினின்றும் நீ நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பாம்பதத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்னும் விருப்பம் கிளர்ந்தது. 'எம்பெருமான் இனி நம் முடைய அபிமானத்தைத் தலைக்கட்டியல்லது நில்லான்' என்கிற நிச்சயமுந் தோன்றிற்று. பயன்படும் புறப்படுவதாகவே பாரிப்புக்கொண்டார். பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககம் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வஸித்தவிடத் திலே தன்னோடு மிகவும் முகம்பழகியிருந்த பாம்ப்ரோமாஸ்பதமான சில பெண்

நீ நலமந்தமில்லதோர் நாடு — ஆரத்தத்திற்கு முடிவு இவ்வாத நாடு.

மற்ஹைத் திருமொழிகளொல்லாவற்றிற் காட்டிலும் இத்திருமொழி பரம
விலகாணமாயிருக்கும்; ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் இரண்டாண்டு திருப்பதி
களாக (நிகமனப் பாசுரந்தவிரந்த). ஒன்பது பாசுரங்களிலே பதினெண்
திருப்பதிகளை அடாபவிக்குமழகு மற்ஹைத் திருமொழி யொன்றுக்கு மில்லை
கிடர்.

(5)

கண்டது	ஸேவித்தது
நீர்மலை	திருநீர்மலையிலே;
இன்று	இன்றைதக்கோ வென்னின்,
கரு வெஞ் சூழ்	{ கருவடைத்த பயிர்களால் சூழப்பட்ட
தண்ணமங்கை புன்	{ திருத்தென்னையிலே
சென்று	{ சென்று ஸேவிப்போம்.
காண்டும்	

ஒருநல் சுற்றம் = “விதால ரக்ஷஸ்யஸ்தி கத-ல்” ஜெனியோ ரக்ஷஸ்தி:
 ஸாரியாபாரொ ரக்ஷா தாவ ஜொதூவாடி ரெ-யி-கி-கி = பிதா ச ரக்ஷஸ்ச் சேஷி
 பர்த்தா ஜ்ஜெனியோ ரமாபதி:—ஸ்வாஸ்வாதாரோ மம ரத்மா ச பேரக்தாசாத்ய
 மனாதித:—” என்கிறபடியே திருமந்திரத்தில் தெறுகின்ற ஒன்பதுவகையான
 உறவுகளையுடையவன் எம்பெருமான் என்பது ஆறியத்தக்கது. உடன் பிறந்த
 வர்கள், வயிற்றில் பிறந்தவர்கள், தாய் தந்தையர், பிள்ளைகள், சமன் ருத்ரன் முதலான
 வர்கள் ஆகிய இவர்களை பந்துக்களாகக் கொள்வாருடைய கொள்கைகளைப்
 பூர்வபக்திமாக்கி எம்பெருமானை நான்கு உற்றால்லுறவு எனத் தெளியவுரைக்
 கிருர் ஒருநல் சுற்றம் என்று. உடன்பிறந்தவர்கள் பந்துக்களல்லர் என்பதை

வாழியிடத்திலும் இராவணனிடத்திலும் காணலாம். தாய் தந்தையர் பந்துக்களல்லர் என்பதைக் கையேழியிடத்திலும் ஐரீரண்பாசியிடத்திலும் காணலாம். மாதாபிதாக்கள் தங்கள் புத்திரர்களை யெனவாகியோதியென்று உபேசரித்தல், காமகாலம் வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் துற்றிலேபோடுதல், விநோகியிற் பணி செய்தல், மாணஸமயத்திலாவது எப்பெருமானை சினைத்துக் கையோசை மொட்டாபடி 1. "கோர்கினால் பொருள் கவத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுத்துமிருந்து" என்றபடியே அனைத்தல் முடிந்தல் செய்யாதித்பர்கள். ஸ்திரீகளுக்குக் கணவன் பந்துவல்லன் என்பது தருமபுத்திராதிசனிடத்திலும் காணிடத்திலும் காணலாம்.

இவர்களெல்லாம் பந்துக்களல்லையோயிடிலும் காட்டுக்குத் தன்காட்டியாய்ப் போருகிற சந்திரன் ஸூரியன் முதலானார் ராஜிக்கவல்ல பந்துக்களாகக் குறை பென்? என்னில்; அவர்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு அஞ்சித் தங்கள் சினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கப் பெறாமல் நாழிகை கூறிட்டு உசிப்பதும் அந்தாரிப் பதுமாய்ப் போருகையாலும், இரணியன் இராவணன் முதலானுருடைய கையில் அகப்பட்டு இழிதொழில் செய்து திரிபவர்களாகையாலும் ராஜ்யபந்துக்களாக மாட்டார்கள். த்ரிலோகபாலகனென்று பேர்கமக்குயிந்திரனும் 'கம்முடைய பதவி எப்போது நழுவப்போகிறதோ!' என்று அஞ்சியிருப்பவனும் இத்திர ஜித்தின் கையிலே அகப்பட்டுக் கொண்டு கட்டுண்டவனும் மஹாபாதி போல்வார் கையிலே செல்லத்தைய் பற்றிகொடுத்துக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய்த் திரிபவனு மாவகையிலே பந்துவாகமாட்டான். காண்முதலும் மதுகைடபர்கையிலே வேதம் களைப் பறிக்கொடுத்து 'கண்இழந்தேன், தனயிழந்தேன்' என்று திலந்தழாய் கையிலே ராஜ்யத்தை வாகமாட்டான். குந்தனும் வகைப் பாரணிகளையும் ஸம்ஹரிப்பதையே தொழிலாகவுடையனாய் தீ விடாயர் முகத்திலே நெருப்பைச் செலுத்தாதபோலே 'தழல்சிற' வண்ணமாய்; - தான் தீய ஆதரித்தவர்களை 'அயத்துத் தா, பெயரித்துத் தா' என்று கொடுந்தொழில்களைச் செய்கித்துக் கொள்ளுகையாலும், தன்னைப்படுத்த பாணனுடைய 'தலைப்பூவாடாதே ராஜிக்கு' தேவ்' என்று பிரதிஜ்ஞைபண்ணிவைத்து, தன்னைத் தொழுதனகளைக் கள்ளிக் காடு செத்ததாற்போலே சிங்களக் கண்டு 'உயிருண்டாகில் உப்புமாரி புண்ணவாம்' என்று செத்திர்கள்களை மறைத்துக்கொண்டு நழுவிளவனாகையாலும், லோக குருவாய்த் தனக்குப் பிரதாபனை பிரமனது தலைவய்த் திருசிப் பாதவைய்க் கையுக் கபாலமுமாய்த் திறந்து கிடந்து வாசல்தோறும் புரந்து தன்னை வெளி விட்டுக்கொண்டு திரித்தவனாகையாலும் பந்துவாக மாட்டான்; ஸ்ரீமந்தராயனை னொருவனை மாதாபிதாக்கள் மகவிட்ட நிலைமையிலும் தண்ணருந்நெரிந்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முக்ககாட்டியும் இன்சொற்கள் சொல்லியும் அக

வாயிலே நின்று ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் பாம்பந்து—
என்கிற ஸகலசாஸ்தா ஸாரப்பொருள் தோன்ற 'ஒருநல் சுற்றம்' என்றாயிற்று.

எனக்கு உயிர்—எம்பெருமான் ஸகல ஆன்மாக்களுக்கும் உயிராயிருக்கச்
செய்தேயும் இவர் 'எனக்கு உயிர்' என்றதற்குக் கருத்து யாதெனில்; உயிரை
விட்டுப்பிரிந்த வஸ்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் தவித்திருக்கமாட்டாதாப்போலே
* அவனைவிட்டகன்று உயிராற்றுகில்லாத தம்முடைய உறைப்பைச் சொல்லு
கிறபடி.

ஒண்பொருள்=உலகத்தில் பொருளானது மரணத்தை யுண்டாக்கும்; அதா
வது—தர்வய நிமித்தமாகப் பிராணனை விடுவார்பலருண்டே; எம்பெருமானாகிற
பொருள் அப்படி அநர்த்த ஹேதுவன்றியே ஸத்தையை யுண்டாக்கும் பொருள்
என்றபடி. [வருநல்தொல்கதி] முடிவாகப் பரப்பிய பூமியும் தானே யென்கை.
ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருநீர்மலையிற் சென்று பணிந்தோம்
நேற்று; இன்று திருக்கண்ணமங்கையிற் சென்று பணிவோம் என்றாயிற்று.(க)

பொன்னை மாமணியை அணியார்த்தோர்
மின்னை * வேங்கடத் துச்சியிற் கண்டேபோய் *
என்னை யாளுடை யீசனை யெம்பிரான்
றன்னை * யாம்சென்று காண்டும் தண்காவிலே. (உ)

பொன்னை	{ பொன்போல விரும்பத் தகுந்தவனும்	யாம்	அடியோம்
மா மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்	(நெருகல்)	நேற்று
அணி ஆர்ந்தது தூர் மின்னை	{ அழகுமிக்கதொரு மின்னற் கொடிபோன்று உஜ்ஜ்வல ஸ்வரூபியானவனும்	வேங்கடத்த உச்சியில்	{ திருவேங்கடமலையின் சிகரத்தில்
என்னை	{ என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியுமான	கண்டு	ஸேவித்து,
ஆளுடை சசனை		(இன்று)	இன்றைக்கு
எம்பிரான் தன்னை	{ ஸர்வேச்வரனை	தண்காவிலே சென்று காண்டும்	{ திருத்தண்காவிலே போய் ஸேவிப்போம்.

* * *—முதற்பாட்டிலுள்ள 'நெருகல்' 'இன்று' என்னுஞ் சொற்கள்
பாசுரந்தோறும் அந்வயிக்கவுரியன. நெருகல் வேங்கடத்துச்சியில்கண்டு இன்று
தண்காவில்காண்டும் என்றவாறு. இங்ஙனமே மேற்பாசுரங்களிலும் காண்க.

இப்பாசுரங்களில் எம்பெருமானுக்கு இடுகிற விசேஷணங்களை யெல்லாம்
ஒருசேர அந்வயித்துக் கொண்டு முடிவில் 'அத்தலத்தில்கண்டோம், இத்தலத்தில்
காண்போம்' என்பதாக அந்வயித்துக்கொள்க. அன்றி, பாசுரப்போக்கு உள்ள
படியே அந்வயித்துக் கொள்வதும் தரும்.

பொன்னை=எம்பெருமானைப் பொன்னாகக் கூறுவதற்கு ஒரு பொருத்தஞ்
சொல்லல்லாம்; அதாவது—“ஹேநீ வெவொ நடிவொந ஹெநெநகவுணெ

தவா! வனதபெவடிவடிவம் யதுஜாஸமதொகம்=ஹேம்ந: கேதோ ந தா
 ஹேந சேதேந கஷணேந வா—ஏததேவ மஹத்துந்கம் யத் குஞ்ஜாஸமதோல
 நம்.” என்றார் ஒருமஹாகவி; பொன்னைத்தீயிலிட்டுச் சுடுகிறோம்; உளியை
 யிட்டு வெட்டுகிறோம்; உரைகல்லிலேயிட்டுக் கனக்கவுரைக்கிறோம்; இன்ன
 மெத்தனை ஓழிம்ஸைகள் செய்யிலும் அவற்றால் பொன் சிறிதும் வருந்தமாட்
 டாது; வருத்தமில்லையென்பது மாத்திரமேயன்று; அந்த ஓழிம்ஸைகளெல்லாம்
 தனக்குப் பரம்போக்யமே யென்பது தோன்ற ஒளியைமிகுத்துக்காட்டும்;
 பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடும்போதும் உளியிட்டு வெட்டும்போதும் உரைகல்வி
 லுரைக்கும்போதும் அதற்கு ஒளிமிகுதலைக் காண்கிறோமன்றோ; ஆனால் அந்தப்
 பொன்னுக்கு ஒருவருத்தம் மாத்திரம் சாலவுண்டு; அஃது என்னென்னில்;
 ‘மிக அற்பமானதொரு குன்றுமணியோடொக்க நம்மைநிறுப்பதே!’ என்பதே
 அதற்கு மிக்க வருத்தமாம். ஒருநிலாசில் குன்றுமணியையும் மற்றொருநிலாசில்
 பொன்னைபுமிட்டு நிறுக்கக் காண்கிறோமன்றோ. ‘பொன் என்று போற்றப்படு
 கின்ற நமக்குக் கடைகெட்ட குன்றுமணிதானே ஈடாகவேணும்’ என்று வருந்தி
 மிகவும் குன்றிப்போகாநின்றதாம். அதுபோல எம்பெருமானும், தூதனுப்பப்
 பெறுகை, தாம்பரல் கட்டுண்கை முதலானவற்றால் சிறிதும்வருந்தான்; வருந்தா
 மைமாத்திரமேயன்று, அவற்றால் மிக்க முகமலர்ச்சி பெற்றறிவான்; அப்படி
 யுண்டோவென்னில்; [ஓ இன்னார் தூதனென நின்றான்] என்றது கண்டமே;
 ‘இன்னார் தூதனெனப்பட்டான்’ என்றமல் ‘இன்னார் தூதனென நின்றான்’
 என்கையாலே பாண்டவர்க்குத் தூது செல்லுகையாகிற இழிதொழில் செய்து
 பாண்டவ தூதனென்று பேர்பெற்ற பின்புதான் எம்பெருமானுக்குத் தரிப்பு
 உண்டாயிற்றென்பது விளங்கவில்லையா? இனி, தாம்பரல் கட்டுண்கையினால் முக
 மலர்ச்சியுண்டானமை அறிந்தபடி யெங்கனே யென்னில்; பட்டர் திருக்கோட்டி
 யூரிலெழுந்தருளி யிருக்கும்போது ஒரு ஸ்வாமி வந்து அடியேனுக்கு ஒருரு
 திருவிருத்தம் பொருளருளிச் செய்யவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, ‘நம் பெரு
 மாளைப் பிரிந்த துயரத்தினால் எனக்கொன்றும் சொல்லப் போகிறதில்லை; நஞ்சி
 யர் பக்கவிலே கேட்டுக்கொள்ளும்’ என்று சொல்லி நஞ்சியர்க்கு நியமிக்க,
 சீயரும் பொருளருளிச் செய்து வருகையில் “அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்து”
 (86) என்ற பாசரத்தில் “வெண்ணெய்க்கன்று ஆய்ச்சி வந்தாம்புகளால்
 புடைக்கலந்தானே” என்றவிடத்திலே ‘புடைக்க அலந்தானே’ என்கிற பாடப்
 படியே (தாம்புகளால் கட்டியடிக்க வருத்தப்பட்டவனை என்று) நஞ்சியர் பொரு
 ளரைக்க, பட்டர் அது கேட்டு ‘ஓயா! ‘அலந்தானே’ என்றபாடத்திற் காட்டி
 லும் ‘அலந்தானே’ என்றபாடம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கு மிகப்பொருந்தும்
 போலே இன்று தோன்றுகின்றது’ என்றருளிச் செய்தாராம்; எங்கனே
 யென்னில்; கண்ணபிரான், வெண்ணெய் களவு செய்நிற தன்னை யசோதைப்
 பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகின்றாளுென்று வீட்டிலுள்ள கயிறு

களைத் துண்டு துண்டாக அறுத்து வைத்திட்டபின்பே களவு செய்யப்படுவான்; அவன் இவனை ஒருகையிலே பிடித்துக்கொண்டு கயிறு தேட, அவை துண்டு துண்டாக இருப்பது கண்டு அவற்றை ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அதுகொண்டு கண்ணிராளைக் கட்டும்போது, இவன் தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராதபடியான அக்கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பினால் கட்ட முடியாதபடி எளிதில் தன்னைத் தப்பிவித்துக் கொள்ளவல்லவனாயினும், தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஆச்ரிதபாரதந்திரியம் முதலிய சீலங்களை வெளியிடுவதற் கென்றே பாத்வலியைத் தவிர்த்து மதுஷ்ய ஸஜாதீயனாக அவதரித் திருக்கிறதான் உரலோடு கட்டுண்டு அடிபுண்டிருக்கை முதலான இவ்வகைகளால் தான் அக்குணங்களை விளங்கச் செய்து கொள்ளவேணும்மென்றுகொண்டு, ஒருசற்றுக்கும் போராததாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் சீ சுருக்கி அமைத்துக் கொண்டு 'கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்' என்னும்படி ஆவன்; 'இங்ஙனேநம்முடைய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யகுணங்கள் விளங்கப்பெற்றோமே; அவதாரப்ரயோஜனம் நன்கு நிறைவேறப்பெற்றதன்றோ' என்று முகமலர்ச்சியடைந்திடுவன் என்க. ஆகவே தூது அனுப்பப்படுதல் தாம்பாலாப்புண்டிருத்தல் முதலிய இழிவான காரியங்களில் எம்பெருமானுக்குச் சிறிதும் வருத்தமில்லாதிருத்தலோடு மிக்க மகிழ்ச்சியுமுண்டென்பது விளங்கிற்று. பின்னை எதனால் வருத்தமுண்டாமென்னில்; பொன்னுக்குத் தன்னைக் குன்றுமனியோடொக்க நிறுத்தல் ஏப்படிது; ஊதுவோ, அப்படியே * ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாயனாகிய எம்பெருமானுக்கும் அதிகூடா த்ரவஸ்துக்களான சிலவற்றோடே தன்னை ஒப்பிடப்பெறுதலே து;க்க ஹேதுவாமென்பது "ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும் பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பாஞ்சோதி" இத்யாதிகளா லுணரத்தக்கது. இவ்வகையாலே பொன்னோடொக்கச் சொல்லலாம் எம்பெருமானை.

மாமணியை—சிழ் பொன்னுக்குச் சொன்னதுபோலே மணிக்கும் எம்பெருமானோடு ஒப்புமை பலபடிகளாலே சொல்லத்தகுதியுண்டு; மணியாவது ரத்னம், அது, தன்னைப் பெற்றவர்களையும் பெற விருப்பமுடையாரையும் இரவும் பகலும் கண்ணுறங்கவொட்டாது; எம்பெருமான் படியும் அப்படியே "கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே" என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு முழுக்ஷுக்கையுறங்கவொட்டான்; கண்டபின்பும் * வலிபுலியுணியாகையாலே நித்யமுகந்தர்களை உறங்கவொட்டான்.

§ "சூரீகரமெய் திஜஸ்யநாய-ம் டாரோஷிதம் வஸந்திதரவ்யவகுண-பிடி கிரீக்ஷு கிவி-பண்பியொ ஐநந்யாஃ ஸங்கொயஸதூர் ஸ வஹுவ வயுஃ" என்ற யாதவாப்புதய ஸூக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

1. திருவாய்மொழி 8—1—2.

ரத்னம் எவ்வளவு விஸையுயர்ந்ததாயினும் தலைப்பில் முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் பரதவத்தை மறைத்து ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுவனிறே.

ரத்னம், கடல் மலை முதலிய இடங்களில் உள்ளது; எம்பெருமானும் திருப்பாற்கடல் திருமலை முதலான இடங்களில். “மலைமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய்.”

ரத்னமானது தன்னை யுடையவனை மார்பு நெறிக்கப்பண்ணும்; எம்பெருமானும் மப்படியே; “எனக்காரும் நிகரில்லையே” “மாதுளதோஷம்மண்ணின் மிசையே” “எனக்கென்னினி ஸௌண்டுவதே” “இல்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரே” என்று சொருக்கிப் பேசுவார்களிறே எம்பெருமானையுடையார்.

ரத்னமானது தன்னைக் கைக்கொண்டவனை உலகமெல்லாம் ஆதுவர்த்திக்கும் பண்ணும்; எம்பெருமானும் படியே; “வெடுவெடுவெய்வரிவெழு பூணிவ விரிவாடி உம்மைநோய் பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச” இத்யாதி ண்க.

ரத்னமானது இடையில் ஒருபுருஷனைக் கொண்டே வாங்கப்படும்; எம்பெருமாயே; புருஷகாரமின்றிப் பெறமுடியாதிறே எம்பெருமானே; “வேதம் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம்பணிந்து” இத்யாதி. ரத்னமானது சிலசில ஆச்ரயங்களில் அதிகமான மதிப்புப் பெறும்; எம்பெருமானும் படியே, ஆழ்வார்கள் திருவாக்கில் புகுந்து புறப்பட்ட திருப்பதிகளிலேயிறே எம்பெருமானுக்கு மதிப்பு அதிகம்.

ரத்னம் ஒளியைவிட்டு இராது; எம்பெருமானும் பிராட்டியைவிட்டு இரான்; “வெவ்வெவ் வெவ்வெவ் ஹயம் உநுஷ்ஷெவ விராநுஷீ=தேவத்வே தேவதே ஹயம் மதுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ” இத்யாதிகள் காண்க.

ரத்னமானது ஒளியால் மேன்மைபெறும்; எம்பெருமானும் பிராட்டியால் எற்றமுடையான்; “ஸ்ரீயா வெவொ வெவத்வஜ்ஜுதே” என்றான் வேதபுருஷன். இராவணன் மாரீசனிடம் வந்து ‘இராமனை அடர்க்க நீ துணைநிற்க வேணும்’ என்று இரக்க, “கருபுரெய்ஹி கதேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகா தஜா=அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்றன்றோ விடைகூறினது; ‘ஸீதாபிராட்டியைக் கைப்பிடித்தவனன்றோ இராமபிரான்; அவனை அடர்க்க லாகுமோ?’ என்றான்.

ரத்னமானது தன்னை யிழந்தவனைக் கதறிக்கதறியழப் பண்ணும்; எம்பெருமானும் படியே; ஸ்ரீராமரத்னத்தை யிழந்த பரதாழ்வான் ஸபையிற் புரண்டு கதறியழுததை ஸ்ரீராமாயனாதி ப்ரஸித்தம். “பழுதே பலபகனும் போயின” வென்று கதறியழுவார் விவேகமுடையார்; 1. “இன்பத்தை யிழந்த பாயியேனென

தாவி நில்லாதே” 1. “எழில்கொள் சிந்திருக் கண்ணினை நோக்கந் தன்னையு
மிழந்தேனிழந்தேனே”. 2. “உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை
நோக்கியழுவன்” என்றிப்படி யெல்லாம் கதறுவார்கள்.—இக்கனே மற்றும் பல
உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டுகொள்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவேங்கடமலைமேலே நேற்று ஸேவித்த
இன்று திருத்தண்காவிலே ஸேவிக்கப் பெறுவேனென்றாராயிற்று.

திருத்தண்கா = காஞ்சிபுரத்திலுள்ள விளக்கொரியம்பெருமான் ஸந்திதி.
திருத்தண்கால் வேறு; அது பாண்டிநாட்டிலுள்ளது. .... (உ)

வேலை யாலிலைப் பள்ளி விரும்பிய *
பாலையாரமுதத்தினைப் பைந்துழாய் *
மாலையாலியில் கண்டு மகிழ்ந்துபோய் *
ஞால முன்னியைக் காணும் நாங்குகரிலே. (ங)

வேலை (பிராணம்) கடவிலே
ஆல் இலை ஆலந்தளிசிலே
பள்ளி { திருக்கண் துயில்வதை
விரும்பிய { உகத்தருளினவனும்
பாலை பால்போன்றவனும்
ஆர் { அருமையான அமிருதம்
அமுதத்தினை { போன்றவனும்
பைந்துழாய் { பசுமைதங்கிய திருத்
துழாயை புடைபவனும்

ஞாலம். { உலகத்தவர்க ளெல்லாராலும்
உன்னியை { தியானிக்கப்படுபவனுமான
மாலையால் { ஸர்வேச்வரனை
ஆலியில் கண்டு { திருவாலியில் ஸேவித்த
மகிழ்ந்து { ஆனந்தித்த
நாங்குகரிலே { திருநாங்குகரிலே சென்று
போய் { ஸேவிப்போம்.
காணும்

* * *—பிராணப் பெருங்கடலில் உலகமனைத்தையும் உட்கொண்டு ஆலந்
தளிரில் திருக்கண் துயில்கொண்ட பெருமானைத் திருவாலியிலே கண்டோம்,
இனித் திருநாங்குகரிலே சென்று காணக் கடவோமென்கிறார்.

வேலை—‘வேலா’ என்னும் வடசொல் விகாரம்; கடற்கரையை உணர்த்தும்
இச்சொல் இலக்கணப்பால் கடலை உணர்த்துகின்றது.

ஞாலமுன்னி—இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; உல
கத்தைச் சிந்திப்பவன்; உலகத்தால் சிந்திக்கப்படுபவன் என்று. உலகத்தைச்
சிந்திப்பவன் என்றது—உலகத்துக்கு அகஷணம் செய்யும்படிக்களையே சிந்தித்
திருப்பவன் என்றபடி. .... (ங)

துளக்கமில் கடரை அவுண்ணுடல்
பிளக்கும் மைந்தனைப் பேரில் வணங்கிப்போய் *
அளப்பி லாரமுதை அமரர்க்கருள்
விளக்கினை * சென்று வெள்ளறைக் காண்கோமே. (ச)

பெரிய திருமொழி க-பத்து. க-திரு ஒருநல்கற்றம்.

துளக்கம் இல் { ஒன்றாலும் அழிதலில்லாத
சுடரை { ஒளியையுடையவனும்
அவணன் { (இரணியனென்னும்)
அஸ்ரனுடைய
உடல் உடம்பை
பினக்கும் பினத்தொழித்த
மைந்தனை மடுக்கையுடையவனும்
அளப்பு இல் { அளவிதெலில்லாத போய்
அர் அமுதை { தையை யுடைத்தான
அமிருதம் போன்றவனும்

அமரர்க்கு { நித்யஸூரிகளுக்கு அருள்
அருள் { செய்கின்ற விளக்குப்
விளக்கினை { போன்றவனுமான
பெருமானே
பேரில் திருப்பேர் நகரில்
வணங்கிப்போய் ஸேவித்த
வெள்ளறை திருவெள்ளறையிலே
சென்று { சென்று தொழுமோம்.
காண்டும்

* * *—பரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விரோதியைப் போக்கின பரமோஜ்ஜ்வல
னாய் பரம க்ருபாநுவான பெருமானைத் திருப்பேர் நகரிலேகண்டோம்; இனிச்
சென்று திருவெள்ளறையிலே காணக்கடவோ மென்கிறார்.

[துளக்கமில்சுடரை] காற்றாலும் மற்றொன்றாலும் அணைக்கமுடியாத வில
க்ஷண ப்ரகாசயுக்தன் என்றபடி. (ச)

சுடலையிற் சுடுநீற னமர்ந்ததோர் *

நடலை தீர்த்தவனை நறையூர்க்கண்டு * என்

உடலை யுள்புகுந்து உள்ளமுருக்கியுண் *

விடலையைச்சென்று காண்டும் மெய்யத்துளே. (ஊ)

சுடலையிற் சுடுகாட்டில்
சுடுநீறன் { சுட்ட சாம்பலைப் புகாமல
{ னுண ருத்ரனுக்கு
அமர்ந்தது நேர்ந்ததான
ஒர் நடலை ஒரு கஷ்டத்தை
தீர்த்தவனை போக்கியருளினவனும்
என் உடலை { எனது சரீரத்தினுள்ளே
உள்புகுந்து { புகுந்து

உள்ளம் நெஞ்சை
உருக்கி உண் உருக்கி உண்கின்ற
விடலையை புலர்வுமான ஸர்கேசுவரனை
நறையூர்க்கண்டு திருநறையூரிலே ஸேவித்து
மெய்யத் { துள்ளே
சென்று { திருமெய்யத்திலே சென்று
காண்டும் { ஸேவிப்போம்.

* * *—ருத்ரனுடைய சாபத்தைப்போக்கின பெருமானைத் திருநறை
யூரிலேகண்டோம்; இனிச் சென்று திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோமென்கி
றார்.

‘சுடலையிற் சுடுநீறன்’ என்றது அவனுடைய இழிவுதோற்றுதற்காக.
நடலையாவது துன்பம்; (“என் நடலைகளெல்லாம் நாகணைக்கே சென்றுமாத்
தியே” என்றாள் குடிக்கொடுத்தசுடர்க்கொடியும்.) ருத்ரனுடையதுன்பமாவது—
பிரமனுடைய பிரமோன்றைக் கிள்ளியெறிந்ததனா லுண்டான கஷ்டம்.

‘உடலையுள்’ என்றவிடத்து ஐகாமம்—சாரியை. ‘இப்படிப்பட்ட குண
சாலியுண்டோ!’ என்று நெஞ்சுளப்போதும் சுடுபட்டிருக்கும்படி செய்தலே உட
லுள்புகுந்து உள்ளமுருக்கியுண்பதா மென்க.

விடலை = இச்சொல்லுக்குப் பலபொருள்களுண்டு ; — ஆண்மகன், திண்ணியன், பாலைலெத்தலைவன், மணவாளன், முப்பதுவயதுக்குட்பட்டவன். இப்பொருள்களுள் ‘பாலைலெத்தலைவன்’ என்னும்பொருள் பெரியவாச்சாண்டிள்ளை வியாக்கியானத்திற் கொள்ளப்பட்டது. “இப்பாலையான பூமியைத் தனக்கு இருப்பிடமாக்கொண்டபடியாலே பாலைலெமான ஸம்ஸாரத்துக்குத் தலைவனாவன.” என்று விவரணமும் செய்தருளினார். “தம்முடைய ஹ்ருதயத்திற் காட்டில் பாலைலிலமில்லை யென்றிருக்கிறார்” என்ற பூரிஸுத்தியுங்காண்க. .... (௫)

வானையா ரமுதத்தந்த வள்ளலை *

தேனை நீள்வயல் சேறையிற் கண்டுபோய் *

சூனை வாட்டி யருளும் அமரர்தம்

கோனை * யாம் குடத்தைச்சென்று காண்மே.

(க)

வானையார்	வாணுலகத்திலுன்னார்க்கு	அமரர்தம்	{	தித்யஸூரிகளுக்கு நியாமகனுமான எம்பெருமானை
அமுதம் தந்த	அமுதமெடுத்தளித்த	கோனை		
வள்ளலை	உதாரணம்,	யாம்	{	அடியோம் நீண்டவயல்களை புடைத் தான திருச்சேறையில்
தேனை	தேன்போல இனியவனும்	நீள் வயல்		
சூனை	{ (குவவயாபீடமென்கிற) யானையை	சேறையில்	{	சேவித்து திருக்குடத்தையிலே
வாட்டி அருளும்	கொன்னொழித்தவனும்	கண்டுபோய்		
		குடத்தை	சென்று காண்மே—.	

* * * — தன்னிலிரும்பாதே பிரயோஜனாரந்தரத்தை விரும்பினவர்கட்கும் திருமேனியைப் பேணுதே கடல்கடைந்து அமுதளித்த பாமோதாரனைத் திருச் சேறையிலே ஸேவித்தோம், இனித் திருக்குடத்தையிலே ஸேவிப்போமென் கிறார்.

வானையார்—வாணுலகத்தை (இருப்பிடமாக) உடையார் என்றபடி.

சூனைவாட்டி யருளும் = ‘ஆன்’ என்று எருதுக்குப் பேராதலால் அதனை வலியடக்கினவன் என்று உரைக்கவுமாம். கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருதுவடிவங்கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச் சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு பூரி இருக்கண்ணது திருவாயிற்றின்மேற் கண் வைத்துக் கொம்புகளைரீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக்கொம்புகளிற்பிடித்து அசையவொட்டாமற் செய்து நன்காவினால் அவன் வாயிற்றில் தூரிடி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன் னைப்பறித்து அதனாலேயே அவனைப்பிடித்துக் கொன்றான் என்ற வரலாற்றைக் கொள்ளவுமாம் ; நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணம்புணர்தற்காக ஏழ்விடை செற்ற வரலாற்றைக் கொள்ளவுமாம். .... (க)

கூந்தலார் மகிழ் கோவலனாய் * வேண்ணெய்
மாந்தழந்தையில் கண்டு மகிழ்ந்துபோய் *
பாந்தட் பாழியில் பள்ளி விரும்பிய *
வேந்தனைச்சேன்று காண்டும் வெண்காவுளே. (எ)

கூந்தலார் { சிறந்த கூந்தலைடையரான
மகிழ் { ஸ்திரீகள் உகைக்கும்படியான
கோவலன் { கோபாலகிருஷ்ணனாகத்
ஆய் { திருவவதரித்து

வேண்ணெய் வெண்ணெயை
மாந்த அமுதசெய்யாற்றை
அமுந்தையில் தோழுந்துரிலே
கண்டு மகிழ்ந்து போய் —;

பாந்தன் { திருவனந்தாழ்வானாகிற
பாழியில் { படுக்கையிலே

பள்ளி திருக்கண்வனந்தலை
விரும்பிய விரும்பிக் கைக்கொண்ட
வேந்தனை ஸர்வேசுவரனை
வெண்காவுள் திருவெண்காவில்
சேன்றுகாண்டும் போய்வேலிப்போம்.

* * *—கண்ணபிரானாய்த் திருவவதரித்து வேண்ணெய்விழுங்கின திரு
மாலைத் திருவழுந்துரிலே கண்டோம்; இனிப்போய்த் திருவெண்காவிலே காணக்
கடவோ மென்கிறார்.

திருவழுந்துரிலெழுந்தருளியுள்ள பெருமானுடைய திருநாமம் 'ஆமருவி
யப்பன்' ஆதலால் கூந்தலார் மகிழ்கோவலனாய் என்றது. கூந்தலார் என்பது
பெண்டிர்க்கு இயற்கைபற்றிய பெயர். அவர்கள் மகிழும்படியான கோவலன்;
1. "பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னொப்பாமைப் பெறுதுமென்னு மானையாலே,
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணினையால் கலக்கநோக்கி, வண்டுலாம் பூங்
குழலினார் உன்வாயமுத முண்ணிலெண்டிக் கொண்டு போலான் வந்துநின்றார்"
2. "முந்தைநன்முறை அன்புடைமகளிர் முறைமுறை தந்தங் குறங்கிடை
யிருத்தி, எந்தையே! என்றன் குலப்பெருஞ்சுடரே! எழுமுநிந்நணத் தெழிக்
கவரேறே!, உந்தையாவனெய்ந்துகாப்ப." என்ற; வைமுதலான பாசுரங்களில்
கூந்தலார்மகிழ்ச்சி விளக்கக் காண்க.

மாந்த + அமுந்தையில், மாந்த முந்தையில்; தொகுத்தல்காரம். பாந்தன்—
பாம்பு, பாழி—படுக்கை. திருவெண்காவில் ஸ்ரீயநோத்தகாரி பெம்பெருமான்
சேஷசாரியிறே. வெண்கா = இத்தலத்து எம்பெருமான், பிரமன்செய்த வேள்
வியை அழிக்கவந்த வேகவதி தனையத் தடுக்கும் பொருட்டு அதற்கு அணையாகக்
குறுக்கில் பள்ளிகொண்டருளினவனாதலால் அப்பிரானுக்கு வடமொழியில்
'வேகாஸேது' என்றபெயர்; அது தமிழில் 'வேகவனை' என்று மொழிபெயர்ந்து
அதுபின் (நாகவனையென்பது நாகவனையென விகாரப்படுதல்போல) வேகனை
என விகாரப்பட்டு, அதுபின்னை 'வெண்கனை' எனத்திரிந்து, தானியாகுபெய
ராய்த் தலத்தைக்குறித்து, அது பின்பு 'வெண்கா' என மருவிவழங்கிற்றென
துண்ணிதின் உணர்க. .... (எ)

பத்தராவியைப் பரிமதியை * அணித்
தொத்தை மாலிருஞ்சோலைத் தொழுதுபோய்*
முத்தினை மணியை மணிமாணிக்க
வித்தினை * சென்று விண்ணகர்க் காண்டுமே. (அ)

பத்தர்	{ பத்தர்களுக்கு ஆத்மாவாக	மணி	{ செந்த
ஆவியை	{ வுன்னவனும்	மாணிக்கம்	{ மாணிக்கம் போன்றவனும்
பால் மதியை	{ களங்கமற்ற சந்திரனைப்	வித்தினை	{ ஜகத்காரண பூதனுமான
	{ போல அழகியவனும்		{ எம்பெருமானை
அணி தொத்தை	ஆபரணமாலையேபோன்றவனும்	மாலிருஞ்சோலை	நிருமாலிருஞ்சோலையில்
முத்தினை	முத்துப்போன்றவனும்	போய் தொழுது	சென்று பணிந்து
மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்	விண்ணகர்	நிருவிண்ணகரிலே
		சென்றுகாண்டும்	போய் ஸேவிப்போம்.

* * * —தன் நிருவடி களுக்கு நல்லராலுக்கு உயிராயிருப்பவனைத் தெற்குத்
நிருமலையிலேகண்டோம்; இனிப்போய்க் திருவிண்ணகரிலே காண்போ மென்
கொள்.

‘பத்தராவி’ என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருளருளிச்செய்வார்; பத்தர்
களுக்கு ஆனியாயிருப்பவன் என்பது ஒருபொருள்; பத்தர்களைத் தனக்கு ஆவி
யாகவுடையவன் என்பது மற்றொரு பொருள். “ஜ்ஞாநீதூதெவ ரெ உபு-
ஜ்ஞாநீத்வாத்நைவ மே மதம்” என்று கீதையிலருளிச்செய்தபடியே ஞானிக
ளான பத்தர்களைத் தனக்கு உயிரிலையாக வுடையவன் என்றவாறு. [பால்
மதியை] சந்திரனேபோல எப்பொழுதும் ஆனந்தமாகக் கண்டு கொண்டிருக்க
வேண்டிய வடிவுபடைத்தவன் என்றபடி.

“அணித்தொத்தை” என்றும் “மணித்தொத்தை” என்று பாடபேதம்
வியாகியானத்திலுள்ளது. தொத்து—பூங்கொத்து; மாலையாயுஞ் சொல்லும்.

கம்ப மாகளி றஞ்சிக் கலங்க * ஓர்
கோம்பு கொண்ட குரைகழற் கடத்தனை *
கோம்புலாம்பொழில் கோட்டியூர்க் கண்டுபோய் *
நம்பனைச்சென்று காண்டும் நாவாயுளே. (ஆ)

கம்பம்	{ (கண்டார்ந்து) கடுகத்தை	கடத்தனை	{ விசித்திரமான கடை
	{ விளக்கத்தக்கதாய்		{ உடையவனும்
மா	பெரிய வடிவுடைத்தான	கம்பனை	{ (அன்பர்) விசுவலிங்கத்
களிறு	{ (குலையாபீடமென்னும்)		{ தருக்கவனுமான
	{ யானை		{ பெருமானை
அஞ்சி	பயப்பட்டு	கோம்புலாம்	{ கொண் விளங்குகின்ற
கலங்க	கலங்க முடியுமாறு	பொழில்	{ சோலைகளை யுடைத்தான
ஓர் கோம்பு	{ அதன் கோம்பை முறித்	கோட்டியூர்	{ நிருகோட்டியூரிலே
கொண்ட	{ தெறித்தவனும்	போய் கண்டு	{ சென்று ஸேவித்து
குரை கழல்	{ ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை	நாவாயுள்	{ நிருகாவாயில் போய்
	{ யுடையவனும்	சென்று	{ ஸேவிப்போம்.
		காண்டும்	

* * *—தீயபுந்திக் கஞ்சனாள் மகமுட்டி ஏவப்பட்ட குவலியாடமத யானையின் கொம்பைப்பறித்த பெருமானைத் திருக்கோட்டியூரிலே கண்டோம்; இனிச்சென்று திருநாவாயிலே காணக்கடவேர மென்கிறார்.

கம்பமாகளிறு = 'கம்பம்' என்பதை 'கடி' என்றும் வடசொல்லின்னிகாரமாகக் கொண்டால் நடுக்கமென்று பொருள்படும்; கண்டாரை நடுங்கச்செய்ய வல்ல களிறு என்றபடி. 'கம்பம்' என்று யானைகட்டுத் தறிக்கும் பெயருண்டு; அப்பொருள்கொள்ளில் அது ஜாதுபுதிதவிச்செஷணமாகும்.

நம்பன்—'நம்மை ஒருநாளும் கைவிடான்' என்று ஆசிரிதர்கள் நம்புதற்கு உரியன் என்றபடி. நாவாய் = மலைகாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினமூன்றில் ஒன்று; நம்மாழ்வாராலும் திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்தில் மங்களாசாஸனஞ் செய்யப்பெற்ற திருப்பதி. .... (க)

பெற்ற மாளியைப் பேரில்மணானை *

கற்றநூல் கலிகன்றி யுரைசெய்த *

சொல்திற மிவை சொல்லிய தொண்டர்கட்கு *

அற்றமில்லை அண்ட மவர்க்காட்சியே.

(க0)

பெற்றம் { பசுக்களை ஆளப்
ஆளியை { பிறத்தவனும்
பேரில் { திருப்பேர் நகரில்
மணானை { மணலானப்பிணையாக
'வேலை ஸாதிப்பவனும்
மான அபருமான
விஷயமாக,
நூல் கற்ற { நூல்களைப் பயின்ற
கலிகன்றி { திருமங்கையாழ்வார்
உரைசெய்த { அருளிச்செய்த

சொல் திறம் { இந்த சப்தராசியை
இவை {
சொல்லிய {
தொண்டர் { ஒதுகின்ற பாகவதர்களுக்கு
கட்கு {
அற்றமில்லை { (கைங்கரியத்திற்கு) இடை
பூறு (ஒருநாளும்)
இல்லையாம்;
அவர்க்கு { அவர்களுக்குப் பரமபதம்
அண்டம் { ஆனவுரியதாம்.
ஆட்சி {

* * *—வியாக்கியானத்தில், 'பெற்றமாளிகை' என்றும் 'பெற்றமாளியை' என்றும் பாடபேதங் கொள்ளப்பட்டது. முந்தினபாடத்தில், 'பெற்றம்' என்று பெருமையாய், பெருமைபொருந்திய மாளிகைகளைபுடைத்தான திருப்பேர்நகரி லுறையுமெம்பெருமானை என்றதாகிறது. பிந்தினபாடத்தில், 'பெற்றம்' என்று பசுக்களுக்குப் பெயராய், கோபாலனாகையாலே பசுக்களை ஆள்பவனும் திருப் பேர் நகரி லுள்ளவனுமான பெருமானை என்றதாகிறது. இப்படிப்பட்ட எம் பெருமான்விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்பாசுரங் களை ஒதவல்ல தொண்டர்கட்கு ஒருநாளும் எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிதலின், றியே நித்யா நுபவமாம்படி பரமபதம் அவர்களிட்டவழக்காகுமென்று பயனுரைத் துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

கற்றநூல்கலிகன்றி—ஆழ்வார் எம்பெருமானால் மயர்வறமதிகல மருளப் பெற்றவரேயன்றி ஒருவரிடத்திலே சாஸ்த்ராப்பாஸப் செய்தவரல்லோ; அப்படியிருக்க 'கற்றநூல்கலிகன்றி' என்றது எங்கனே? என்கிற சங்ககக்கு ஸமாதாரமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வது காண்பின்; —“திருமந்தரம் கற்றவிடத்திலே கற்றுகிடத்தினையிறே அல்லாதவையார்” என்று, ஸகலசாஸ்த்ரங்களும் திருமந்திரத்தில் அடங்கினவையாதலால் அத்திருமந்திரத்தை எம்பெருமான் பக்கலில் கற்றபோதே ஸகலசாஸ்த்ரங்களும் கற்கப்பட்டனவாதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லக்குறையில்லை யென்க. .... (க0)

அடிவரவு:—ஒருபொன் வேலை தாக்கம் கடலை உன் கடங்கல் பத்தர் கம்பம் பெற்றம் இரக்கம்.

‘முகத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,

இரக்கமின்றி யெங்கோன்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், ஆழ்வார்க்கு இக்கொடுவுலகத்தினின்றும் கலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திற்குச் செல்லவேணுமென்னும் விருப்பம் இளர்ந்து, ‘எம்பெருமான் இனி நம்முடைய அபிமதத்தைத் தலைக்கட்டியல்லது நில்லான்’ என்கிற நிச்சயமும் தோன்றிப் பரமபதத்திற்குப் பயணம் புறப்படுவதாகவே பாரிப்புக்கொண்டு, பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககம்போகப் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வலித்தவிடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம்பழுகியிருந்த பரமப் போமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்றுபணிந்து ‘நங்காய்! நான் போய்வருகிறேன்; மாதே! நான் போய்வருகிறேன்’ என்று சொல்லிவருதற்குச் சில குறிகள் வறியிறங்குமாபோலே ஆழ்வாரும் தம்புக்கமாகிய பரமபதத்தின் பயணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டிற்கிடமான சில திருப்பதிகளிலே சொல்லிக்கொள்வதாக துழைந்து துழைந்து புறப்பட்டார்.

பெண்பிள்ளை விவாஹக்கோலங்கள் செய்துகொண்டு தன்னுலகக்கடிய ஸந்நாஹங்களெல்லாம் செய்துமுடித்தாலும் தாலிகட்டுமவன் தகவிலனாமாகில் அந்த ஸந்நாஹமெல்லாம் பழுதேயாமாபோலே, துன்னமும் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு

லோகோஜ்ஜீவநமாகப் பல பாகரங்கள் பாடுவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின எம் பெருமான் இவருடைய அபிமதத்தைச்செய்து தலைக்கட்டாதே தன்னுடைய தீவ்யாவதார சேஷத்தங்களையே அதுபரம்பமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான். அவற்றிலே, இலங்கைப் போர்க்களத்தில் இராவணன் உயிர்துறக்குமளவாய், மாண்டு போனவர்களில் மிகுந்திருந்த அரக்கர்களும் தங்கள் தங்கள் பிராணனுக்கு மன்றாடுமளவான நிலைமையிலே பெருமானுடைய வெற்றிச் செல்வத்தை பெடுத்துரைத்துப் பாகரமிட்டுப்பேசி மகிழவேணுமென்னும் ஆசை ஆழ்வார்க்குக் கிளர்ந்தது. அந்த வெற்றியைத் தம்முடைய வாயாலே பேசுவதிலுங்காட்டில் தோற்றுப்போன ராக்ஷஸர்களின் வாயாலே பேசியதுபலித்தல் பாங்கு என்று திருவுள்ளம்பற்றினார்.

தர்மானதன்மையி லிருந்துகொண்டும் அந்த வெற்றியைப் பேசலாமாயினும் "நீரடவாராய், பூஞ்ஞடவாராய், காப்பிடவாராய்" இத்தியாதி பாகரங்களைப் பெரியாழ்வார் தம்வாயாற்பேசாமல் யசோதைசொல்லும் பாகரமாகப் பேசினால் போலே இவரும் அந்த வெற்றியைப் பேசுவதற்கு இட்டுப்பிறந்த அரக்கர் பேசும் பாகரமாகவே அருளிச்செய்கிறார். ஆனாலும், மஹாபாடிகளான ராக்ஷஸர்களின் நிலைமையை இவர் ஏறிட்டுக்கொள்ளாதல் தருகியன்றே என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; விபீஷணாழ்வான் ராக்ஷஸ யோநியிற் பிறந்திருந்தாலும் ஊவஸாஸ்தியைக் கொண்டு அவர் எப்படி உத்தேச்யராகிறாரோ, அப்படியே இந்த அரக்கர்களும் தங்களுடைய தோல்வியையும் பெருமானுடைய வெற்றியையும் பேசுகிறார்களென்னுங் காரணங்கொண்டு இவர்களுடைய தன்மை ஒருவாறு உத்தேச்யமாகக் குறையில்லை. உண்மையில் விபீஷணாழ்வானுக்கும் இவ்வரக்கர் கட்கும் நெடுந்தூரமுண்டு; இராவணன் சக்தனான நிலைமையிலிருக்கும்போதே அவனைவிட்டுத் தோலைத்து ஸ்ரீராமகோஷ்டியில் அந்வயித்து உய்வு பெற்றவர் விபீஷணாழ்வான்; இவ்வரக்கர்களோ வென்னில் இராவணன் மாண்டொழியுந் தருணத்திலும் ஸ்ரீராமபக்தர்களின் கோஷ்டியிலே அந்வயித்து உய்வு பெற்றவர்கள். 'இராவணனையும் மற்றும்பல அரக்கர்களையும் போலே எங்கனையுங் கொன்றொழிக்க வேண்டா' என்று தங்கள் உயிர்க்கு மன்றாடுகிறார்களெனினும் யன்றி விபீஷணாழ்வானைப்போலே உண்மையான சேஷத்வத்திற்கு இசைந்து தொழுகின்றார்களல்லர். ஆயினும் ஆழ்வார்க்கு இவ்விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி செல்லவில்லை. ஏதேனுமொருபடியாலே பெருமானுடைய வெற்றியைப் பேசுகிறார்களென்னு மிவ்வளவேகொண்டு உகந்து அவர்களின் நிலைமையைத் தாம் ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களே. இவ்விடத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;—“தமக்கு அபிமதமான ராமவிஜயத்தை எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட பாகரத்தாலே அதுபவிக்கிறார். அங்குத்தை விஜயம் தமக்கு இஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயத்துக்கு இலக்காய்த்தோற்ற ராக்ஷஸர்களைப் பிறந்து, பிராட்டியமார்தகைபிறந்து பேசுமாபோலே தர்மானதன்மை தோற்றாதே, தோற்ற ராக்ஷஸர் பாகரத்தாலே ராமவிஜயத்தைப் பேசி அதுபவிக்கிறார்” என்று,

இத்திருமொழியும் மேல்திருமொழியுமாக இரண்டு திருமொழிகளும் இங்
கனே செல்லுகின்றன. இத்திருமொழியிற் பாசுரங்களெல்லாம் 'தடம் பொங்
கத்தம் பொங்கோ' என்ற முடிபைக் கொண்டு முடிகின்றன. இத் தொடர் மொழி
இவ்வுருளிச்செயலில் தவிர வேறு எவ்விடத்தும் நேயோடுக்கப் பட்டிருப்பதாகப்
புண்பாடவில்லை. இதுநொரு ஸங்கேத சப்தாநுகாரம் என்றே தோன்றுகின்றது.
"தோற்றவர்கள் தோல்வியாலே பறையடிக்க ஆடுவனொரு கடத்துண்டு;
அந்த ஸாஸாநுகாரம்" என்றில்வளவே பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் அருளிச்
செய்துளையக்கக் காண்கிறோம். மற்றும் விவரணமுள்ள விடங்களிற் கண்டு
கொள்க; வல்லார்வாய்க் கேட்டுமுணர்க. ....

இரக்கமின்றி யெங்கோன்செய்த தீமை
யிம்மையே யெமக்கெய்திற்றுக் காணீர் *
பரக்கயாமின் னரைத்தென்? இராவணன்
பட்டனன் இனி யாவர்க்குரைக்கோம்? *
குரக்குநாயகர்காள்! இளங்கோவே!
கோலவல்லிலிராமபிரானே! *
அரக்கராடழைப்பாரில்லை நாங்கள்
அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

(க)

எம் கோன் { எங்களுக்குத் தலைவனான
இராவணன்
இரக்கம் { நானெஞ்ச இல்லாமல்.
இன்றி }
செய்த பண்ணின
தீமை அபசாரமானது
இம்மையே இப்பிறப்பிலேயே
எமக்கு எங்களுக்கு
எய்திற்று { பலித்தவிட்டது
காணீர் { பாருங்கோன்;
இன்ற இப்போது
யாம் நாங்கள்
பாக்க விரிவாக
உரைத்து { சொல்லுவதனால் என்ன
என் { பயன்?
இராவணன் { ராவணன் மாண்டு
பட்டனன் { போனான்;

இனி இனிமேல்
யாவர்க்கு உரைக்கோம் } யாருக்குச் சொல்லுவோம்;
குரக்கு நாயகர்காள் } வரலாலைநாபதிகளே!
இளங்கோவே இளைய பெருமானே!
கோலம் வல் { அழகிய திண்ணிதான
வில் இராம { சார்க்கவில்லைகொண்ட
பிரானே { ஸ்ரீராமபிரானே!
அரக்கர் ராகுஸஜாதியில்
ஆய் அழைப் { வெற்றியைச் சொல்லிக்
பார் இல்லை { கூவுவாரில்லை;
நாங்கள் (தோற்றொழித்த) நாங்கள்
அஞ்சினோம் பயப்படுகின்றோம்;
தடம் பொங் { தோற்றதோல்விக்கு
கத்தம் பொங் { நாங்கள் ஆடுகிற ஆட்டம்
கோ { கண்ணின் என்றவாறு.

* * *—வாநரவீரர்களையும் இளைய பெருமானையும் ஸ்ரீராமபிரானையும்
விளித்து இலங்கையாக்கர்கள் தங்கள் தோல்வியும் இவர்களின் வெற்றியும்
தோற்றச் சொல்லிக் கூத்தாடுகின்றனர்.

“கூதநுதலெடு: வுணுபாவெவரிவெவ வுணுத—அத்புத்
கடை: புண்யபாபை: இஹைவ பலமசதுதே.” என்பது சாஸ்த்ரம். புண்யமோ
பாபமோ எல்லைகடத்து செய்யப்படின அவற்றின் பலன் அந்த ஜன்மத்திலேயே
அதுபவிக்கக் கூடியதாகும் என்பது இதன்கருத்து. இந்த சாஸ்த்ரம் தங்கள்
திறத்தில் பலித்துவிட்ட தென்கிறார்கள். [எங்கோன் இரக்கமின்றிச் செய்த
தீமை இம்மையே எமக்கு எய்திற்று.] பாவம் செய்தவன் அவன்; அந்தப்
பாவத்தின் பலன் அவனளவோடு சில்லாமல் எங்காளாவும் பலித்து விட்டது;
(அதாவது) நாங்கள் உயிர்க்கு ஸ்ரீமும்படிமான நிலைமை நேர்ந்துவிட்டது என்
கிறார்கள். பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்திபைக்கண்டால் “மல்லாண்ட
திண்டோள் மணிவண்ணா! உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.....வடிவாய்நின்
வலமார்பினில் வாழ்ந்த மங்களையும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸனம்
பண்ணப் பரப்தமாபிருக்க அது செய்யப்பெறுதே மிதுநத்தைப் பிரித்த
செருமையை நினைத்து ‘இரக்கமின்றி’ என்றது. அன்றியே, ‘நாம் செய்யும்
பெரும் பிழை நம்மோடு போய்விடாது; இதன்பலனை நம்முடைய ஸம்பந்தி
ஸம்பந்திகளுக்கும் அதுபவிக்கவேண்டியதாகும்; அந்தோ! நம்மால் நம்முடையவர்
கட்கும் பெருநதுன்பம் விளைபுமே!’ என்று மனமிரங்காமல் என்று முரைக்க
லாம். இராவணன் செய்த கொடுமையைத் தங்கள்வாபாலே விவரித்துச் சொல்லக்
கூசிப் பொதுப்படையாக ‘எங்கோன் செய்ததீமை’ என்கிறார்கள்.

இராவணன்பட்டனன் = மேல் ஏழாம் பாட்டில் “ஏழையை யிலங்கைக்
கிறைதன்னை எங்களை யொழியக் கொலையவனை” என்று—குற்றஞ்செய்யாத
எங்களைவிட்டு விட்டுக் குற்றவாளியான இராவணனை மாத்திரம் கொல்லவேண்டு
மென்பதாக வேண்டிக்கொள்கின்றமைபால் இராவணன் இன்னமும் முடிந்திலன்
என்பது தெரிகின்றதே; அப்படியிருக்க ‘இராவணன்பட்டனன்’ என்று
இங்குச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே? என்று சங்கிக்கக்கூடும்; ‘இனி இவனுக்கு
மரணம் ஸித்தம்; பிழைப்பது கிடையாது’ என்கிற நிச்சயம் தங்கட்குத்
தோன்றிவிட்டதனால் ‘ஜீவச்சவம்’ என்னுங்கருத்தாலே பட்டனன் என்கிறார்
ளென்க.

குரக்குநாயகர், குரக்குநாயகர்; மென்றோடர் வன்றோடராயிற்று.
ஸூக்ரீவன், ஹதுமான், அங்கதன், ஜாம்பவான் முதலானவர்களை உளப்படுத்திக்
குரக்குநாயகர்காள்! என்றது.

அரக்கராடழைப்பாரில்லை = ‘ராசாஸனரில் இனி ஆடுபோலே கூப்பிடக்கட
வாரில்லை’ என்று நஞ்சியா நம்பிள்ளைக்குப் பொருள் பணிக்க, அதனை நம்பிள்ளை
கேட்டு, ‘ஆடு என்று வெற்றிக்கும் வாசகமாதலால், இந்தராசாஸனராதியில் வெற்றி
சொல்லவாரில்லை; (அதாவது) தோற்றோம் தோற்றோம் என்று தோல்வியைச்
சொல்லவல்லாருள்ளோ மத்தனையொழிய வென்றோமென்று விஜயத்தைச் சொல்
லிக்கொள்ள வல்லாரில்லை-என்று பொருள்குறலாகாதோ?’ என்ன, நஞ்சியரும்

இதைக்கேட்டருளி 'இதுவேபொருந் தும்பொருள்; இப்படியே சொல்லிக்கொள்ள அமைபும்' என்று நியமித்தருளினராம்.

நாங்கள் அஞ்சினோம் = குற்றவாளியான இராவணன்கீழ்க் குடிவாழ்ந்தவர்க ளென்னுங்காரணத்தினால் எங்களை புங் கொன்றோழித்து விடுகிறீர்களோ வென்று பயப்படுகின்றோ மென்கை. [தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ] எங்களுடைய தோல்வியையும் உங்களுடைய விஜயத்தையும் தெரிவிக்குமாறு நாங்கள் ஒரு கூத்தாடுகிறோங் காண்பின் என்றவாறு. .... (க.)

பத்துரீண்முடிய மவற்றிரட்டிப்

பாழித்தோளும் படைத்தவன் செல்வம் *

சித்தம்மங்கையர்பால் வைத்துக்கேட்டான்

செய்வதொன்றறியா வடியோங்கள் *

ஒத்ததோளிரண்டு மோருமுடியும்

ஒருவர்தந்திறத்தோமன்றி வாழ்ந்தோம் *

அத்த வெம்பெருமான்! எம்மைக்கொல்லேல்

அஞ்சினோந்தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ. (உ)

அத்த எம் } ஸ்வரயிக் ஸ்ரீராமபிரானே !,
பெருமான் }

ரீன் } ரீண்ட

பத்து முடியும் } பத்துத்தலைகளையும்

அவை } அத்தத் தலைகளின் கணக்கில்
இரட்டி } இரட்டிப்பான கணக்கை
யுடையவையாய்

பாழி } உலிமையிக்கவையான

தோளும் } (இருபது) தோள்களையும்

படைத்தவன் } உடையவனான இராவணன்

மங்கையர் } ஸ்த்ரீ விஷயத்தில் மமை
பால் சித்தம் } செலுத்தி
வைத்து }

செல்வம் } (தனது) செல்வம் அழியப்
கேட்டான் } பெற்றான;

செய்வது

ஒன்று

அறியா

அடியோங்கள் }

இனிச் செய்யத் தக்க

தொன்று மறிய கில்லாத
நாங்கள்

ஒத்த தோன்

இரண்டும் ஒரு

முடியும் }

ஒன்றோடொன்று ஒப்பான

இரண்டு திருத்தோள்களை

யும் ஒரு திருமுடியையு

முடையராய்

ஒருவர் தம்

திறத்தோம் }

அன்றி }

அத்விதியமான தேவரீர் பக்

கல்துதற்குமுனப்பு ஈடு பட்

டவர்களல்லாமையாலே

வாழ்ந்தோம் } கெட்டுப்போனோம் ;

எம்மை } எங்களைக் கொல்லா

கொல்லேல் } தொழிய வேணும் ;

அஞ்சினோம், தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ-.

* * *—“விதிஞா டெஹலவ்ஹதிர்ஹாராய திவெஹிதாஃ வஹிவஹி

ஹெவ க்ருதா ஸ்ரஹாஹ! ஹஹவாஹாஹிஸஹ்யதா = விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி

ரீச்வராய நிவேதிதாம்— ஸ்ரீவமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந! ஹஸ்தபாதாதிஸம்புதா.”

என்று எம்பெருமானைத் தொழுது உய்வு பெறுதற்கென்றே கைகால் முதலிய

உறுப்புகளோடு கூடின தேஹம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வுறுப்புகளில் தலை

யானது தலை. தலையை வணங்கிடும் கைகளைக் கூப்பிடும் வாழ்ச்சி பெறலாம்;

இராவணனோ பத்துத்தலைகளையும் இருபது கால்களையும் படைத்தவன்; இத்தனை

உறுப்புகளையுங் கொண்டு வழிபாடு செய்து வாழ்ந்துபோக ப்ராப்தியிருந்தும்
அது செய்யாதே மாண்டுபோயினனே! என்ற வருத்தத்தோன்ற நின்றது
முதலடி.

[சித்தம் மங்கையர்பால் வைத்துச் செல்லம் கெட்டான்.] இராவணன்
பேர்க்களத்திலே இராமபிரானது அம்புகட்கு இலக்காசுப்பட்டுப் போனவாறே
மந்தோதரி புலம்புகிறாள்—“ஐஹியாணி வாரா கிகா ஜிதம் ச்ரீமாவநம்
கவயா । ஐவா ஐரிவ ததெவாஃ சுடி தெதரொவ நிஜி-த: = இந்திரியாணி புரா
ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா—ஸ்மரத்பிரிவ தத் வைரம் அத்ய தைரோவ
நிர்ஜித:” என்றாள். அதாவது—இராவணனே! நீ முன்பு இந்திரியங்களை
யெல்லாம் வென்று அதனால் முவுலகையும் வென்றாய்; (இந்திரியங்களை நிகரழித்
துக் கொடுத்தவம் புரிந்து வரம் பெற்றமையால் முவுலகும் வென்றனனாதலால்
இங்ஙன் கூறப்பட்டது.) அந்த இந்திரியங்கள் ‘இப்பாவி நம்மை இப்படி தலை
யெடுக்க வொட்டாமல் பண்ணினிட்டானே; ஆகட்டும், தக்க மையம் பார்த்து
இவனைத் தலையழுக்குவோம்’ என்று நெஞ்சில் பகை வைத்துக்கொண்டிருந்து
இப்போது உனக்கு ப்ரதிக்ரியை செய்து விட்டன என்றாள். (இந்திரியங்களை
அடக்காமல் அவற்றுக்குப் பரவசப்பட்டு ஸீதையைக் கவர்ந்ததனால் இக்கேடு
உனக்கு விளைந்ததென்றபடி.) அவ்விதமாகவே இவர்களும் ‘மங்கையர்பால்
சித்தம் வைத்துக் கெட்டான்’ என்கிறார்கள். இந்த விஷயப் ப்ராவண்ய மொன்று
இல்லாவிடில் அவனுடைய செல்வமெல்லாம் எவ்வளவோ சிறப்புறுமே; விஷய
ப் ப்ராவண்ய மொன்றினால் தன் செல்வமனைத்தும் பாழாகப் பெற்றா னென்கை.

முன்னுமடியில் ‘வாழ்த்தோம்’ என்றது விபரீதலக்ஷணை; ‘கெட்டோம்’
என்பதற்குப் பரியாயம். பத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையு முடையனான
இராவணனைப்போலே விகாரமான வேஷமுடையரன்றியே இரண்டு தோள்களை
யும் ஒரு திருமுடியையு முடையாரான பெருமாள் திறத்திலே யீடுபட்டு விபேஷ
ணுழ்வாணைப்போலே நாக்களும் வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க அது செய்யாதே
கெட்டுப்போனோம் என்றவாறு. “ஐஹிரிஹிரிவ ஸ்ரீராவ—இந்து: இந்துரிவ
ஸ்ரீமாத்.” என்னுமாபோலே தோளுக்குத் தோளே உலமை என்பது தோன்ற
‘ஒத்த தோளிரண்டும்’ என்றது. அந்தத் தோளுக்கு இந்தத் தோளுலமை;
இந்தத் தோளுக்கு அந்தத் தோளுலமை என்றபடி.

ஸ்வாமிர்! எங்களைக் கொலை செய்யாதொழியவேணும் என்று பிரார்த்தித்
தார்களாயிற்று. .... (உ.)

தண்டகாரணியம் புருந்தன்று

தையலைத்தகலிலி யெங்கோமான் *

கோண்போந்துகெட்டா னெமக்கிங்கோர்

குற்றமில்லை கொல்லேல்குலவேந்தே! *

பெண்டிராற் கேடுமிக்குடி தன்னைப்

பேசுகின்றதென்? தாசரதி! * உன்

அண்டலாணருகப்பதே செய்தாய்

அஞ்சினோந்தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ.

(௩)

குலம்	{ (குற்றமற்றவர்களைத் தன்னை யாத இஷ்டவாகுவின்) வம்சத்திற்குத் தலைவரே!	எமக்கு	எங்களுக்கு
வேந்தே		ஐ! குற்றம் இவ்வ	{ ஒரு குற்றமும் இடையாத ;
தாசரதி	பூராமபிரானே !,		(ஆகையாலே)
தகவுஇவ் ஏம் கோமான்	{ ஈரநெஞ்ச இல்லாதவனாய் எங்களுக்குத்தலைவனாய் யிருந்த இராவணன்	கொல்லேல்	{ (எங்களைக்) கொல்லா தொழியவேண்டும் ;
அன்று	{ (நீங்கள் வனத்திலே தாபஸராயிருந்த) அக் காலத்திலே	பெண்டிரால்	{ ஸ்தீசாபல்யம் காரணமாகக் கேடும் கெட்டுப்போகின்ற
தண்டகாரணி யம் புகுந்து	{ தண்டகாரணியத்தில் பிரவேசித்த	இக் குடி தன்னை	{ இந்த ராஜஸஜாதியைப் பற்றி
தையலை	அழகிற்சிறந்த பிராட்டியை	பேசுகின்றது	{ பேசலாவது என்ன என் இருக்கிறது ?
கொண்டு போந்து	{ அபஹரித்து உந்து	உன் அண்ட வானர்	{ தேவர்களுக்கு இஷ்டமான தேவதைகள்
	(அக்குற்றங்காரணமாக)	உகப்பதே	{ ஸந்தோஷிக்கக்கூடிய காரியத்தையே
கெட்டான்	முடித்துபோனான் ;	செய்தாய்	செய்தருளினீர் ;
இங்கு	இவ்விஷயத்தில்	அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ.	

* * *—குற்றமற்றாரை நலியவில்லாத இஷ்டவாகு வம்சத்திற்கு அணி விளக்காக அவதரித்த பிரானே ! எங்கனிராவணன், தனக்கு ஒருவகையான அப ராதமும் செய்யாத உம்மிடத்திலே தானே வீண்பகை கொண்டு நெடுந்தூரங் கடந்து தண்டகாரணியத்திலே புகுந்து சிறிதும் ஈரநெஞ்ச இளநெஞ்ச இல்லாத வனாய் அழகிற்சிறந்த சானகியை அபஹரித்துக் கொண்டுவந்து சேர்ந்தான் ; இக்குற்றம் அவனொருவன் செய்ததத்தனை யொழிய இதில் நாங்கள் கூட்டல் லோம், நாங்கள் அவனுடைய சேவகர்களாகையாலே அவன்கீழ்க் குடிவாழ்ந்த குற்றமொழிய ஸ்தீசாபஹாரவிஷயத்தில் சிறிதும் நாங்கள் குற்றவாளிகளல்லோம். ஆகையாலே எங்களைக் கொல்லாதொழியவேண்டும். விஷயசாபல்யமே ஹேது வாகக் கெட்டுப்போகின்ற இவ்விழிகுலத்தைப்பற்றி நாங்கள் என்ன சொல்ல வல்லோம் ! தேவர்களுடைய அடியார்களான தேவர்கள் இராவணனால் நெருக் குண்டவர்களாதலால் அப்பான்தொலைவது என்றோ ? என்று எதிர்பார்த்திருந்த னர், அவர்களின் மனோரதம் தலைக்கட்டிற்றாழிற்று. இவ்வளவே போதுமானது ; இனி எங்களை ஒரு சரக்காக சினையா தொழியவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்களாயிற்று.

தண்டகாரணியம்—ஸூரியகுலத்தில் மதுசக்ரவர்த்தியினது குபாரான இக்ஷ்வாகு மஹாராஜனுடைய மக்கள் நூற்றுவருட் கடைப்பட்டவனும் மூடனும் மூர்க்கனும் துஷ்டனுமாகித் தண்டனைக்குரியவனென்ற காரணத்தால் எதிர்கால வுணர்ச்சியையுடைய தந்தையால் தண்டக னென்று பெயரிடப்பெற்ற ஓரசன், வந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள நிலத்தைத் தன் ஆட்சிக்கு உரியதாகக்கொண்டு மதுமந்தமென்னும் பட்டணத்தையமைத்து அரசாளுகையில், ஒருநாள் தனது புரோஹிதரான சுக்ராசார்பரது ஆச்ரமத்தினுட் சென்று அவர் மகளாகிய அரணை யென்பவளைக்கண்டு காதலித்து வலியக் கற்பழிக்க, பின்பு அதனைபுணர்ந்த அந்தப் பாக்கவா சினந்து 'ஏழ்நான்களுள் அவன் குடும்பத் தோடும் சேனை முதலிய பரிவாரத்தோடும் அழிந்துபோகக்கடவன்' என்றும் 'அவனது நாடு மண்மழையால் யாதொரு ஜீவஜந்துவு மில்லாமற் பாழாகக் கடவது' என்றும் சபிக்க, அங்குனமே அந்நாடும் அவ்வரசனும் ஏழ்நாள் மண் மழை பெய்ததனால் அழிந்து போய்விட, அவ்விடம் பின்பு காடாகித் தண்ட காரணிய மென வழங்கலாயிற் றென்றுணர்க.

தையல்—அழகு; அதனைபுடையவளுக்கு ஆகுபெயர்.

தகவு—தயவு. தாசரதீ!—தசரதன் மகனாகையாலே [சியர்பம் தவறாத வரான அவருடைய வயிற்றிற் பிறந்தவனாகையாலே] சியாய்ப்பழுதாக எங்களைக் கொலை செய்யமாட்டாய் என்று குறிப்பித்தவாறு. வடமொழித்தத்திதாந்த நாமம். அண்டவாணர்—அண்டம் வாழ்நர்; மேலுலகத்தில் வாழ்பவரான தேவர்கள். அவர்கள் உகப்பது எங்கள் பரிபவம்; அதைச் செய்தாய் என்கை.

எஞ்சலில் இலங்கைக்கிறை பெங்கோன்றன்னை

முன்பணிநது எங்கள் கண்முகப்பே *

நஞ்சுதானரக்கர்குடிக்கென்று

நங்கையை யவன்தம்பியே சொன்னான் *

விஞ்சைவானவர் வேண்டிற்றே பட்டோம்

வேரிவார்பொழில் மாமயிலன்ன *

அஞ்சலோதியைக்கொண்டு நடமின்

அஞ்சினோந்தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (ச)

எஞ்சல் இல் ஒரு குறைவுமில்லாதவனாய்

இலங்கைக்கு } (இந்த) லங்காபுரிக்கு
இறை } அரசனாய்

எம் கோன் } எங்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த
தன்னை } இராவணனை நோக்கி

முன் முன்பு

எங்கள் கண் } எங்கள் கண்ணெதிரில்
முகப்பே }

அவன் } அவனுக்குத்தம்பியான
தம்பியே } வீரேஷனுழ்வான்

பணிந்து

விநயமுடன்கைகப்பிநின்ற

நங்கையை

அரக்கர்

குடிக்கு

நஞ்சுதான்

என்று

சொன்னான்

இப்பிராட்டி ராஜா

குலத்துக்கு விஷமாகத்

தோன்றியவன் கிடாய்

என்று சொன்னான்;

(அப்படி சொல்லியும் அப்பாவி பணிந்து

வாழ மாட்டாமையாலே)

விஞ்சை வானவர் வேண்டிற்றே பட்டோம்	{ தேவஜாதிகள் ஆசைப்பட்டி ருந்தடியே (நாங்கள்) அனர்த்தப்பட்டோம் ;	{ அஞ்ச அல் ஒதியை	{ (சுருட்சி நீட்சி குளிர்ச்சி அழகு பரிமளம் எனறு) ஐந்துவகைப்பட்ட குணங் களைபுடையதாய் ராத்ரி போற்கறுத்திருக்கின்ற கந்தலைபுடையருமான பிராட்டியை
{ வேரி வார் பொழில் மா மயில் அன்ன	{ பரிமளத்தையடைத்தாய் விசாலமான சோலையில் வளர்ந்த சிறந்தமயில் போன்றவளும்	{ கொண்டு நடமின்	{ கொண்டு போங்கள் ;
அஞ்சினோம் தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ-			

* * *—விபீஷணன் முன்னமே மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே இராவணனை நோக்கி 'பாவி! சானகியை அபஹரித்துக் கொண்டுவந்தாயே, இவள் அரக்கர் குடிஞ்சு விஷம்போன்றவள் என்பதை அறிந்திலையே; இவளைக் கவர்ந்துவந்ததே காரணமாக அரக்கர்குடி முழுதும் வேற்றொழியப் போகிறதுடாய்; இப் போதும் குற்றமில்லை; இன்றே இராமபிரான் ஸர்வதீயில் இவளைச் சேர்த்திடு' என்று உபதேசித்தான்; வணங்கி வேண்டிக்கொண்டான். அந்த ஹிதோப தேசம் இவ்விதச் செவியிற்புகாமையாலே தேவதைகளின் கோரிக்கை நிறைவேறப் பெற்றது. போனது போகட்டும்; இனி உங்கள் பிராட்டியைக்கொண்டு செல் வுங்கள்; எங்களை ஒன்றுஞ் செய்பேல்மின்—என்கிறார்கள்.

எஞ்சல் இல் = ஒருவகையாலும் குறைபாடு இல்லாதவன் என்றபடி. அனுமான் இலங்கையிற் புகுந்து முழுதும் நோக்கினவாதே "யஷ்யபெஷா நவநு வாநு ஸ்யாஷ்யம் ராக்ஷஸேஷுரஃ! ஸ்யாஷ்யம் ஸுராவொகஸ்ய ஸுபக்ருஸ்யாவி ரக்ஷிதா = யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேச்வரஃ—ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸசக்ரஸ்யாபி ரக்ஷிதா." என்று—'என்னலுச்வர்யம்! என்ன ஐச்வர்யம்!!, இந்த ராவணனிடத்தில் அநீதியொன்று மாத்திரம் தவிர்ந்திருக்கு மாயின் ஸாக்ஷாத் தேவலோகத்தையும் ஆட்சிபுரியக் கடவனன்றோ இவன்' என்று மீதிதனனாதலால் செல்வத்தில் ஒருவகைக் குறைபுமற்றவ னென்கிறது. எஞ்சல்—குறைதல்.

விஞ்சை வானவர் = 'வித்யா' என்னும் வடசொல் 'விஞ்சை' என்றும் திரிபும். தேவதைகளில் ஒரு வகுப்பான வித்யாதார்களைச் சொன்னபடி. தேவஜாதிக்கெல்லாம் இது உபலக்ஷணமென்க. "வாஹி டெவெவாஷீணஸ்ஸு ராவணஸ்ய வயாபிஷீ! கபிஷ்தோ ராதாஷெ நொகெ ஜஷீகு விஷுஷுநா தநஃ = ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:—அர்த்திதோ மாதஷே லோகே ஐஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:—" என்கிறபடியே இராவணனைத் தொலைக்கவேணு மென்ற வானவர்களின் வேண்டுகோள் நிறைவேறப் பெற்ற தாயிற்று என்கிறார்கள்.

அஞ்சஅல் ஒதியை = ஒதியென்று கந்தலுக்குப் பெயர், 'ஐந்தா' என்பது 'அஞ்ச' என மருவிக்கிடக்கின்றது. மிருதுவாயிருத்தல் குளிர்ந்திருத்தல் நறு

மணம் மிக்கிருந்தல் கூறுத்திருத்தல் நீண்டிருத்தல் என உத்தமகேச லக்ஷணம் ஐவகைப்பட்டதாயும். 'அல்' என்பது இரவுக்குப் பெயராக இருளைக் குறிக்கின்றது. இருண்ட கூறுதல் என்றபடி. ஐவகைலக்ஷணங்களில் 'கூறுத் திருத்தல்' என்பது சேர்ந்திருந்தலால் 'அல்' என்றது புருக்திபாகுமே பென்னில், ஐவகையில் கூறுத்திருத்தல் என்பதை நீக்கி அடர்ந்திருத்தலைக் கூட்டிக்கொண்ட. 'அஞ்சுநேணி' என்றது அன்மொழித்தொகை. திருவெழு கூற்றிருக்கையில் "ஐம்பாலைதி" என்றதுங் காண்க. .... (ச.)

செம்பொன் நீண்முடி யெங்களிராவணன்

சீதையென்பதோர் தெய்வம் கொணர்ந்து *

வம்புலரங்கடி காவிற் சிறையா

வைத்ததே குற்றமாயிற்றுக் காணீர் *

கும்பனோடு நீகும்பனும்பட்டான்

கூற்றம் மானிடமாய் வந்துதோன்றி *

அம்பினாலெம்மைக் கொன்றிகின்றது

அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (ஊ)

செம் பொன் { செம்பொனாற் செய்யப்
நீன் முடி { பட்ட நீண்ட நீட்டத்தை
யுடையனும்

எங்கள் { எங்களுக்குத் தலைகூன

இராவணன் { ராவணனானவன்

சீதை என்பது { வீதியென்கிற ஒரு
தீர் தெய்வம் { தெய்வப் பெண்ணைக்
கொணர்ந்து { கவர்ந்து வந்து

வம்பு உலாம் { புதுமை மாறாததும்பரிமனத்
கடி. காவில் { தை யுடையதுமான
(அசோக)வனத்திலே

சிறை ஆ { சிறையிலிருப்பாம்படி
வைத்ததே { வைத்திருந்த இதுதானே

குற்றம் { அபராதமாய்த் தலைக்
ஆயிற்று { கட்டிற்றுக்கிடர்;
காணீர்

(அதுவே நிமித்தமாக)

கும்பனோடு { கும்பனும் கிசும்பனும்
கிசும்பனும் { மாண்டொழிந்தனர் ;
பட்டான்

கூற்றம் { (இராவணன்கையில்-முன்பு
தோற்றிருந்த)
யமனானவன்

மானிடம் { மறுவய வேஷத்தைப்
ஆய் உந்து { பூண்டு கொண்டு
தோன்றி { இங்ஙனே வந்துதோன்றி

எம்மை { எங்களை

அம்பினால் { பாணத்தினால்

கொன்றிடு { கொல்லுகின்றான் ;
கின்றது

அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ.

* * *—வாரீர் !, எங்கள் இராவணனுடைய பெருமை எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ ? பலதிசைகளிலுஞ் சென்று வெற்றி பெற்றுச் செம்பொன் முடி கவித்துக் கொண்டவன். அனைவரும் 'அவன் கீழே கைகட்டிக் காத்திருக்க வேண்டியவர்கள் ; அப்படி யிருக்கச்செய்தேயும், ஸீதாபிராட்டியாகிற ஒரு தெய்வப்பெண்ணைக் கவர்ந்துவந்து இவ்வசோகவனத்திலே சிறைவைத்திட்டதே அவனுக்குப் பெரிய அபராதமாகத் தலைக்கட்டிற்று. அதுவே காரணமாகக் கும்பன் கிசும்பன் முதலான பெரிய ரணவீரர்களும் மாண்டொழியலாயிற்று. இராவணன் கையிலே முன்புதோற்றுக்கிடந்த மருத்யுவானவன் அந்தவருவத்

துடன் இங்குவரவல்லனல்லனாய் இராமனென்னும் பெயராலே ஒரு மானிட வடிவு கொண்டு வந்து நின்று எங்கள்மேல் பாவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கின்றான் ; குற்றமற்றவர்களான எங்கள்து உயிரையும் கொள்ளை கொள்வீர்களோ வென்று அஞ்சுகின்றோம் ; நாங்கள் எங்கள் தோஷங்க்கும் உங்கள் வெற்றிக்கும் மேலெழுத்திட்டுக் கூத்தாடுகின்றோமாதலால் எங்களை விட்டுடாழியவேணும் என்றார்களாயிற்று.

கூற்றம் மானிடமாய் வந்து தோன்றி = இராமனின் நெடுநாள் தவம்புரிந்து வரப் பரஸாதம் பெறும்போது மானிடரை ஒரு பொருளாகவே மதியாமல் அவர் களைத் தவிர்த்து மற்று யாராலும் தனக்குச் சாவு நேரிடாமை வேண்டினனாதலால் அவன் உபேக்ஷித்த மானிடத்தில் நிருமால் வந்து தோன்றினனென்க. யமன் றானே இப்படி மானிடமாய் வந்து தோன்றினனாக இவர்கள் கூறுவது தங்கள் சாதி மொழிக்கு ஏற்றதாம். கூற்றம் = உடையும் உயிரையும் வேறு வேறு கூறுக்குபவன் என்ற காரணப் பெயர். ... .. (௫.)

ஓதமாகடலைக் கடத்தேறி

உயர்கொள்மாக்கடி காவை யிறுத்து *

காதல்மக்களும் சுற்றமுங்கொன்று

கடியிலங்கை மலங்கலேரித்து *

நாதுவந்தகுங்குக்கே உங்கள்

தோன்றல்தேவியை விட்டுக்கொடாதே *

சூதர்நின்று படுகின்றதந்தோ!

அஞ்சினோத்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

(க)

ஓதம்	அலைகளைப் புடைய
மா கடலை	பெரிய கடலை
கடத்து ஏறி	தாண்டி,
உயர்கொள் மா கடி காவை இறுத்து	{ உயர்த்தியையுடைத்தாய்ப் பெரிதாய் மணம்மிக்க தான அசோகவனத்தை முறித்து
காதல்	{ (இராவணனுடைய) அன்புக்கு இலக்கான
மக்களும்	{ அககுமாரன் முதலிய புத்திரர்களையும்
சுற்றமும்	அந்தரங்க சேவகர்களையும்
கொன்று	கொலை செய்து
கடி இலங்கை மலங்க எரித்து	{ காவையுடைத்தான லங்கை யானது கலங்கும்படி யாகத் தீக்கொளுவி

நாது உந்த	{ (பிராட்டிபக்கல்) தூது சொல்லவந்த
குங்குக்கே	அனுமான் கையிலேயே
உங்கள் தோன்றல் தேவியை	{ உங்கள் ஸ்வாமியான பெரு மாளுடைய தேவியான வந்தையை
விட்டுக் கொடாதே	{ ஸமர்ப்பியாமல்
சூதர்	அவிவேகிகளான எங்கள்
நின்று படுகின்றது அந்தோ	{ இப்படி தவண்டு நின்று அகர்த்தப்பட வேண்டிற் குயிற்று ஐயோ !;
அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ.	

* * *—வாரீர் வானர வீரர்கள்!, முன்னமே இங்குத் தூதுவந்த அனுமா
னென்னும் ஓர் வானர வீரன் ஒருவராலும் கடக்க முடியாத கடலைக்கடந்து
வந்து அசோகவனத்தையும் முறித்து, பல போர்வீரர்களையும் சேனைத்தலைவர்
களையும் அசுரகுமாரனையும் கொன்று லங்காதஹரமும் செய்து ஆக இப்படி
யெல்லாம் காட்டின வீரத்தைக்கண்டு ‘தூதுவந்த குரங்கின் சக்தியே இது
வானால் இதனை அனுப்பின பிரபுவின் நிலைமை எப்படியிருக்கும்!’ என்று ஊழித்
துணர்ந்து அப்போதே ‘இனி நாம் உயர்வாழ்ந்திருக்கவேண்டில் ஸீதைபை
விட்டுக்கொடுப்பதே உரியது’ என்று துணிந்து அது செய்திருக்கவேண்டும்;
அந்தோ! அது செய்யாமையினாலே இப்போது அநர்த்தப்படவேண்டிற்றாயிற்று;
அஞ்சுகின்றோம் என்கிறார்கள்.

[ஓதமாகடலைக் கடந்தேறி] ஜடாயுவின் தமையனான ஸம்பாதுரினால்
ஸீதையின் வாலாற்றினையறிந்த வாவரவீரர்கள் ‘மிகமெழந்து மஹேந்திர
மலையைடைந்து அங்கே தெற்கு ஸமுத்ரத்தைக்கண்டு அதைக்கடக்கும் வழியறி
யாமல் வருத்தப்பட்டுக்கிடக்க, அப்போது ஜாம்பவான் அனுமானைப் பார்த்து
‘பகவந்! நீரே இக்கடலைத்தாண்ட வல்லமையுள்ளவர்; மற்றொருவரால் இது
முடியாது; நீர் பிறக்குங்காலத்தில் ஸூர்பனைப் பார்த்து அவனைப்பிடித்துப்
பகிப்பதாக ஆகாசத்திற் கொண்டுப்போனீர்; இந்திரன் அதைக்கண்டு உம்மை
வஜ்ராயுதத்தினாலடித்தான்; அதனால் நன்னத்தில் அடிபட்டுக் கீழே விழுந்தீர்;
அதைக்கண்டு உம்முடைய தகப்பனாகிய வாயு கோபித்துத் தன்னுடைய
ஸஞ்சாரத்தை நிறுத்திவிட்டு ஜனங்கள் காற்றில்லாமல் வெருவாய் மாண்டு
போகத் தொடங்கின; அப்பொழுது ப்ரஹ்மா உம்பிடம் வந்து வாயுவின்
ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு நீர் சிரஞ்ஜீவி யென்றும் ஒருவராலும் அழிக்க
முடியாதவரென்றும் ஒரு அஸ்தரமும் உம்மை வாதியாதென்றும் (ப்ரஹ்மாஸ்த்
ரத்தினால் மாத்திரம் ஒரு முறைவீர்த்தம் கட்டுப்படுவீரென்றும்) உமக்கு
அஸாத்யமான காரியம் ஒன்றுமே கிடையாதென்றும் இப்படி பலவிதமான
வாங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்; ஆகையால் இப்போது வானரர்களுடையவும்
இராகவனுடையவும் துயரத்தை நீரே போக்கக்கடவீர்; எழுந்து இக்கடலைக்
கடந்து ஸீதாதேவியைப் பார்த்து வருவீராக’ என்று புகழ்ந்து பேச, இப்புகழ்
மொழியால் அனுமான் மிகக் உத்ஸாஹமடைந்து ‘நானே இக்கடலைத்தாண்டக்
கடவேன்; நீங்கள் சொசிக்கவேண்டாம்’ என்று மற்றவர்களுக்குத் தைரியஞ்
சொல்லி ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டுகக்காக மிகப்பெரியவடிவங்கொண்டு வானத்தை
அளாவி மஹேந்திராவிரிசின் திகழ்வடிவ எறி அங்கிருந்து ஆகாயமார்க்கமாகக்
கொண்டிக் கடலைக் கடக்கும்போது, இடையில் தனக்கு இளைப்பாறுமிடமான வந்த
மைநாக மலையை நன்மொழிகூறி விலக்கி, தனது நிழலைப் பிடித்துத் தன்னைத்
தடுத்துக் கொல்ல வந்த ஸிம்ஹினை யென்னும் அரக்கியின் வாயினுட்புகுந்து
அவளுடலைப்பிளந்து வெளிப்பட்டு, தேவர்களின் தூண்டுதலால் தனதுபலத்தை
பரிகரிக்க வந்த ஸுரஸை யென்பவன் தன்னை விழுங்குதற்கு வாய் திறந்த

வளவும் தானும் வளர்ந்து உடனே தண்ணிய வடிவுகொண்டு அவன் வாயினுட் புதுத்து வெளிப்பட்டு அவனைச் செருக்கடக்கி அப்பாற்சென்று அன்று ஸாயல் காலம் ஸமுத்தரத்தின் தென்கரையை யடைந்தார் என்ற விவரணமறிக.

[உயர்கோள்மாக்கடி காவையிறத்துக் காதல்மக்களும் சுற்றமுங்கொன்று.]

பிராட்டி அடைபாளமாகக் கொடுத்த சூடாமணியை அனுமான் ஆதரத்துடன் வாங்கிக்கொண்டு பிராட்டியை வணக்கி விடைபெற்று, இராவணனுடைய வலிமை பைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவும் தன் வரவை அரக்கர்கட்குப் பிரசுரஞ் செய் தற்காகவும் அசோகவனத்தை முறிக்க, அச்செய்தியைக் காவலாளரானுணர்ந்த இராவணன் பல பேர்வீரர்களையும் ப்ரஹ்ஸ்தன் மகனான ஐம்புமாலியையும் விருபாக்ஷன் முதலான ஐந்துசேனைத் தலைவர்களையும் தன் மகனான அக்ஷகுமார னையும் சேனைகளுடனே முறையே ஏவியனுப்ப, திருவடி அவர்களெல்லாரையும் கொன்றுவிட்டு அதற்குமேல் வந்த இந்திரஜித்துடன் வெகு நாழிகை சண்டை செய்ய, அவன் இவர்க்குச் சாவில்லையென்றறிந்து இவரை ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தி னால் கட்ட, அதனால் இவர் கட்டுண்டு சீழேவிழ, ராக்ஷஸர்கள் இவரைச் சணற் கயிற்றினால் கட்டி இராவணனிடமிழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். [கடியிலங்கை மலங்க எரித்து.] இராவணன் ஹனுமானைப்பார்த்து முன்பு ஒருகால் தான் கை லாஸம் போகும்போது அங்கு நத்திகேசுவரன் வாக்ஷரூப மெடுத்துவிற்க, அத னைத் தான் பரிஹஸிக்க, அந்த நந்தி 'இம்மாதிரி குரங்கே உன் பட்டணத்தை அழிக்கப்போகிறது' என்று சொல்லியிருந்ததை ஸ்மரித்து 'அது நானா இது!' என்று அஞ்சி, பக்கத்திலிருந்த ப்ரஹ்ஸ்தனையிட்டு இதன் வரலாற்றைக் கேட்கச் சொல்ல, திருவடி உள்ளபடியே செய்திகளைச்சொல்லி இராவணனுக்கு ஹிதோப தேசமுஞ் செய்கையில், அவன் மிக்க கோபமடைந்து 'இக் குரங்கைக் கொன்று விடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான். விடுஷணன் இதைக்கேட்டு 'அண்ணா! தூதனைக் கொல்லலாகாதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்; ஆதலால் இவனைக்கொல்ல வேண்டா; ஏதாவது ஒர் அங்கத்தில் பங்கஞ்செய்து அனுப்பலாம்' என்று சொல்ல, அதை இராவணன் அங்கீகரித்து 'வாலைக் கொளுத்திவிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான். அப்படியே ராக்ஷஸர்கள் வாலில் சீலையைச் சுற்றி எண் ணொரில் நனைத்துத் தீ மூட்டிப் பேரியடித்துக்கொண்டு நாற்சந்திகளில் எல்லா ரும் வேடிக்கைபார்க்கும்படி. பிடித்துக்கொண்டுவர, அதை ராக்ஷஸிகள் ஸீதைக்கு அறிவிக்க, ஸீதாதேவி "அனுமானுக்கு வாலில் தீ முளிக்கடவது" என்று அக்கி தேவஸ்தையைப் பிரார்த்தித்து, அதனால் ஹனுமானுக்கு ஓடுபாதையும் நேரிடாம லிருக்க, தன்னைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிற ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்று தான் மேலேளும்பி விடுகின்றோமும் தீமே மூட்டி இலங்கையை முழுதும் தழித்துவிட்டு அரக்கர்களையும் இராவணனையும் மிகவும் விபாகுலப்படுத்திப் பின்பு தன் வாலைக் கடலில்தோய்த்து அனைத்துவிட்டார் என்பதும் இங்கு அறி யத்தக்கது.

தாழமின்றி முந்நீரையஞ்ஞான்ற

தகைத்ததேகண்டு வஞ்சிநுண்மருங்குல் *

மாழைமான்மட நோக்கியைவிட்டு

வாழ்கில்லா மதியின் மனத்தானே *

ஏழையை விலங்கைக்கிறைதன்னை

யெங்களையொழியக் கொலையானே *

குழுமாரினை மாமணிவண்ணா!

சோல்லிணைத்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

(எ)

மா மணி { நீலமணிமிதத்தஞ்ஞான்ற பெரு
வண்ணா { மாணே!

தாழம் இன்றி காலதாமதமில்லாமல்

முந்நீரை கடலை

அஞ்ஞான்ற அன்றைக்கு

தகைத்ததே { அணைசெய்ததொன்றையே
கண்டு { கண்டு,

வஞ்சி நுண் { வஞ்சிக்கொடிபான்ற
மருங்குல் { துட்பமான இடையை
புடையளாய்

மாழை மான் { பேதைமைக்குணமுன்ன
மட { மாணின் பார்வை போன்ற
நோக்கியை { கபட மற்ற கண்
வர்கையை புடையளான
வர்கையை

விட்டு { (தேவரீர் ஸந்திதியிலே)
ஸமர்ப்பித்துவிட்டு

வாழ கில்லா வாழ்வதற்குப் பாப்தியற்ற

மதி இல் { மதிமெட்டவனும்
மனத்தானே }

ஏழையை { தகாத விஷயத்தில் கைச
கொண்டவனுமான

இலங்கைக்கு { அந்த இராவணனை
இறை தன்னை { அவனை }

எங்களை { எங்களைத் தவிர்த்துக்
ஒழிய கொலை { கொல்லவேணும் ;

குழும் ஆ { அடியோங்கன் தேவரினாச்
நினை { சூழ்த்தகொண்டு பிரார்த
திக்கிறவிதனைத் திரு
வுன்னம் பற்றவேணும் ;

சொல்லி { எங்கள் கோரிக்கையை
ணை { விண்ணப்பஞ்செய்த
கொண்டோம் ;

தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—

* * *—சிறிதும் தாமதமின்றிக் கடலிலே அணைசுட்டிக் கடந்து வருவ தென்பது எளிதான காரியமன்றே; மிக அரிதான அக் காரியத்தையும் செய்து விட்டார்களென்பதை அறிந்தபின் பாவது 'ஓ இவர்கள் ஸாமான்ய மதுஷ்யரல்லர்; தெய்வங்களாகவே யிருக்கவேண்டும்; இல்லையேல் இவ்வருந்தொழில் செய்யக் கூடுமோ?' என்று நினைத்து 'இனி நாம் ஸீதையை ஸமர்ப்பித்துவிட்டு உயிர்தப்பி உய்வதே உரியது' என்று கொண்டு அங்குனே செய்து வாழ்ந்து போகலாமே ராவணன்; அப்படி வாழமாட்டாதே 'நாம் இலங்கைக்கு அநிபதியன்றோ? நம் மையும் அடர்ப்பாருண்டோ?' என்று அஞ்ஞாந்தையே மேற்கொண்டிருந்த அப்பாவியை, மாமணிவண்ணா! இஷ்டப்படி கொன்றுவிடாய்; அக்கொலையில் நின் றும் எங்களை மாத்திரம் தவிர்த்தருளவேணும் என்கிறார்கள்.

தாழம்—தாழ்வு; காலணம்பம்.

பிராட்டியின் வடிவழகையும் கண்ணழகையும் அதுபவிக்கவுரியவன் இராம பிரானொருவனே யன்றி நாம் எங்கே! அவை எங்கே! என்று இராவணன் நினைத்

திருக்கவேணு மென்பது தோன்ற 'வஞ்சிநுண்மருங்குல் மாழைமான் மடனோக் கியை' என்றனர். கள்ளங் கூட்டமின்றிங் கவலையையும் அச்சத்தையும் கொள் ளும் மகளிர் கண்ணோக்கிற்கு வெருண்ட மானின் மருண்ட பார்வையை உவமை கூறுதல் மரபு. இங்ங் இது கூறியதனால், அநிகாமவனத்தையும் அங்குள்ளா சையார் கண்டவளவில் பிராட்டி மருண்ட நேரக்குடை யளாவின் ளென்பதுதான் றும். மாழை—அறிவின்மை, அழகுமாம். ஏழை—அனாத விஷயத்தில் வீணான சரபல்யங் கொண்டவன்.

குழும் ஆ ரினை = நாங்கள் இத்தனைபேர் குழந்தைகொண்டு பாசிக்கின்றோமே இதனைத் திருவுள்ளம் பற்றவோனாம் என்னாக. .... (எ)

மனங்கொண்டேறும் மண்டோதரி முதலா
அங்கயற்கண்ணினார்களிருப்ப *
தனங்கொள் மென்முலைநோக்கமொழிந்து
தஞ்சமேசிலதாபதரேன்று *
புனங்கொள்மென்மயிலைச் சிறைவைத்த
புன்மையாளன் நெஞ்சிற்புகுவெய்த *
அனங்கனன்ன திண்டோ ளெமமிராமற்கு
அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

(அ)

மனம் கொண்டு ஏறும் } கெஞ்சாக் கவரும்படியான அழகுடையவர்களான
மண்டோதரி முதலா } மந்தோதரி முதலான
அம் கயல் கண்ணினார் கள் } அழகிய மீன்போன்ற கண்களை யுடையரான மனைவியர்பலர்
இருப்ப } குறையற்றிருக்கச் செய்தேயும்,
தனம் கொள் } தனக்குச் செல்வமாயிருக்கின்ற
மெல் முலை } (அவர்களுடைய) அழகிய முலைகளிலே
நோக்கம் ஒழிந்து } கண் செலுத்தாமல்,
சில தாபதர் தஞ்சமே என்று } (இப்பிராட்டிக்காகப் பரிந்து வரக்கூடியவாகன்) சில காட்டான்கள் தானே, அவர்க்கச்சரமகோ; என்று அவலையாக நினைத்துக் கொண்டு

புனம் கொள் மென் மயிலை சிறை வைத்த } காட்டில் தன்னிஷ்டப்படி திரிகின்ற அழகிய மயில் போன்றவளான பிராட்டி வையச் சிறையிலே வைத்தவனாய்
புன்மை யானன் } நீசனான இராவணனுடைய
கெஞ்சில் } மருமத்திலே
புக } உறைக்க
எய்த } அம்பு செலுத்தியவரும்
அனங்கன் அன்ன } மன்மதனைப்போன்ற அழகுடையவரும்
திண் தோள் } வலிமையிக்க திருத்தோள் களை யுடையவருமான
எம் இராமற்கு } எங்களிராமபிரானுக்கு
அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ.

* * *—இராவணன் தன்னுடைய போகத்திற்கு உரியவியல் இல்லாமையாலே வழியில்லா வழியிற் புதுதானென்று சொல்லதற்கு இடமிருந்தாலாவது குற்றமில்லையென்னவாம்; தன் மனத்தைக் கவரும்படியான அழகுநாயந்த மந்தோதரி முதலான மாதர் பலர் இருக்கச் செய்தேயும் அவர்களின் அவயவங்களைப்போற்றே, தன்னிலத்தினால் ளளரும்வியலின் சாயல்போன்ற சாயலையுடைய ளான பிராட்டியைக் கொணர்ந்து சிறைவைத்திட்டான் பாவி; இவனில் விஞ்சின நீசன் உலகில் இல்லை. அப்படிப்பட்டவனுடைய மார்பிலே உறைக்கும்படியாக அம்புகளைப் பொழிந்த இராமரோனுடைய வீரத்துக்கு அஞ்சுகின்றோமென் கிறார்கள்.

தனங்கோள் மென்முலை = 'யங்' என்னும் வடசொல் தனமெனத் திரிந்தது. மாதர்க்குச் செலவாம் முலையாதலால் 'தனங்கோள் மென்முலை' எனப்பட்டது.

தஞ்சமேசில தாபதர் என்று = சில தாபதர் தஞ்சமோ என்று நினைத்தானும் இராவணன். அதாவது—'இந்த வீரையை நாம் அபஹரிக்கிறோமே, இவளைச் சேர்ந்தவர்கூர் பரிந்து எதிரிட்டுவந்தால் நமக்கு அதர்த்தமாகுமோ?' என்று ஆலோசிக்கப் புகுந்து, 'மரவுரிடும் சடையுமாய்த் தாபஸ வேஷங்கொண்டிருக்கின்ற ராமலக்ஷ்மணர்கள் இவளுக்குத்தஞ்சமாக வாக்கிடும்; அவர்கள் நமக்கு ஒருசரக்கோ? என்று அவர்களை அபதார்த்தமாக நினைத்துவிட்டு அபஹரித்து வந்தானென்றபடி.

புன்மையாளன்—அற்பன். அநங்கன்—மன்மதன்; வடசொல். (அ.)

புரங்கள் மூன்றுமோர் மாத்திரைப்போதில்

பொங்கெரிக்கிறைகண்டவனம்பில் *

சரங்களே கொடிதாயகேன்ற

சாம்பவானுடன் நிற்கத்தொழுதோம் *

இரங்குநீ யெமக்கெந்தை பிரானே!

இலங்கு வெங்கதிரோன்றன் சிறுவா *

குரங்குகட்கரசே! யெம்மைக்கொல்லேல்

கூறினோந்தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (க)

ஒர் மாத்திரை } ஒரு கண்ணிமைப்பொழுதில்
போதில் }

புரங்கள் } மூப்பாங்களை யும்
மூன்றும் }

பொங்கு } அக்கிஜ்வாலைக்கு
எரிக்கு }

இரை } இரையாக்கின
கண்டவன் } ருத்ராணுடைய

அம்பிவ் } அம்புகளிற்காட்டிலும்

சரங்கள் இந்த சரமபரணங்கள்

கொடிது ஆய் கொடியவைகளாய்

அகேன்ற பொருக்கின்றன;

சாம்பவான் ஸ்ரீஜாம்பவான்

உடன் நிற்க புருஷகாரமாகக் கூடநிற்க

தொழுதோம் வணங்குகின்றோம்;

எந்தை } எங்கள் நாயகனே!
பிரானே }

இலங்கு வெம் } வினங்குகின்ற ஸூர்யனுக்
கதிரோன்றன் } குப் புதல்வனாய்
சிவவா }

குரங்குட்கு } வாகாங்குப் பிரபுவான
அரசே } ஸூக்ரீவனே!

எமக்கு நீ } எங்கள் விஷயத்திலே நீ
இரங்கு } இரங்கியருளவேணும்;

எம்மை } எங்களைக் கொல்லா தொழிய
கொல்லேல் } வேணும்;

கூறினோம் } இத்தப் பிரார்த்தனையையே
அடுத்தடுத்துச் சொல்லு
கின்றோம்;

தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—

* * *—ஸ்ரீஜாம்பவானைப் புருஷகரமாகக் கொண்டு ஸூக்ரீவமஹாராஜைச் சரணம்புகுகிறார்கள் அரசர்கள். முப்புரங்களையும் ஒரு மாத்திரைப்பொழுதில் எரித்த சிவபிரானது பாணத்திற்காட்டிலும் ராமபாணங்கள் கொடியவைபா யிருக்கையாலே மிக அஞ்சுகின்றோம்; ஆதித்யனுக்குப் புதல்வனான ஸூக்ரீவ மஹாராஜனே! நீர் குரங்குகட்கெல்லாம் அரசராதலால் அக்குரங்குகளெல்லாம் நீரிட்ட வழக்காயிருக்கக் கடவனவாகையாலே அவை எங்கள்மேல் பாயாதபடி திட்டஞ்செய்வீரென்று ஸ்ரீஜாம்பவானைப் புருஷகரமாகக் கொண்டு உம்மைத் தொழுகின்றோம்; எம்மைக் கொல்லாதபடி இரங்கியருளவேணும் என்கிறார்கள்.

புரங்கள் மூன்றம் பொங்கெரித்திரைகண்ட வரலாறு:—முற்காலத்தில் தாரகாஸூரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாஸி, தாரகாகுன், கமலாகுன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம் பெற்று வானத்துப் பறந்து செல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்த விடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலானருடைய வேண்டி கோளினால் சிவபெருமான் பூமிபைத் தேராகவும் சந்திர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதி யாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகைமந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு புத்த ஸந்தத்தனாய்ச் சென்று போர் தொடங்கும் போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங் களுடனே எரித்திட்டனன் என்பதாம்.

ஓர் மாத்திரைப்பொழில் = 'கண்ணிலமப்பொழுதும் கைநொடிப்பொழுதும் மாத்திரைக்களவாம்' என்பர் தமிழர்.

இலங்குவெங்கதிரோன்றன் சிவவா! என்றதன் விவரணம்;—மேருமலையில் நான்முகக் கடவுள் யோகம் பயின்று கொண்டிருக்கையில் அவரது கண்களில் நீர்த்துளி ததும்பியது; அதை அவர் கையாலெடுத்துக் கீழே யெறிந்தனர். அவ்வளவிலே அந்த நீர்த்துளி ஒரு குரங்காக மாறியது. அக்குரங்கு பிரம தேவருக்கு ஒப்பான மஹிமையும் மிக்க வேகமுமுடையோனாக அம்மலையில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்த விருகுகள்கண்டீர்த வனங்கள் தோறும் தாவித்

திரிந்து வினையாடிக்கொண்டே காலங்கழித்த வந்தது. அஃது ஒருநாள் நா
வறண்டு நீர் வேண்டி அந்த மேருமலையின் வடபக்கஞ்சென்றது. அங்கு ஓர்
தடாகத்தைக்கண்டு அதன் கரையில் நின்று தண்ணீரை எட்டிப்பார்க்க, அதனுள்
தனது நிழல் தோன்றுவதைக் கண்ணுற்றுத் தனக்குப் பகையான மற்றொரு
வானரம் அக்கயத்தினுள் குடிக்கொண்டு தன்னையிகழ்கின்றதெனக் கருகி அதனை
வெல்லுமாறு அம்மடுவிற்குநித்தது. குளத்தில் விழுந்து முழுவ் மெல்ல நீந்திக்
கரையேறியவளவில் அது ஓர் அற்புதமான அணங்காக மாறியது. காண்போர்
மனத்தைக்கவரவல்ல பொற்கொடியென ஒரு பெண்மணி தனது வடிவழகினால்
எல்லாத் திசைகளையும் ஒளி பெறச்செய்து கொண்டு அப்பொய்கைக் கரையில்
நிற்குங்கால், தேவேந்திரன் பிரமதேவரிடஞ்சென்று அவரையடிபணிந்து
பூஜித்துத் திரும்பி அவ்வழியாக வந்து கொண்டிருந்தான். அதே தருணத்தில்
ஸூரியபகவானும் எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்து இந்த ஸூந்தரி நிற்குமிடத்தருகே
வரலாயினன். இந்திரனும் ஆதித்யனுமாகிய இரண்டு தேவர்களும் அப்பெண்
மணியை ஏககாலத்தில் கண்ணுற்றுக் காம பரவசர்களாகி மெய்மறந்து மனங்
கலங்கி நின்றனர். உடனே இந்திரனது விரியம் ஸ்கந்தமாக, அதனை அவன்
அவளது சிரஸில் விழுமாறு செய்தனன். அஃது அவ்வாறு முடிந்து விழாது
வாலிலே வீழ்ந்தது. தேவர்களது விரியம் ஒரு பொழுதும் வினாவதில்லை
யாதலின் உடனே அதுமிக்கபலகாவியான ஒருவானரமாகமாறியது. வாலினின்று
உற்பவித்தகாரணத்தினால் அவ்வானரத்துக்கு வாலியெனவே பெயர் ப்ரஸித்த
மாயிற்று. ஆதித்யனும் அவ்வாறே அனங்கனுக்கு வசமாகித் தனது விரியத்தை
அவளது கழுத்தில் வீழ்த்தினான். தீவையில் [கழுத்தில்] வீழ்ந்த அவ்விரியம்
ஸூக்ரீவனெனப் பெயர்பெற்ற வானரமாகிவிட்டது. இவ்வரலாற்றை உத்தர
ஸ்ரீராமாயணம் நூற்பத்து முன்றும் ஸர்க்கத்தில் விரிவாகக் காண்க. (க)

அங்குவானவர்க் காகுலம்தீர

அணியிலங்கை யழித்தவன்றன்னை *

பொங்குமாவலவன்கலிகன்றி

புகன்றபொங்கத்தங்கொண்டு * இவ்வுலகினில்

எங்கும்பாடி நின்றாமேன் தோண்டிர்!

இம்மைமேயிடரில்லை * இறந்தால்

தங்குமூரண்டமே கண்டுகொண்மின்

சாற்றினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

(க)

தோண்டிர் பகவத்பக்தர்களே !,

அங்கு
வானவர்க்கு
சூகுலம் தீர { தேவலோகத்திலுள்ள
தேவதைகளின் மனக்
குழப்பம் தீரும்படி.

அணி
இலங்கை
அழித்தவன்
தன்னை } அழகிய லக்ஷபுரியை
அழித்தருளின பெரு
மான் விஷயமாக,

பொங்கு மா வலவன் கலிகன்றி { கிளர்த்தியையுடைய 'சூடல்மா' என்னும் குதிரையை கடத்த வல்லவரான ஆழ்வார்

புகன்ற அருளிச்செய்த

பொங்கத்தம் கொண்டு { 'பொங்கத்தம் பொங்கோ' என்ற இந்த வெற்றிப் பாசாங்களைக் கொண்டு

இ உவகினில் இவ்விழுவியிலே

எங்கும் எல்லாவிடங்களிலும்

பாடி சின்று { பாடிக்கொண்டு கூடுமின் { கடத்தாடுங்கள்; (இது செய்தால்)

இம்மையே இடர் இல்லை { (உங்கட்கு) இப்பிறவியில் ஒருவகைத் தன்பமு முண்டாகாது;

இறந்தால் மாணமானபின்பு

தங்கும் ஊர் { நீங்கள் போய்ச்சேர்ந்த நிலைநிற்குமிடம்

அண்டமே பாம்பதமேயாம்;

கண்டு கொண்மின் { (இதனை அறுபவத்தாலே) கண்டு கொள்ளுங்கள்;

சாற்றினோம் { இஃது எல்லாருமறியச் சொன்னோம்;

தடம் பொங்கத்தம் { வெற்றியோ வெற்றி. பொங்கோ

* * *—இராவணனுடைய கொடுமையினால் குடியிழந்து வருந்தின தேவ ஜாதிகள் செவ்வனே குடிவாழ்மாறு இலங்கையை நீறுபடுத்தின இராமபிரா ணுடைய வீரத்தை, தோற்ற அரக்கர்களின் பாசாத்தாலே கவிபாடின இத்திரு மொழியைக்கொண்டு தொண்டர்களே! இவ்வுலகில் எங்கும் பாடியாடுங்கோள். அங்கனே செய்தால் இம்மையில் ஒரு இடருமின்றி வாழப் பெறுவீர்கள்; இறந்தபின்பேர* மீட்சியின்றி வைகுந்தநாகர் மற்றது கையாலே காண்மின்; இதனை எல்லாருமறியச் சொன்னோம் என்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பயனு ளாகத்துத்தலைக்கட்டினாயிற்று.

“அங்கல்வானவர்க்கு” எனப்பாடம் வழங்கும். ஆகுலம்—வட சொல் னிகாரம். [பொங்குமாவலவன்] இவ்வாழ்வார் தனதாகக் கொண்டு ஏறிச் செலுத் திய சிறந்த குதிரைக்கு ‘சூடல்மா’ எனப்பெயர்வழங்கும்; அதனே இங்குப் பொங்குமா எனப்பட்டது. வலவன்—வல்லவன், ஸமர்த்தன்; பாகன் என்ற படி.

பொங்கத்தம் = ‘தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ’ என்றதன் ஏகதேசாறு காரம்.

கீழ் ஒன்பது பாசாங்களின் முடிவிலும் “தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ” என்றது இராமபிரான் வெற்றியை ராகுஷஸர்கள் எடுத்துரைத்தபடி. இப்பாட் டின் முடிவில் ‘தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ’ என்றது எம்பெருமான் வெத் தியை ஆழ்வார்தாம் உரைக்கிறபடி. இத்திருமொழியானது இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தைத் தோற்றித் து வெற்றி பெறுவாயுயைச் சொல்லுகிற தென்பாரு முளர்.

.... (க)

அடிவரவு:—இரக்கம் பத்து தண்டக எஞ்சல் செம்பெண் ஒதம் தாழம் மனம் புரங்கள் அங்கு ஏத்து.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீபர் திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

பத்தாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி,
எத்துகின்றோம் நாதத்தழும்ப.

கீழ்த்திருமொழியோவனே இத்திருமொழியும் இலங்கையாக்கர்களின் பாசு
ரமாய்ச் செல்லுகிறது. தோற்றவர்கள் தங்கள் தோல்விக்கு ஈடாக ஆடுவதொரு
கூத்துக்குக் குழமணிதாரம் என்று பெயர்போலும். அக்கூத்தையாடுகின்ற
அரக்கர்களின் நிலைமையிலே நின்று ஆழ்வார் ஸ்ரீராம விஜயத்தைப் பேசியதுப
விக்கிறாயிற்று.

கீழ்த்திருமொழியில் வந்த 'தடம் பொக்கத்தம் பொங்கோ' என்றதற்கும்,
இத்திருமொழியில் வரும் 'குழமணிதாரம்' என்றதற்கும் இலக்கணமுயிலக்கிய
மும் இவ்வருளிச்செயலே போலும். .... * * *

எத்துகின்றோம் நாதத்தழும்ப இராமன் திருநாமம் *
சோத்தநம்பி! சுக்கிரீவா! உம்மைத் தொழுகின்றோம் *
வார்த்தைபேசீ ரேம்மை உங்கள்வானரம் கொல்லாமே *
கூத்தர்போல வாடுகின்றோம் குழமணிதாரமே. (க)

இராமன்	இராமபிரானுடைய
திருநாமம்	திருநாமங்களை
நா தழும்ப	நாக்குத் தடிக்கும்படி
எத்து கின்றோம்	{ உய்யாரச்சொல்லித் துதித் கின்றோம் ;
நம்பி சுக்கிரீவா	{ ஸுக்ரீவமஹாராஜரே !,
சோத்தம்	இதோ அஞ்ஜயி ;
உம்மை தொழுகின் றோம்	{ உம்மைத் திருவடிகளில் விழுந்து உணங்குகின் றோம் ;

உங்கள் வானரம்	{ நீங்களிட்ட வழக்காயிருத் கின்ற வானரவீரர்கள்
எம்மை கொல்லாமே	{ எங்களைக் கொல்ல வினையாத படி
வார்த்தை பேசீர்	{ ஒருவார்த்தையருளிச் செய்யவேணும் ;
கூத்தர் போல	கூத்தாடக்கற்றவர்கள் போல
குழமணிதாரம் ஆடுகின்றோம்	{ உங்கள் வெற்றியும் எங்கள் தோல்விபுந்தோற்ற ஆடு கின்றோம்.

* * * —பாசுமந்தொடங்கும்போதே “ எத்துகின்றோம் நாதத்தழும்ப இரா
மன் திருநாமம் ” என்ற அழகை என் சொல்வோம் !. “ நாரொநாரொநாரி நாரி
உதி பூஜாநாநிலவநு கயோநி நாரிஹநிதம் ஜமடிஹநிசு நாரொ நாரஜ்யம் பூஸா
வஸதி — ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா :— ராமபூதம் ஜகதபூத்
ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி.” [இராமபிரான் அரசாட்சி புரிந்தகாலத்திலே ஜனங்
களனைத்தின் வாயிலும் ஸ்ரீராமநாமப்ரசம்னை தவிர வேறொன்றும் வந்ததில்லை ;
உலகமே ராமமயமாக ஆய்விட்டது] என்றாப்போலே இலங்கையும் ராமநாம

மயமாக ஆய்விடுகின்றதிப்போது. காக்குத்தடிக்கும்படி பூரீராமநாமங்களையே சொல்லித் துதிக்கின்றோமென்கிறார்கள்.

நம்பிசுக்கிரீவா! சோத்தம் = அஞ்ஜலிபண்னுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சிதோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்த விசேஷம். சோத்தம் என்பதாம். 'ஸ்தோத்திரம்' என்னும் வடசொல் சோத்தமெனத் திரிந்துகிடக்கிறது என்பாருமுனர். ஸுக்ரீவ மஹாபாஜனே! இராமபிராணுடைய தயவுக்கும் வாகாமுதலிகளின் தயவுக்கும் உறுப்பாக உம்முடைய அநுக்ரஹமே முக்யமாக வேண்டியிருந்தலால் உம்மைக் கைகப்பித்தொழுகின்றோம். உங்கள் வானரப்படை எங்களைக்கொல்லாதபடி வார்த்தைபேசி யருளவேணுமென்கிறார்கள்.

'வார்த்தைபேசீர்' என்றது—'நீர் எங்கனோயி வார்த்தை சொல்லவேணும் என்பதாகவும் 'நீர் குரங்குகளிடம் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணும்' என்பதாகவும் பொருள்படும். முந்தினபொருளைப்பே பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார். அரசன் ஒருவனோடே வார்த்தை சொன்னால் அதைக்காண்கின்ற ராஜபுருஷர்கள் 'இவன் நம் அரசனுக்கு அந்தரங்கன் போலும்' எனவினைத்து அவர்களுக்கும் அவனிடத்து அன்பராயிருக்கக்கடவராகையாலே, உம்முடைய முதலிகள் எங்களை உம்முடைய அந்தரங்கராக நினைத்துக்கொள்ளுமாறு நீர் எம்மோடே வார்த்தை சொல்லுவீராக என்கிறார்களென்க.

முன்பு விபீஷணுந்வான் ராமகோஷ்டியில் வந்துபுறம்போது, 'சத்ருபக்ஷத்தில் நின்றும் வந்த இவனை இங்குச்சேர்த்துக்கொண்டால் குடிசெட்டுப் போய்விடும்' என்று இடையூறுசெய்தவர்களில் ஸுக்ரீவன் தலைவனாதலால் அதனை யறிந்துபோலும் இவர்கள் அவனையே கால்கட்டுகிறார்கள். .... (க)

எம்பிரானே! யென்னையாள்வாய் என்றென்றாற்றோதே *

அம்பின் வாய்ப்பட்டாற்றசில்லாது இந்திரசித்தழிந்தான் *

நம்பி அனுமா! சுக்கிரீவா! அங்கதனே! நளனே! *

கும்பகர்ணன் பட்டுப்போனான் குழமணிதூரமே. (உ)

இந்திரசித்த	இந்திரசித்தானவன்
எம்பிரானே	பகவந்நாமங்களையே சொல்லிக்கொஷ்டம் போடாமல்
என்னை	
ஆன்வாய்	
என்றென்று	
அரற்றோதே	
அம்பின் வாய்	பாணங்களுக்கு இரையாகி
பட்டு	
ஆற்ற	தரித்திருக்கமாட்டாமல்
வில்லாது	

அழிந்தான்	மாண்டுபோனான்;
நம்பி அனுமா! சுக்கிரீவா! அங்கதனே!	
	நளனே!—;
கும்பகர்ணன்	கும்பகர்ணனுனவன்
பட்டுப்	முடிந்தபோனான்
போனான்	
குழமணிதூரம் ஓடுகின்றோம்—.	

* * *—அனுமான் ஸுக்ரீவன் அங்கதன் நளன் ஆக நால்வரையும் விளித்துத் தங்கள் தோல்வியைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். 'வாகாமுதலிகளுக்

குள்ளே இந்நால்வரே முக்கியர்கள். ஹனுமானுடைய வீரச்செயல்களை முந்துற முன்னமேபிடித்துக் கண்டிருக்கின்றனர், ஸுமத்ரிவனை வாநரர்கட்கெல்லாம் அரசனாகையாலே அவனுடைய இரக்கம் முக்கியமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். [அங்கதனுடைய அற்புதச்செயல்களில் ஒன்றாவருமாறு :—] இராவணன் ஸேது பந்தனம் முதலியவற்றைப்பார்த்தாகிலும் புத்தி திருந்தி வருவானேவென்று மனோமதித்த இராமபிரான் அங்கதனை இராவணனிடம்னுப்ப, அவன் சென்று ராவணஸபையிலுட்கார்ந்து அவனை நோக்கி 'ஹாஷஸராஜனே! சக்ரவர்த்தி திருமகனார் உனக்கு வியமித்தருளுகிறார்—' நீ இன்னும் சிலநாள் இச்செல்வத்துடன் வாழ நினைத்தாயாகில் ஸீதைகையக் கொணர்ந்து கொடுத்துவிடு; மேலும் என்னுடைய தகப்பனாரான வாலி உனக்குத் தெரியுமன்றா? உன்னைத் தன்வாலினால் சுற்றியெடுத்துக்கொண்டுபோய் நான்குனுமுத்தத்திலும் ஒரு சிறிய புழுவைத் தோப்பதுபோல் தோய்தெடுத்த பராக்ரமசாலியன்றோ! அந்தவாலியை இந்த ஸ்ரீராமன் ஒரே அம்பினால் கொன்றுவிட்டார்; இதைக் கேட்டாகிலும் இனி நீ அவரிடத்திற் பகையை ஒழித்து நட்புக்கொள்' என்று சொல்ல, இராவணன் சீறி அங்கதனைப்பிடித்துக் கொல்லும்படி அக்கூர்கட்குக் கட்டளையிட, அப்படி பிடித்துக்கொண்ட நான்கு ராஷஸர்களைபும் தன்கஷத்திலிடுக்கிக்கொண்டு ஆகாசத்திற்ஈழம்பி அவ்வாக்கர்களை இராவணனுடையவிமானத்தின்மேற்சுழற்றிப் படித்து அவ்விமானத்தையும் உடைத்துவிட்டு இராமனிடம் வந்து சேர்ந்தான். இப்படிப்பட்ட வீரச் செயலைக் கண்டவர்களாதலால், அங்கதனே! என்று அவனை விளிக்கின்றனர். அனைகடடுதலாகிற அரும்பெருந்தொழில் நளனால் நிறைவேற்றிற்றென்பதை அறிந்தவர்களாதலால் நளனே! என்று அவனையும் விளிக்கின்றனர்.

இவர்களை விளித்துச்சொல்லும் வார்த்தையாவது இரத்தாஜித்தும், சும்பகர்ணனும் 'எம்பிரானே! என்னையாளவாய்' என்று சொல்லி வாழ்ந்துபோகப் பராப்தியிருக்கச் செய்தேயும் அது செய்யமாட்டதே அம்புக்கு இலக்காகிமாண்டொழிந்தனர்; நாங்கள் அங்கனாகாமை வாழ்ந்துபோகப் பார்க்கிறோமென்றவாறு.

சும்பகர்ணன் பட்டேபோன வரலாறு :—ராமராவணயுத்தத்தில் முதல் நாட் போரில் இராமனம்புகளால் இராவணன் கிரீடங்களையும் ஆயுதங்களையும் சேனைகளையும் இழந்து சோர்த்து வெள்கி முகங்குதுத்துத் தலை குனிந்து நின்ற ஸமயத்தில் இராமபிரான், இப்படி யாவும்தந்திருக்கின்றவனை இப்பொழுது கொல்லலாகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவனை நோக்கி 'தனியொப் வெறுங்கையுடனிருக்கின்ற உன்னை இப்பொழுது நான் கொல்வேனல்லேன்; நீ இன்று உயிர்தப்பிச்சென்று சேனைகளையும் ஆயுதங்களையும் ஸித்தஞ்செய்துகொண்டு நாளைக்குப் போர்புரியப் பிரியமிருந்தால் வா' என்று பலவாறு இரக்கத்தோடு சொல்லியனுப்பியருளினார். மற்றொரு நாள் இராவணன் புத்தத்திற்குவந்து இராமனை எதிர்த்துச் சண்டை செய்து பின்பு ஸ்ரீராமபரணத்தினுலடிபட்டு முன் நிற்கமாட்டாமல் ஓடிப்போய், உறங்கிக்கொண்டிருந்த சும்பகர்ணனை யெழுப்பி

யுத்தத்திற்கனுப்பினான். அவனைக் கண்டு வானர ஸேனைகள் அஞ்சியோடின. இராமபிரான் அவனுடைய கைகால்களைத்துண்டம் துண்டமாகத் தறித்துவிட்டு அவனை யமலோகத்துக்கு அழிதியாக்கினார்.

இந்திரசித்து அழிந்த வாலாறு;—மற்றொருநாள் இந்திரஜித்து யுத்தத்திற்கு வந்து சிறிது நேரம் எதிரில் நின்றும் சிறிது நேரம் மாயையினால் ஆகாசத்தில் மறைந்திருந்தும் யுத்தஞ்செய்து பின்பு சென்று இவர்கள் முன்னே மாயாளீதை யின் தலையை யறுத்து இவர்களுக்கு வ்யஸநத்தைபுண்டாக்கி விட்டுத் தான் நிரும் பிலையென்னும் யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினான். இதை விபிஷணாழ்வானறிந்து ஓடிவந்து ஹதுமான்மேல் லக்ஷ்மணனை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு தானும் ஸஹாயமாய்ப் போய் அவனுடைய யாகத்தை யழித்து யுத்தஞ் செய்யத்தொடங்கி, லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்துடன் முன்று நாள் யுத்தஞ் செய்து முன்று நாள் ஸாயங்காலம் இந்திரஜித்தினுடைய தலையை யறுத்துத் தள்ளிவிட்டார் என்ப தாம். .... (உ)

ஞாலமாளு முங்கள்கோமான் எங்களிராவணற்கு *
காலனாசி வந்தவாகண்டஞ்சிக் கருமுகில்போல் *
நீலன்வாழ்க கடேணன்வாழ்க அங்கதன்வாழ்கவேன்று *
கோலமாக வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (ரு)

ஞாலம் ஆளும் { பூமியை யெல்லாம் சூழித்
தருன்பவராய்
உங்கள் கோமான் { உங்களுக்கு ஸ்வாமியான
இராமபிரான்
எங்கள் இராவணற்கு { எங்களுக்குத் தலைவனா
யிருந்த இராவணனுக்கு
காலன் ஆகி உந்த ஆகண்டு { மருதபுகாக வந்தபடியைப்
பார்த்து
அஞ்சி பயப்பட்டு,

கரு முகில் போல் } “காலமேகம்போன்ற
நீலன் வாழ்க நீலன்வாழவேணும்,
கடேணன் வாழ்க } ஸுஷேணன் வாழவேணும்;
அங்கதன் வாழ்க } அங்கதன் வாழவேணும்”
என்று { என்று ஒங்கொருவர்க்கும்
பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு
கோலம் ஆக அழகாக
குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்—.

* * *—வானரமுதனிகாள்! பூமண்டலம் முழுவதையும் தனிக்கோல செலுத்தி ஆளப்பிறந்த உங்கள் ஸ்வாமியான இராமபிரான் எங்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த இராவணனுக்கும் மருதபுகாவினாய் வந்தாரென்பதை நன்கு தெரிந்து கொண்டோம்; இனி நாம் மார்பு நெறித்து வாழ்வதென்பதில்லை யென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு உங்களுக்கு மங்களாசாஸனஞ் செய்வதையே யாத்திரையாகக் கொண்டோம்; ‘நீலனுசுருப் பல்லாண்டு’ ஸுஷேணனுக்குப் பல்லாண்டு; அங்கதனுக்குப் பல்லாண்டு’ என்று சொல்லுவார்களாய் குழமணிதூரமாடுகின்றோம் காண்மினென்றிருக்கள்.

காலன்—வடசொல். கடேணன்—வாடுக்கு மாமனாராகிய ஒரு வானரன்.

மணங்கள் நாமும் வார்துழலார் மாதர்களாதரத்தை *
 புணர்ந்தசிந்தைப் புன்மையாளன்பொன்ற வரிசிலையால் *
 கணங்களுண்ண வாளியாண்ட காவலனுக்கினையோன் *
 குணங்கள்பாடி வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (ச)

மணங்கள்
 நாமும் வார் } பரிமளம் மிக்க நீண்ட
 குழலார் } கூந்தலையுடையாரான
 மாதர்கள் } ஸ்திரீகள் விஷயத்திலே

ஆதரத்தை } ஆசையை ஒருபோதும்
 புணர்ந்த } விடாத நெஞ்சை
 சிந்தை } புடையனாய்

புன்மை } மிகவும் நீசனான
 யாளன் } இராவணன்

பொன்ற முடியும்படியாகவும்

கணங்கள் } பிசாசுகள் ஏறிப்
 உண்ண } புசிக்கு ம்படியாகவும்

வரி சிலையால் அதனைய வில்வழியாக
 வாளி ஆண்ட அம்புகளைப் பிரயோகித்த
 காவலனுக்கு } ஸர்வரக்ஷகரான
 } பெருமானுடைய
 இளையோன் } திருத்தம்பியாரான
 } லக்ஷ்மணருடைய
 குணங்கள் } திருக்குணங்களைப் பாடிச்
 பாடி } கொண்டு
 குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்.

* * *—ஸ்திரீசாபல்யத்தை மேற்கொண்டதனால் நீசர்களில் முதல்வனாகக் கணக்கிடப்பெற்ற இராவணன் முடிந்துபோம்படியாகவும் அவனுடலைக் கழுக்கள் முதலியவை ஏறியுண்ணும்படியாகவும் வில்விலே அம்பைத்தொடுத்த பெருமானுக்குத் தம்பியாய் 'இளையபெருமான்' என வழங்கப்படுபவரான லக்ஷ்மணருடைய திருக்குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு குழமணிதூர மாடுகின்றோமென்கிறார்கள். 'மணங்கள் நாமும்வார்துழலார்' என்றது ஸ்திரீஜாதிக் கு இயற்கையான அடைமொழி. மாதர்களாதரத்தைப் புணர்ந்த சிந்தை—ஸ்திரீவிஷயமான காதலைக்கொண்ட நெஞ்சுவாய்ந்தவன் என்றபடி. கணம் என்பதை 'மணம்' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டு (கழுகு முதலியவற்றின்) கூட்டமென்று பொருள் கொள்வதிற்காட்டிலும், கணம் என்று பிசாசுகட்குப் பேராதலால் அப்பொருளே இங்குக் கொள்ளத்தகும். .... (ச)

வேன்றித்தோம் மானம்வேண்டோம் தானமெமக்காக *

இன்றுதம்பி னெங்கள்வாணன் எம்பெருமான் தமர்காள்! *

நின் னகாணிர் கண்களார நீரெம்மைக் கொல்லாதே *

குன்றுபோல வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (சு)

எம்பெருமான் } ஸ்ரீராமபக்தர்களான வானா
 தமர்காள் } வீரர்களே!

வேன்றி } ஐயத்தை உங்களுக்குக்
 தந்தோம் } கொடுத்துவிட்டோம்;

மானம் } 'நாங்களும் ஆண்பிள்ளைகள்'
 வேண்டோம் } என்று கொண்டிருந்த
 } அஹங்காரத்தைக்
 } கைவிட்டிட்டோம்;
 எங்கள் } எங்களுடைய ஆபுளை
 வாழ்நாள் }

எமக்கு எங்களுக்கு
நானம் ஆக யாசகங்கொடுக்கும் விதமாக
இன்ற தம்மின் { இப்போது கொடுத்து
வீடுங்கள்;
நீர் நீங்கள்
எம்மை கொல்லாதே } எங்களைக் கொல்லாமல்

கண்கள் ஆர { கண்படைத்தபயன்
பெறுமாறு
கின்று காணீர் கின்று காணுகோள்;
குன்று போல { காய்கள் மலையையாக நின்று
கொண்டு
குழமணிதாரம் ஆடுகின்றோம்—.

* * *—பூராமபக்தர்களே! நீங்கள் எங்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைக்கிறது உங்களுடைய வெற்றிக்காகவன்றோ; அந்த வெற்றியை நாங்கள் உங்கட்குத்தந்திட்டோம்; (அதாவது—நாங்கள் தோற்றோமென்று சொல்லி உங்களுடைய வெற்றியைப் பிரசரம் செய்துவிட்டோமென்றபடி.) நாங்களும் ஆண்டிள்ளைகளென்று மார்பு நெறித்து வந்ததனாலன்றோ நீங்கள் எங்களை நலிய வேண்டிற்றாயிற்று; அப்படி எங்களுடைய நலிவுக்கு தோதுவான அஹங்காரத் தையும் விட்டுத்தொலைத்தோம்; இனி எங்களுடைய ஜீவனம் நீங்களிட்டவழக்கா கையாலே எங்கள் ஆயுஸ்ஸை எங்களுக்கு இன்று தாரைவார்த்துத் தத்தஞ்செய்து விடுங்கோள்; நாங்கள் இங்கனே வாயாலே இரந்து கேட்பதற்காகவே நீங்கள் எங்களைக் கொல்லாது விடவேண்டுமென்பதில்லை; நீங்கள் கண்படைத்த ப்ரயோ ஜனம் பெறவேண்டில் நாங்களும் குழமணிதூரக்கூத்தைக் காணவேண்டு மன்றோ; எங்களைக் கொன்றுவிட்டால் தூக்கத்தை எங்கனே காண்பீர்கள்? ஆகையாலே இவ்வதிசயத்தைக் காணவேண்டியதற்காகவும் எங்களைக்கொல்லா தொழியவேண்டுமென்கிறார்கள்.

குழமணிதூரக் கூத்தாட்டத்தைக் கண்டு முடிந்தபின்பு தங்களைக்கொல்லும் படி சொல்லுகிறார்களோ வென்று சிலர் கங்கிப்பர்; அக்கூத்தைக் கண்டு விட்டால் 'இப்படி தீரர்களானவர்களையோ நாம் கொல்லுவது!' என்று தன்னடையே இரக்கம் தோற்று மாகையாலே பிறகு கொல்வதற்குப் ப்ரஸக்தியே யில்லை யென்பது அரக்கர்களின் கருத்து.

நானம்—நாநம் என்ற வடசொல் விகாரம், குன்றுபோல ஆகேன்றோம்— 'குன்று கூத்தாடுமா என்ன?' என்று சிலர் கேட்பர்; ஆட்டத்திற்குக் குன்று உவமையன்று. தங்களுடைய உருவத்திற்கும் அணிவகுத்து நிற்கும் நிலைமைக் கும் கூறினவுவமை யென்க. .... (இ)

கல்லின் முநீர் மாற்றிவந்து காவல்கடந்து * இலங்கை
அல்லல்செய்தா னுங்கள்கோமான் எம்மையமார்க்களத்து *
வேல்லகில்லா தஞ்சினோங்கான் வேங்கதிரோன்சிறுவா! *
கொல்லவேண்டா ஆகேன்றோம் குழமணிதூரமே. (க)

(வானா முதலிகளால்)

உங்கள் { உங்களுக்குத் தலைவரான
கோமான் { ஸ்ரீராமபிரான்,
தல்லில் . மலைகளைக்கொண்டு
முற்றீர் கடலை
மாற்றி வந்து { (அணைகட்டித்) தனைத்து
வந்து
இவ்வகை வகையிலுள்ள
காவல் அரண்களை யும்
கடந்து அதிகரமித்து
எம்மை எங்களை

அமர் களத்து புத்தபூமியிலே
அவ்வல் { மிகவும் தன்பங்களுக்கு
செய்தான் { ஆளாக்கினார்;
வெம் { ஸூர்ய புத்திரான
கதிரோன் { ஸூக்ரீவனே!
சிறுவா
வெவ்வல் { (உங்களை) ஐயிக்க
கிவ்வாது { மாட்டாமல்
அஞ்சினோம் பயப்படுகின்றோம்;
கொல்ல வேண்டா { எங்களைக் கொல்லாதொழிய
வேண்டும்;
குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம் காண்—.

* * *—ஆதித்யனுடைய புத்திரரான ஸூக்ரீவமஹாசாஸ்திரே! எங்களுடைய நகரத்தில் பிறரொருவரும் புகுதல் அரிது என்று அபிமானித்திருந்தோம்; பெருங்கடலை அகழாகக் கொண்டும் மற்றும் பலவகைப்பட்ட அரண்களையுடைய தாயுயிருக்கின்ற இந்நகரிலுள்ள மானிடப்பிறவியான ராமன் வந்து புகுந்து அடர்க்கவல்லனோ? என்று இறுமாந்திருந்தோம்; உங்கள் கோமானுடைய சக்தியை நாங்கள் என்ன சொல்லுவோம்? நீரில் போட்டால் அமிழ்ந்துபோகக் கூடிய கற்களைக்கொண்டு கடலிலே அணைகட்டினார்; மற்று முள்ள அரண்களையுங் கடந்து உட்புகுந்தார்; 'இலங்கை சுருகாடாபிற்று' என்னும்படியாக வாயாற் சொல்ல வொண்ணாத அநர்த்தங்களை விளைத்தார். இப்படிப்பட்ட மஹாவீரரை இனிநாங்கள் வெல்லக்கூடுமென்று நினைப்பதற்குக் கனவிலும் ப்ராஸக்தியில்லாமையாலே இந்திரசித்து, சும்பகாணன் முதலானார் சென்ற வழியின்பின்னே நாமும் செல்லும்படியாகிறதோ ஈனன்று மிக அஞ்சிக்கிடவாரின்றோம். எங்களை உயிரோடே விட்டிடவேணுமென்று பிரார்த்திப்பவர்களாகிக் குழமணிதூரமாடுகின்றோமென்கிறார்கள். .... (அ)

மாற்றமாவதித்தனையே வம்மினாக்கருள்ளீர்! *

சீற்றம் நும்மேல் தீரவேண்டில் சேவகம் பேசாதே *

ஆற்றல் சான்ற தோல்பிறப்பில் அநுமனை வாழ்கவேன்று *

கூற்றமன்னார் காண வாடர் குழமணிதூரமே. (எ)

அரக்கர் { ராகுஸஜாதியிற் பிறந்திருக்
உள்ளீர் { கின்ற இலங்கையர்களை!
வம்மின் { நீங்களும் எங்கனோடே
வந்து சேருங்கள்;
மாற்றம் { (உங்களுக்கு நரக்கன்)
ஆவது { சொல்லும் வார்த்தை
இத்தனையே { இவ்வளவே;

நும் மேல் உங்கள்மேல்
சீற்றம் { (ஸ்ரீராம ஸைன்யங்களுக்கு
தீர வேண்டில் { குண்டான) கோபம்
தனியவேண்டுமாயில்
சேவகம் { (நீங்கள்இனியும்) மிகுக்குச்
பேசாதே { சொற்களைப்பேசதல்
தவிர்ந்து

தொல் பிறப்பில் ஆற்றல் சான்ற அனுமனே	அநாதிகாலமாக மிக்க வலிமையைடையாரான சிறிய திருவடிக்கு	கூற்றம் அண்ணா காண	(தமக்கு) மருத்பு போன்ற வானரவீரர்கள் காணும் படியாக
வாழ்க என்று பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு		குழமணி தூரம் ஆடர்	குழமணி தூரக்கூத்தை ஆடுக்கோன்.

* * *—கீழ்த்திருமொழியில் “தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ” என்றும், இத்திருமொழியில் கீழ்ப்பாட்டளவும் “குழமணி தூரமாடுகின்றோம்” என்றும் சொல்லிவருகிற ராசாசுரர்களின் திரளில்புகாமல், “யியா கடுங்குபடுவெய்யம் நத நெய்து கவலுவிசு—தவிதா பஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம்து கஸ்யசித்” [இருபிளவாகப் பிளவுண்டு விழும்போதும் குறுக்குவாட்டாக விழுவனையன்றித் தலைசாய்ந்தவாறாக விழுமாட்டேன்] என்று சொன்ன ராவணனுடைய நெறியிலே நிற்பவர்களான அரக்கர்களும் சிலருண்டாகையாலே இன்னமும் அவர்கள் மீசை முறுக்கிக்கொண்டு வீரவாதம் செய்திடக் கண்டு அவர்களையும் தங்கள் திரளிலே வந்துபுகுநது உய்யுமாறு அழைக்கிறார்கள் இவ்வரக்கர்கள்.

மாற்றமாவது இத்தனையே = ஸ்ரீராமபிரானுடையவும் அவனது சேனைத்தலைவர்களுடையவும் பராக்ரமத்தைப்பற்றி இப்போது நாங்கள் உங்கட்கு விவரித்துச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை; அதனைப் பரத்யகூடமாகவே கண்டிருக்கின்ற வங்களுக்கு நாங்கள் எடுத்துச்சொல்லவேணுமோ; ஆகையால் அதனைச் சொல்லாதே இப்போது நாங்கள் உங்கட்குச் சொல்லுவதாவது, [வம்மினரக்ககுள்ளர்! இத்யாதி.] இஷ்வாகுலம்சத்திலேயே சேர்ந்துவிட்ட விபீஷணுழ்வான் போல் வானர நாங்கள் அழைக்கப்போகிறோமோ? இன்னமும் ராசாசுரர்களாகவே யிருக்கின்ற உங்களைப்போலித்து அழைக்கிறோம். இப்படி வாருங்கள்; இராவணனோடு கடவே ஒழிந்துபோய்விட உங்கள் கருத்தாகில் ஒழிந்துபோயின்; வானரவீரர்களுக்கு தம்மேல் சிற்றம் தணிந்து உயிர்வாழப்பெறவேணுமென்று விரும்பியிருப்பீர்களாகில் இனி மீசை முறுக்குதலையும் மார்பு நெறித்தலையும் விட்டுத்தொலையுங்கள்; சிறப்பே பிடித்துப் பெருவீரனான அனுமானுக்குப் பல்வந்து பாடுங்கள்; உங்களுடைய மருத்புவே வடிவெடுத்து வந்திருக்கிறானென் னால்படியான வானரவீரர்கள் காணும்படியாக எங்களோடே கூடிக் குழமணி தூரமாடுங்கள் என்கிறார்கள்.

மாற்றம்—வாய்வார்த்தை. சேவகம்—வீரவாதம். அனுமான் பிறந்தவுடனே ஸூரியனைப்பார்த்து அவனைப்பிடித்துப்பகிப்பதாக ஆகாசத்திற்கினம்பிப்போன வராதலால் ‘ஆற்றல் சான்ற தொல்பிறப்பின்’ என்று அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டது. ஆஞ்சனையரொருவரைவாழ்த்தினால் மத்துள்ளாரனைவரும் ப்ரஸத் நராய்விடுவர்களென்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. .... (எ)

கவளயானைப் பாய்புரலித் தேரோ டாக்கரெல்லாம்
துவள * வேன்ற வென்றிபாளன் றன்தமர் கோல்லாமே *
தவளமாட கீடயோத்திக் காவலன்றன் சிறுவன் *
துவளைவண்ணன் காணவாடர் குழமணி தூரமே.

(அ)

கவளம் யானை { கவளங்கொன்னுயியல்
பினவான யானைகளும்
பாய் புர்வி { பாய்த்துவருகிற குதிரை
களும்
தேரோடு { தேர்களும் ஆகிய இவை
யெல்லாவற்றோடுங்கூட
அரக்கர் { ராஜஸஜாதியடங்கலும்
எல்லாம் { கஷ்டப்படுமபடியாக
தவள
வென்ற ஜயித்த
வென்றி { ஜயசீலரான பெருமா
யானன் தன் { ஞடைய கிங்கர்களான
தமர் { வானாவிரர்கள்

கொல்லாமே (கம்மமக்) கொல்லாதபடி,
தவளம் மாடம் { வெண்மையான மாடமானி
நீடு { கைகளினால்சீண்டிக்குகிற
அயோத்தி அயோத்திமா கசர்க்கு
நாவலன் தன் அரசரான தசரதருடைய
செறவன் திருக்குமாரராய்
குவளை { குவளைமலர்போன்ற
வண்ணன் { சிறத்தபுடையான
இராமபிரான்
காண காணும்படியாக
குழமணிதூரம் குழமணிதூரக்கூத்த
ஆடர் ஆடுங்கள்.

* * *—இப்பாட்டும் கீழ்ப்பாட்டுப்போலவே அரக்கருள்ளாரை யழைப்பதாம். 'அரக்கருள்ளீர்!' என்ற விளி கீழ்ப்பாட்டிலிருந்து வருவித்துக்கொள்ளத்தக்கது. யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களாகிய சேனைபுறுப்புகளெல்லாவற்றோடுங்கூட அரக்கர் தொலைபுமாறு கொன்று வென்றி பெற்ற ஆண்புலியின் கிங்கர்களான வானாவிரர்கள் உங்களைக்கொல்லாதிருக்கவேணுமாதல், குவளை வண்ணரான அந்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் கண்டுமகிழும்படியாகக் குழமணிதூர மாட எங்களோடே வந்து கூடுங்கள் என்கிறார்கள்.

கவளயானை—யானையின் உணவுக்குக் கவளம் என்று பெயர்; தீனிகளை யிட்டு மதமூட்டப்பட்ட யானை என்றவாறு. தவளம்—பவளம் என்பது வடகொல். சிறந்த சுண்ணாம்பு பூசப்பெற்று வெண்ணிறமாயிருக்கின்ற மாடமானிகை களையுடைத்தான அயோத்யாபுரிக்கு இறைவனான தசரதனது திருக்குமாரர் என்றபடி. .... (அ)

ஏடொத்தேந்தும் நீளிலேவேல் எங்களிராவணனார்

ஒடிப்போனார் * நாங்களெய்த்தோம் உய்வதோர் காரணத்தால் *

குடிப்போந்தோம் உங்கள்கோமானானை தொடரேன்யின் *

கூடிக்கூடி யானேகின்றோம் குழமணிதூரமே.

(க)

எடு ஒத்த { பனையோலை விரிந்தாற்
போன் அகன்றதாயும்
நீன் நீண்டதாயும்
இலை { இலையையுடைத்தாயு
யிருகிற
வேல் வேற்படையை
எத்தம் கையிற்கொண்ட
எங்கள் { எங்கள் பிரபுவான
இராவணனார் { இராவணன்

ஒடி போனார் { முதலாகுட்டி ஒடிப்போய்
விட்டார்;
கரங்கள் கரங்களோர்
எய்த்தோம் இளைத்தோம்;
உய்வது ஒர் { (இனி) உறுதிவிப்பதன்
காரணத்தால் { பொருட்டு
உங்கள் { உங்களுக்கு எவையிவான
கோமான் { பெருமானுடைய
ஆணை ஆஜ்ஞையை

குடிப்
போந்தோம் { சொஸாவதரிப்பவர்களுயிருக்
கின்றோம்;
தொடரோல் { (எங்களைக்கொல்வதற்குத்)
மின் { தொடரவேண்டா;

கடி கடி திரன் திரளாகக் குழங்கடி
குழமணிதாரம் கடுகின்றோம்—.

* * *—இத்திருமொழியின் இரண்டாம்பாட்டில் “கம்பி அனுமா! சுக்கிரீ
வா! அங்கதனே! நளனே!” என்றுள்ள வினிகள் இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கவுரி
யன. வானாமுதலிகளே! கையில் வேற்படை பிடித்துப் பெருமதிப்பனாயிருந்த
எங்கள் பிரபு ஆபுதங்களறுப்புண்டு முதுகு காட்டி ஒடிப்போனான்; நாங்களோ
வேன்னில், ‘இவர்களை யோ கொல்லுவது!’ என்று நீங்கள் தாமும் இரங்கும்படி
யாக இளைத்தொழிந்தோம்; அவ்வளவேயன்று; உங்கள் தலைவரான இராம
பிரான் காலாலே இட்டதைத் தலையாலே தாங்கிச் செய்து முடிக்க வல்லோமாக
விதேயராய் வந்து நிற்கின்றோம்; இனி நீங்கள் எங்களைக் கொல்வதாகத் தொடர
வொண்ணாது; நாங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக இருக்கிறோமென்பதைக் கண்டு
‘போர்புரிய நிற்கின்றார்கள் இவர்கள்’ என்று நீங்கள் நினைக்கலாகாது; குழமணி
தாரமாடுதற்கே திரன் திரளாக இருக்கின்றோங்காண்மின் என்கிறார்கள்.

எங்களிராவணனார் ஒடிப்போனார்—இராவணன் போர்க்களத்தில் நின்றும்
விட்டுக்கு ஒடிச்சென்றானென்பது இதற்குப் பொருளன்று; இவ்வுலகைவிட்டு
யமலோகத்திற்கு ஒடிப்போனானென்று பொருளாகவேணும்; இவ்விடத்தில் உயி
ரோடிருந்தும் இல்லை யென்று சொல்லும்படியாகவே ஆய்விட்டான் என்றாவது
கொள்ளவேணும்.

‘உய்வதோர் காரணத்தால்’ என்பது கடுகிலைத்தீபகமாகி முன்னும் பின்னும்
அர்வயிக்கும்; உய்வதோர் காரணத்தால் நாங்கள் எய்த்தோம்; உய்வதோர்கார
ணத்தால் உங்கள் கோமானானை குடிப்போந்தோம் என்பதாக. .... (க)

வேன்றதோல்சீர்த் தென்னிலங்கை வேஞ்சமத்து * அன்றரக்கர்

குன்றமன்னு ராடியுய்ந்த குழமணிதாரத்தை *

கன்றிநெய்நீர்நின்ற வேற்கைக் கலியனொலிமாயை *

ஒன்றுமொன்று மைந்துமுன்றும் பாடிநின் றுமேனே. (க)

தொல்
வேன்ற சீர் { வேற்றியையே இயல்பாக
ஏடைத்தாயிருந்த
தென்
இலங்கை { தென்னிலங்கையில்
வெம் சமத்து வெவ்விடப்போர்க்களத்திலே
அன்று அப்போது
அரக்கர் ராகுஸர்கள்

குன்றம்
அன்னார் { மலைபோன்றவர்களாக
கடி உய்ந்த குழமணி தாரத்தை { குழமணிதார்க்குத்தாடி
உயிர் தப்பிப்படியைக்
குறித்த,
கன்றி நெய் நீர் நின்ற வேற்கை { நெக்குறிப்புடன் உடிய
தாய் நெய்யிட்டிருப்பதை
நீர்மையாகவுடைத்தாய்
நின்ற வேற்படையைக்
கையிலுடையரான

கவியன்	திருமங்கையாழ்வார்	பாடி நின்று	பாடிக்கொண்டு
ஒலி	அருளிச்செய்த	ஆடுமின்	{ (ஆகந்தத்துக்குப் போக்கு வீடாகக்) கூத்தாடுங்கோள்.
மாலை ஒன்றும் ஒன்றும் ஐந்தும் மூன்றும்	சொல்மாலைபாடிய இப் பத்துப் பாசாங்களை யும்		

* * *—இலங்காபுரியென்பது தெநநாளாகவே தோல்வியைக் கண்டறியாமலேயிருந்தது; வெற்றியை இயற்கைச் செல்வமாகக் கொண்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட இலங்கையில் நடந்த யுத்தத்தில் ராசாஷஸர்கள் பெருமானுடைய வெற்றிக்கும் தங்களுடைய தோல்விக்கும் மேலெழுத்திட்டு “ருன்றுபோல ஆடுகின் றோங்குழமணிதூரமே” என்றாற்போலே பல சொல்லிக் கூத்தாடி உயிர்தப்பிப் பிழைத்தபடியைத் திருமங்கையாழ்வார் எடுத்துரைத்த இத்திருமொழியைக் கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லோரும் பாடியாடுங்கொள்ளுகிறது இதனால் அரக்கர்கள் ஜீவனம் பெறுதற்காகக் குழமணிதூரமாடினர்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கள்! நீங்கள் உஜ்ஜீவனம் பெறுதற்காக இப்பாசாங்களைச் சொல்லி ஆடுங்கோள் என்கிறார்போனும் .... (௧௦)

அடிவரவு:—ஏத்தினீளும் எம்பிரானே ஞாலம் மணங்கன் வென்றி கவ்வின் மாற்றம் கவனம் ஏடு வென்ற சந்தம்.

மூன்றாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

அழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—நான்காத்திருமொழி,

சந்தமலர்க்குழல்தாழ.

உரையவதாரிகை:—கீழ் இரண்டு திருமொழிகளும் ராமாவதாரத்தில் அதுபவமாய்ச் சென்றன; இனி க்ருஷ்ணாவதாரத்திலதுபவமாய்ச் செல்லுகிறது. த்வேஷத்தின் எல்லையிலே கின்றவர்களின் பாசாத்தாலே ராமாவதாரத்தை அதுபவித்தார் கீழ்; ப்ரோகத்தின் எல்லையிலே கின்றவர்களின் பாசாத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அதுபவிக்கிறாரிப்போது. இத்தால் தெரிவிக்கப் பட்டதாகிற தென்னென்னில்; பகவத்க்ருஷ்யத்திலே த்வேஷமாகவுமாம், ப்ரீதியாகவுமாம்; ஏதேனுமொருபடியாலே பகவத்குணங்களை எடுத்துரைக்கப்பெறில் அது உத்தேச்யமாகக் குறையில்லை பெண்ணுமிடம் ஸூசிதமாகிறது. ராசாஷஸர்களின்

நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசினதோடு யசோதைப்பிராட்டியின் நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசுகிறதோடு வாஸியில்லையென்றிருக்கிறாயிற்று இவ்வாழ்வார்.

கண்ணபிரான் விளையாட்டில் ஈடுபடத்தாலே முலைபுண்பதையும் மறந்து திரியாதிருக்க, யசோதைப்பிராட்டி அப்பிரானை விளித்து முலைபுண்ணுமையை அவனுக்கு அறிவித்துத் தன்முலைகளையுண்ணவேணுமென்று கிர்ப்பந்தித்தபடியை ஆழ்வார்தாமும் அதுபவிக்கவிரும்பித் தம்மை அவ்யசோதைப்பிராட்டியாகவே பாவித்துக் கொண்டு அவனை அம்மமுண்ணுமாறு வேண்டுவதாமித்திருமொழி. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “அரவணையாயாயேரே ! அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே” என்ற திருமொழியோடு ஒக்கும் இத்திருமொழி. உச்சிப்போதிலே முலைபுண்ண அழைத்தது அத்திருமொழி ; அந்தியம்போதிலே முலைபுண்ண வழைக்கிறது இத்திருமொழி என்பது வாயி.

சந்தமலர்க்குழல் தாமுத் தானுகந்தோடித் தனியே

வந்து * என் முலைத்தடந்தன்னை வாங்கி நின்வாயில் மடுத்த *

நந்தன் பெறப்பெற்ற நம்பீ ! நானுகத் துண்ணு மமுதே ! *

எந்தை பெருமானே யுண்ணாய் என்னம்மம் சேமமுண்ணாயே. (க)

நந்தன்	சந்தகோபர்	தான் தனியே	{ நீ (பலராமனைவிட்டுத்)
பெறப்பெற்ற	{ பிள்ளையாகப்பெறும்படி வர்த்த	உகந்த ஒடி வந்து	{ தனியே மகிழ்ச்சியுடன் (என்பக்கல்) ஒடிவந்து
நம்பீ	ஸ்வாமியே !	என் முலைத்தடம் தன்னை வரங்கி	{ எனது முலைகளைக்கையிற் பிடித்து
தான் உகந்த உண்ணும் அமுதே	{ கான்பரிவுடனேபுழிக்கின்ற அமுதமாயிருப்பவனே !	நின் வாயில் மடுத்த	{ உனது வாயிலே நிறைத்துக் கொண்டு
எந்தை பெருமானே	{ என் குலகாதனான கண்ணபிரானே !	உண்ணாய்	உண்ணவேணும் ;
சந்தம் மலர் குழல் தாமு	{ செவ்விப்பூக்களை யணிந்த திருக்குழற்கற்றையானது அலைய	என் அம்மம்	{ என்னுடைய முலைப் பாலாகிற
		சேமம்	சேமத்தனிகையை
		உண்ணாய்	உண்ணவேணும்.

* * *—கண்ணபிரானே ! குழலைய அலைய ஒடிவந்து என்முலைகளை உன் வாயில் மடுத்துப் பாலுண்ணவேணுமென்று அழைக்கிறாள். ‘சந்தமலர்க்குழல்’ என்றதனால் “செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி, எண்பகர் பூவுக் கொணர்ந்தேன் இன்றிவைசூட்டவா” என்று ஏற்கனவே அழகிய மலர்களைக் குழலிலே சூட்டியிருக்கின்றன என்பது உணரத்தக்கது. குழல்தாமு வரவேணுமென்றது—முலைபுண்பதினுண்டான பேராவல் விளங்குமாறு தன்னைப் பேணாதே ஒடிவரவேணுமென்றபடி. * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு இவன் விளையாடுகிறானாகையாலே அவர்களையும் பலராமனையும் விட்டுத் தனியே வரவேணுமென்றழைக்கிறாள். [முலைத்தடந்தன்னை வாங்கி நின்வாயில் மடுத்த.]

யசோதைப்பிராட்டிக்கு இப்படியும் ஒருஆசை போலும்; தன்கையாலே முலையை யெடுத்துக்கண்ணிரானது திருப்பவளத்திலே தான் மடுப்பதிலுங்காட்டில் அவன்தானேபிடித்து வாயில் மடுத்து உண்ணப்பெறில் அதிலே ஒரு போச்ய தாதிராயம் கண்டவள்போலும்.

[நந்தன்பெறப்பெற்ற நம்பீ !] 'நந்தன் பெற்ற நம்பீ!' என்றால் போராதோ? 'பெறப் பெற்ற' என்பானேன்? என்னில்; ஈசுவரனுக்கு இது அலப்யலாபம் என்பது தோற்றுதற்காகவே இப்படி அருளிச்செய்ததென்ப, நந்தகோபன் பிள்ளையாகப் பெறும்படியான பாக்கியம் பெற்றவனே! என்றவாறு. இவனுடைய பிறப்பினால் நந்தகோபனுக்கு ஏற்றம்; நந்த கோபனுக்குப்பிள்ளையாகப் பிறந்ததனால் இவனுக்கு ஏற்றம் என்றிறே நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கிறபடி. எம்பெருமானுடைய நிர்ஜேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெற்ற ஏற்றம் 'நந்தன்' என்ற சொல்வடிவத்திலேயே விளங்கும். மெய்யே இவனை மகனாகப் பெற்ற வஸுதேவனை யெடுத்துக்கொள்வோம்; வஸுதேவன் என்றால் பணத்தால் விளங்குபவன் என்று பொருள். நந்தன் என்றால் ஆநந்தப்படுபவன் என்று பொருள். உலகத்தில் பணக்காரனாயிருப்பவனுக் கெல்லாம் ஆனந்தமுடைமை இன்றியமையாததன்று. பணக்காரன் துக்கமுடையவனாகவும் ஏழை ஆனந்த முடையவனாகவும் இருக்கவும்காண்கிறோம். வஸுதேவன் கண்ணிராளைப் பெறுதற்கு கெடுக்காலைப் உபாயாதுஷ்டாநம் செய்தவனாதலால் கண்ணனுடைய முகத்தைக்கண்ட மாத்நிரத்திலே அவனுடைய நோன்பின் பலன் முற்றுப்பெற்ற தாகி அவன்தானே பிள்ளையைத் தலையில் சுமந்து கொண்டுபோய் நந்தகோப னிடத்தில் விட வேண்டியதாயிற்று. நந்தகோபன் ஒருவகை உபாயாதுஷ்டாநத் தையும் கெஞ்சிலும் நினையாதவனாயிருந்தவனாதலால் அவனுக்கு ஆநந்தமே நித்ய மாகச் சென்றது. அப்படிப்பட்டவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தது எம்பெரு மான்களுக்கு ஆனந்தம். பிறப்பே காரியமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிக்குப் பிறவாமை ஏற்றமாவதுபோல, பிறவாத 'பெருமானுக்குப் பிறப்பு ஏற்றமாகிறதென்னும் சுவைப்பொருளும் இங்கு உணரத்தக்கது. தனக்குக்கிடையாததைப் பெறுவது யிறே அவனவனுக்கு ஏற்றம்.

[நான் உகந்துண்ணுமமுதே !] தேவர்களுக்கிற உப்புச்சாறுபோலேயோ யசோதையுண்கிற அம்ருதம். * அமுநிலுமாந்நவீனிய அமுதமன்றோஇது. அப் படிப்பட்ட அமுதுக்கும் அமுதுட்டப் பாரித்து அழைக்கிறாள். 'அம்மம்' என்பது கண்ணிரானுடைய குழந்தைப்பருவத்துக்குத்தகுதியாக யசோதை சொல்வதொரு வார்த்தையாகும். 'புவ்வா' என்றும் 'பாப்பம்' என்றும் குழந்தை கட்டுச் சொல்லும் சொற்கள்போல இதுமொருசொல். "அம்மமுண்ணத்து யிலெழாயே" "உனக்கஞ்சலனம்பந் தாவே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி யுங்காண்க. சேமம் என்றது சேஷம் மென்னும் வட சொல்விகாரம். பிரபுக் களுக்குக் காவலோடே வரும் சோறு 'சேமத்தனிகை' எனவழங்கப்படும். (க.)

(2)

(15)

திருவின் பொலிந்த	{ செல்வத்தினால் மிக்கவர் களாய்	என் கொங்கையின்	{ என்னுடைய முலையினின்
எழில் ஆர்	{ வடிவழகும் நிறைந்தவர் களான	தீம் பால்	இனியபாலமுது
ஆயர்தம் பிள்ளை களோடு	{ இடைப்பிள்ளைகளோடு கூட	உருகி	தானே உருகி
தெருவில் திளைக்கின்ற	{ விதியிலே விளையாடுகின்ற	ஒட்டந்து	வெள்ளமிட்டு
கம்பி	பிரானே!	பாய்ந்திடு கின்ற	{ பெருகிப்பாழாய்ப் போகின்றது;
செய்கின்ற	நீ செய்துமருகிற		(அப்படிபாழாய்ப்போகாமே)
நீமைகள்	தீம்புகளை	குடக்கால்	(எவரு) மடியிலே
கண்டிட்டு	பார்த்து (அதனுலுண்டான உவப்பினால்)	மருவிலுருந்து	பொருங்கியிருந்து
		வாய்	வாயினால்
		முலை உண்ண	முலைப்பாலுண்பதற்கு
		நீ வாராய்	நீ வரவேணும்.

* * *—யசோதைப்பிராட்டியின் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நாம் விளை
யாழிக் கொண்டிருந்த தனாலன்றோ அவளுக்கு நம்மேல் அதிசங்கை உண்டாயிற்று;
அங்ஙனன்றியே வெளிப்படையாகவே தெருவில்விளையாடுவோமென்றெண்ணிக்
கண்ணிரான் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு திருவிதியில் விளையாடத் தொ
டங்கினான்; அங்ஙனாடா விளையாட்டுல்லாங்கு கன்றுகளோடச் செவியில் கட்ட
டெறும் புட்டி தங்கிவரும் * இளம் பிள்ளைகளையொழிபிக் கண்ணைப்புரட்டி விழிப்
பதுமான நீமைகளாகவே பிரஞ்சுமாதலால் அப்படிப்பட்ட விளையாடல்களைக்
கண்டு சிறவேண்டியதாயிருந்தும் * அஞ்சவரப்பாள் அசோதை ஆனாட விட்டிட்
டிருக்கு மென்னப்படுபவளாகையாலே 'நம் குழந்தையன்றோ இப்படிப்பட்ட
தீம்பு செய்யக்கற்றது!' என்று உள் மகிழ்ந்தவளான அந்த மகிழ்ச்சியினால் இன்ன
மும் விஞ்சியே பால்காக்கப்பெற்று அந்த நிலைமையை வாய் விட்டுச் சொல்லி,
பிரானே! இப்படி தெருவில் விளையாடுதல் தவிர்த்து என்குடக்காலிலேயிருந்து
பாலமுதுண்ணவாரா யென்றழைக்கிறாள்.

திருவிற்பொலிந்த எழிலார் = தன்னுடைய அழகுக்கு ஏறக்குறையத் தஞ்சி
யான அழகுடைய பிள்ளைகள் என்றபடி. [நீமைகள் கண்டிட்டு உருகி] ஏற்கனவே
ப்ரேமத்தாலே பெருகுகின்றபால், அதற்குமேலே நீ நீமைசெய்யும்புகளைக்
கண்டு உள்ளுருகி வெள்ளமிடுகின்ற தென்றபடி. தீம் பால் = மதுரமானபால்.
'தீம்' என்று இனிமை. [ஒட்டந்து] ஒட்டம் தந்து என்ற இரண்டு சொற்கள்
சேர்ந்து விகாரப்பட்டு 'ஒட்டந்து' என்றாயிற்று; உடன் பாட்டு இறந்தகால் வினை
யெச்சம். ஒட்டம் தருதலாவது ஒடிவருதல்; பாவலறித்தலைச் சொன்னபடி. (௩)

மக்கள்பெறுதவம்போலும் வையத்து வாழும் மடவார் *

மக்கள் பிறர்கண்ணுக்கொக்கும்முதல்வா! மதக்களிறன்னாய்! *

செக்கரிளம்பிறைதன்னை வாங்கி நின்கையில் தருவன் *

ஒக்கலைமேலிருந்தம்மம் உவந்தினிதுண்ண நீவாராய்.

(௪)

வைபத்தி வாழும் மடவார்	{ நாட்டிலே வாழ்கின்ற ஸ்த்ரீகளினுடையவும்	செக்கர் இள பிறை தன்னை	{ செவ்வானத்திலிருக்கின்ற பாலசந்திரனை
பிறர் மக்கள்	{ மற்றுமுள்ள மற்றவர்களின் ஊடையவும்	வாங்கி	பிடித்து
கண்ணுக்கு	கண்ணுக்கு	நின் கையில்	உன்கையிலே
மக்கள் பெறு தவம் போலும் ஒக்கும் முதல்வா	{ பிள்ளைபெறுதற்கு நோற்கும் நோன்பதான் ஒருவடிவு கொண்டதோ! என்று சொல்லலாம் படியிருக் கின்ற ஜகத்காரண பூதனே!	தருவன்	கொடுப்பேன்;
மதம் களிறு அனனாய்	{ மதம்பிடித்த யானைபோலச் செருக்கியிருப்பவனே!	ஒக்கலை மேல் இருந்து	{ (என்) இடுப்பிலே இருந்து கொண்டு
		அம்மம்	முலைப்பாலை
		உவந்து	ஆதரித்து
		இனிது	போக்யமாக
		உண்ண	உண்பதற்கு
		நீ வாராய்	நீ வரவேணும்.

* * *—“வைபத்துவாழும் மடவார் பிறர்மக்கள் கண்ணுக்கு மக்கள் பெறு தவமொக்கும் முதல்வா” என்று அந்வயிப்பது. (முதலடியில் போலும் என்றது அசை.) இந்த நாட்டில் வாழ்கின்ற ஸ்த்ரீகளென்ன, பொதுவாக மனிதர்களென்ன ஆக எல்லோருடையவும் கண்ணுக்கு ‘பிள்ளை பெறுகைக்கு நோற்கும் நோன்பு தான் இங்ஙனே ஒரு வடிவு கொண்டதோ?’ என்னும்படி புலப்படுகிறவனே! என்றபடி. யார்கண்டாலும் ‘இவன் நமமுடைய குழந்தையாயிருக்கக்கூடா தோ?’ என்றே ஆசைப்படும்படியாக திவ்யஸூந்தரமங்களிகாரமும் படைத்த வனே! என்பதாகக் கொள்க. இவன் நடக்கிற நடை யானை நடக்குமாபோலே நெஞ்சைக் கவர்வதாயிருந்ததனால் மதக்களிறென்றாய்! என்கிறான்.

இப்படி யசோதைப்பிராட்டி தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைப்பதைக் கண்ட கண்ணபிரான் ‘அம்மா! உன் குதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்; நீ என்னைப் புகழ்ந்து பேசுவதெல்லாம் கிட்ட அழைத்துக் கொள்வதற்காகத் தானே; நேற் றெல்லாம் நான் ‘சந்திரனைப்பிடித்துத்தா’ என்று உன்னை எவ்வளவோ வேண்டியும் ‘மஞ்சில்மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா’ என்றும் ‘அம்புலி! கடி தோடிவா’ என்றும் ‘வின்தனில் மன்னிய மாமதி! விரைந்தோடிவா’ என்றும் ‘வாழவுறுதியேல் மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா’ என்றும் சந்திரனையழைப்பதுபோல் ஆசைகாட்டிவிட்டு வஞ்சித்தொழிந்தாய்; அவனைப்பிடித்து என்கையில் தந்தா லோழிய நான் உன்னருகில் வருவதில்லை’ என்று சொல்லி நெடுந்தூரத்திலே நிற்க, ‘குழந்தாய்! குறைகூறுதே; இன்று இளம்பிறையைப்பிடித்து அவசியம் உன்கையில் தந்திடுவேன், வா’ என்று யசோதை அழைக்க, கண்ணபிரான் சிறிது அருகேவந்துகின்று ‘இதோ வந்தேன்; என்ன செய்யவேணும்?’ என்ன; பிரானே! என் இடுப்பின்மேலிருந்து கொண்டு ஒருமுலையை வாய்மடுத்து ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு, இருமுலைபும் முறை முறையா யேங்கி யேங்கி யிருந் துண்ணவேணுமென்றன்றோ நான் அபேஷிக்கிறேன்; அதற்கு இசைந்துவா வேணுமென்றழைக்கிறான்.

சேக்கர்—செவ்வானம். குழந்தைகள் ஆகாசத்தில் சந்திரனைக்கண்டுவிரும்பி அவனைக் கையில்பிடித்துத் தருமாறு அபேக்ஷிப்பதும், அவற்றின் உவப்புக்காகத் தாய் தந்தை முதலானார் 'சந்தமலர்! வா வா' என்றழைத்துப் போதுபோக்கு வதும் உலகவியற்கை. எம்பெருமான் மறுந்நியஸஜாதியனாய் அவதரித்தகாலத்தில் இந்த விருப்பத்தையும் கொண்டிருந்தனனென்பது பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (1-4.) 'தன்முகத்துச் சுட்டி' என்னுந் திருமொழியிலும் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

மைத்த கருங்குஞ்சி மைந்தா! மாமருதுடு நடந்தாய்! *
வித்தகனே! விரையாதே வெண்ணெய் விழுங்கும் விதிர்தா! *
இத்தனைபோதன்றியென்றன் கோங்கைகரந்திருக்கசில்லா *
உத்தமனே! அம்மமுண்ணாய் உலகளந்தாய்! அம்மமுண்ணாய். (௫)

மைத்த கரு { மைபோன்று கறுத்த திருச்
குஞ்சி { குழந்தை யுடைய
மைந்தா { சிறுக்கனே!
மாமருதுடு { பெரிய மருதமாங்களி
னிணையே
நடந்தாய் { தவழ்ந்து சென்றவனே!
வித்தகனே { ஆச்சரிய சக்திவாய்ந்தவனே!
விரையாதே { ஸாவகாசமாக
வெண்ணெய் { வெண்ணெயை வாரி
விழுங்கும் { விழுங்கவல்ல
விதிர்தா { விலகுகனனே!

என்தன் { என்னுடைய
கொங்கை { ஸ்தனமானது
கரந்தா { பால்கரந்த
இத்தனை { இதுவரையிலிருந்தது
போது அன்றி { போலல்லாமல்
இருக்கவில்லா { இனி இருக்கமாட்டா;
உத்தமனே { சிறந்த குணசாலியே!
அம்மம் உண்ணாய்—;
உலகு அளந்தாய் உலகமனந்திராரனே!
அம்மம் உண்ணாய்—.

* * *—அஞ்சனம் போன்று கறுத்துக் கண்ணுக்குக் குவிரிந்த குழந்தைகற்றை பையுடையவனே!; உரலோடுங் சுட்டுண்டு தவழ்ந்து செல்லுமளவிலே இரட்டை மருதமாங்களினிடையே தவழ்ந்து சென்று அவற்றை முறித்துத் தள்ளி அவையையிருந்த குபேரபுத்திரர்களைபுறம் சரபத்தில் நின்றும் நீக்கி ஆச்சரியசக்தியை ஆவிஷ்கரித்தவனே!; நான் வெண்ணெய்க்கலங்களை உறிகளிலே வைத்துக் சேமித்துக் கள்ளக்கயிறிட்டுப் படுக்கையில்கேபாய்ச் சரபுமளவும் பதறாமையிருந்து ஸாவகாசமாகப் பிறகு எழுந்து வெண்ணெயை வாரிவிழுங்குமவனே!; நான் முலைக் கடுப்போடே நின்று கூப்பிடுகிறது நெடும்போதுண்டு; இதுவரையிலும் ஒரு வாறு போதுத்துப் பாடாற்றியிருந்தேனாகிலும் இனி ஒரு கொடிப்பொழுதும் பாடாற்றவில்லை; நீ உத்தமனன்றோ? உன் கோவைக்காட்டி-லும் தாய்கோவு அறியுமவனன்றோ? [உலகளந்தாய்!] ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்கச் செய்தே யும் எல்லார்பக்கிலும்போய் நின்றவனன்றோ நீ; இப்போது நான் அபேக்ஷிப்பது உனக்கு மிகையாயிற்றோ? பிராரனே! சடக்கென வந்து அம்மமுண்ணாய் என்கிறான்.

வித்தகன்—ஆச்சரியப்பட்டு, நெருந்த குணசேஷியு தங்களை யுடையவன்.

‘விரையாதே வெண்ணெய் விழுங்கும்’ என்றதில் இவனுடைய சாதாரியம் தொனிக்கும்; வெண்ணெயுண்பதில் பதற்றத்தினால் யசோதை படுக்கையிற் சென்று சாய்வதற்கு முன்னமே அவஸரப்பட்டு எடுத்து விழுங்கிவிட்டுக் கையும் பிடிபுமாய் அகப்பட்டுக்கொள்ளாதே ஆரப்பொறுத்து மெதுவாகச் சென்று வாரி விழுங்குவனாம். விரிந்தா!—‘விக்குத:’ என்னும் வடசொல் திரிந்து விளியுருபு ஏற்றது; அச்சொல்—வேறுபட்டவனென்னும் பொருளுடையது; எங்கும் கண்டறியாத சாதாரியமுடையவனே! என்றவாறு. .... (டு)

பிள்ளைகள் செய்வன செய்யாய் பேசிற் பேரிதும் வலியை *
கள்ளம் மனத்தி லுடையை காணவே தீமைகள் செய்தி *
உள்ளமுருகி யென்கொங்கை ஒட்டத்து பாய்ந்திடுகின்ற *
பள்ளிக்குறிப்புச் செய்யாதே பாலமுதுண்ண நீவாராய். (சு)

பிள்ளைகள் செய்வன செய்யாய்	{ (உன்னோடொத்த பருவ முள்ள) பிள்ளைகள் செய்யும் தீம்புகளை நீ செய்கின்றிலை;	தீமைகள் தீம்புகளை	
பேசில்	{ உண்ணப்பற்றிச் சொல்வோமாகில்,	செய்தி செய்கின்றாய்;	
பேரிதும் உலியை	{ மிகவும் மிடுக்குடையனா யிரா கின்றாய்;	என் உள்ளம் உருகி { என்னுடைய நெஞ்சு கீர்ப்பண்டமாகி	
மனத்தின் கெஞ்சிலே		கொங்கை முலைகளும்	
என்னை உடையை	{ கபடத்தை உறியாவின்றாய்;	ஒட்டத்து பாய்ந்திடு கின்ற { பால் பெருகிப் பாயப் பெறுகின்றன;	
காணவே	{ (தண்டிக்கவேண்டியவர் களும்) பார்த்துக்கொண் டிருந்தாய்—அவர்க	பம்பரி குறிப்பு செய்யாதே { (கொட்டாவி விடுதல் ரு லிய) தூக்கக் களைச்செய்	
		பால் அமுது உண்ண ம ய.	

—கண்ணா! இத்திருவார்ப்பாடியில் நீ ஒருவனேயன்று; “தன்னே ராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்கடை விட்டு வருவான்” என்கிறபடியே ஆயிரக் கணக்கான பிள்ளைகளுண்டி.தே; அவர்களும் தீம்பு செய்யாதவர்களன்று; “பல்லாரிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார்” என்கிறபடியே எல்லாரும் தீம்பு செய்பவர்களே; ஆயினும் நீ செய்கிற தீம்பு மற்ற பிள்ளைகள் செய்யுந் தீம்பைப்போன்றதன்று. பொதுப்படையாகச் சொல்லுங்கால் ‘நீ மிகவும் மிடுக்குடையாய்’ என்றே சொல்லத்தகும். நீ நெஞ்சில் நினைக்குமவை இன்ன தென்று தெரிந்து கொள்ள வொண்ணாதபடி மிக்க உள்ள நெஞ்சனாசிரிக்குகின்றாய்; தீம்புசெய்வதில் நின்றும் உண்ணவிலக்கி சிஷிக்க உரிமைப்பட்டவர்களும் மோவாய்க்கட்டையில் கைபையைத்துக்கொண்டு ‘இது என்ன ஆச்சரியம்!’ என்று வியந்து காணவேண்டுமபடியான தீம்புகளைச் செய்யாதிருக்காய். அத்தீமைகளைக் காணவே என் உள்ளம் உருகி முலைவழியே பாலார்ப்புறப்படாதின்றது. நீயோ முலைபுண்பதில் விருப்பமற்று, கண்கள்கிவப்பது மூரி.கிமிர்வது கொட்டாவிக்கொள்

வது முதலான உறங்கத்துநிப்புகளைக் காட்டுகின்றப்; இது தவிர்த்து பால முதுண்ணவாராய் என்றழைக்கிறான்.

கண்ணபிரான் சொட்டிச் சிவகளைப் பாசாமிட்டுச் சொல்லில் கண்ணெய் சில்படுமென்று பொதுப்படையாகப் 'பிள்ளைகள் செய்வன சொப்பாய்' என்றும், 'பேசில்பெரிதும் வளியை' என் ரும சொல்லுகிறுள்ளேன். .... (அ)

தன்மகளுக வன்பேய்ச்சி தான்முலையுண்ணக் கொடுக்க *
வன்மகளு யவளாவி வாங்கி முலையுண்ட நம்பி ! *
நன்மகளாய்மகளோடு காளிலமங்கை மனோரா ! *
என்மகனோ ! யம்மமுண்ணாய் என்னம்மம் சேமமுண்ணாயே. (எ)

வல் பேய்ச்சி	{ கொடிய செஞ்செடயானா பூதினையானவள்	தன்மகன்	{ சிந்தாமலையே நம்பின ஆயமகனோடு
தன்மகன்	{ (என்னைத்) தன்பதறின் ஆ * போவ அபிமானித்த	தான்முலை உண்ண	{ தான் தனது முலையை உண் காயிலே மடுக்க, (அவளையிலே)
வல்மகன் ஆய வலிய ஆண்பிள்ளையாய்		அவன் ஆவி வாங்கி	{ அருளுயிரைச் சுமந்து
முலை உண்ட நம்பி	{ அவளது முலையை உண்ட பிரானே!	சேமம் உண்ணாய்	{ என்மகனே { எனக்குப் பிள்ளையாக மரந்தவனே!

அம்மம் உண்ணாய்—;
என் அம்மம் எனது தந்தையாரிடு
சேமம் சேமத்தளிளையை
உண்ணாய் உண்ணவேணும்.

* * *—பிரானே ! உன்னைக்கண்ட பின்பும் கொஞ்ச நெருத்த வான்மையை

— பூதினையானவள் என்னுடைய சேவதந்தைப் பூதினிகொண்டு பரிவு

பூதினிகொண்டதான்; அந்தக் கீழ்க்காமப்பாசாமிடு, அவ

ய தீயபுந்நியைத் தெரிந்துகொண்டு அதைச் சேவப்பிள்ளையே பேரிய

ஆண்பிள்ளையாய் அவளுயிரை முலைநிலை உண்டு அவளை முடிந்திட்ட

உண்ணுடைய உண்மைபாசா ஸ்வரூபத்தைக் கான் அறிபாதவரால்லைன்; சேப

பிள்ளைப் பிராட்டிக்கும் பூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபலாபிற்சைகபாசை உன் வற்ற

மெல்லாம் அறிவேன்; [என்மகனோ !] தூசி றும், எனக்குப் பிள்ளையாகவாய்த்

தாய் என்கிற ஸௌலப்பத்தை,சேப பற்றாதுகொண்டு பிரார்த்திக்கிறேன்—

அம்மமுண்ணாய், என்னம்மம் சேமமுண்ணாய், என்கிறான் யசோதைப்பிராட்டி.

முன்னுமடியில், 'கவம்மம்' என்று தவிரிய பிரிதது பூநீரதாலகத்தமையைச்

சொல்லுவதாக திர்வஹித்தலுமாம்.

காளிலமங்கை = காளிலம்—கான்காசிய தீவங்களைமுடையதெனப் பூதிகுருக்
காரணப்பெயர். கால்வகை கிலங்களாவை—முல்லை குறிஞ்சி யருகம் செய்தல்
என்பன. காடும் காடுதார்த்த இடமும் முல்லையெனப்பதும்; மலையும் மலைசார்ந்த
இடமும் குறிஞ்சியெனப்பதும்; காடும் காடுசார்ந்த இடமும் மருதமெனப்பதும்;
கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் செய்த லெனப்பதும். மற்றொன்றாகிய பாலை

நிலம் பிராணிஸஞ்சாரத்திற்கு உரியதன்றென்று இங்கு விலக்கப்பட்டது. அது நீரும் கிழலும்ல்லாத கொடுசிலம். பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லை யென்பதும் நாலவகை நிலங்களும் தத்தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே பாலைபா மென்பதும் சில ஆசிரியர்கொள்கை. இப்பாட்டில் நானில மென்றது ஸாமான்யமாகப் பூழி யைச் சொல்லக்கடவது.

உந்தமடிகள் முனிவர் உன்னை நா னென்கையிற் கோலால் *
நொந்திட மோதவுங்கில்லேன் உங்கள்த மாநிரையெல்லாம் *
வந்து புத்தரும்போது வானிடைத்தேய்வங்கள் காண *
அந்தியம்போ தங்குநிலேல் ஆழியங்கையனே! வாராய். (அ)

ஆழி அம் { திருவாழியினால் அழகு
கையனே { பெற்ற திருக்கையை
யுடையவனே!

உங்கள் தம் { உங்களுடைய பசுக்
ஆ நிரை { கூட்டங்களெல்லாம்
எல்லாம்

(நீ செய்கிற தீமைகளைக் கண்டால்)

உந்தம் { உங்கள் பிதாவாகிய
அடிகள் { கந்தகோபர்

வந்து { (காடுகளில் மேய்ந்து) மீண்டு
புத்தரும் { வந்து (உயர்க்குள்)
போது { புறம்போது

முனிவர் { சீறவர்;
நான் { நாடுகொன்றால்

வானிடை { ஆகாசத்திலுள்ள தேவதை
தேய்வங்கள் { கள் (எச்சிற்கண்ணால்)
காண { காணுமாறு

என் கையில் { என் கையிலுள்ள
கோலால் { கொம்பினால்

அந்தியம்போது { மாலைப்பொழுதிலே

உன்னை { உன்னை நோரும்படி அடிக்
நொந்திட { கவும் மாட்டேன்;
மோதவும் {
கில்லேன் {

அங்கு { நாற்சந்தியிலே
கில்லேல் { நிற்கவேண்டா;
வாராய் { (என்னருகே) வந்திடாய்.

* * *—யசோதைப்பிராட்டி இப்படி வேண்டி வருந்தியழைக்கச் செய்தையும் கண்ணபிரான் இசைந்துவருதலின்றியே நாற்சந்திகளிலே விளையாட்டுப் பராக் காக நிற்க, அச்சமுறுத்தியழைக்கிறான். 1. “அஞ்ஞாவுரப்பா ளசோதை ஆனா ட விட்டிட்டிருக்கும்” என்கிறபடியே, யசோதை கொடுத்தண்டனைகள் செய்யவில் லாள்; ஆகையாலே அவன் இவனைக்கண்டால் தீம்பில் ஒன்று பத்தாகப் பனைப் பது வழக்கம்; ஆகவே, ‘உன்னை நான் தண்டிக்கமாட்டேனாகிலும் உன் தகப் பனார் உன்னை லருவாக விடமாட்டார்காண்’ என்று அச்சமுறுத்துகிறான் உந்தமடி கள் முனிவர் என்று. உங்கள் முதலியார் சீறவர்கிடர் என்கிறான்.—உந்தம் என்று பன்மையாகச் சொன்னது வழக்கு பற்றிய வழுவமைதி. ‘பயலே! உங்க ளண்ணா எங்கே?’ என்றறற் போன்ற உலகவழக்குகள் காண்க.

‘உந்தமடிகள் முனிவர்’ என்று சொல்லும்போது யசோதை தன்கையிலும் தடி வைத்துக்கொண்டிருந்தாளாகையாலே அதனைக் கண்டு அஞ்சி ஒடிப்போய் விடுவதோ வென்று சங்கித்து, பிரானே! நான் அது செய்யவில்லையென்கிறான். என்கையில் கோலுள்ளது உண்மைதான்; ஆனால் இது கொண்டு காரியங் கொள் ளும்படியான வன்மை எனக்கில்லை காண் என்கிறான்.

‘யசோதாய்! அடிக்கமாட்டேனென்று நீ ரொல்லுகிறபடியாலே அடிக்க வேண்டிம்படியான குற்றம் சீதா என் பக்கல் உள்ளதுபோல் தோன்றுகின் றதே, அப்படி என்ன திமை நான் செய்தேன்?’ என்று கண்ணிரான் கேட்க; கானகத்தில் மேயப்போன பாக்களெல்லாம் நீண்டு ஊர்புகுங்காலமாகிய இம் மாலைப் பொழுதிலே ஆகாசத்திலேபார்த்துக்கொண்டு நிற்கிற துர்தேவதைகள் எத்தனையுண்டு!, அவற்றின் கண்பட்டால் என்றாகும்!, இஃதுணராதே இந்தப் பொழுதிலே அவ்விடத்தே நிற்கின்றாயே; இது தகுதியோ? என்றான்;

அது கேட்ட கண்ணிரான், ‘*வானிடைத் தெய்வங்களுக்கோ நீ அஞ்ச வது; உன் அச்சம் அழகிதாயிருக்கிறது!; என்னையில் திருவாழியைக் கண் டியோ? சீயே முன்பு அம்புலியை நோக்கி 1. “ஆழிகோண்டேனை யெறியும் ஐயுறவில்லையான், வாழவுறுதியேல் மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா” என்று சொல்லியிருக்கிறாயே, என்னையில் திருவாழியை மறந்திட்டாயோ?’ என்று, முன்பு வஸுதேவதேவிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மறைத்திட்ட திவ்யா யுதத்தைச் சற்று மின்னச் செய்தருளினன் கண்ணிரான். ‘ஆழியங்கையனே! வாராய்’ என்கிறான். இந்த திவ்யாயுதச்சீர்த்திக்கு ஒரு திங்கு நேரிடாமே வந்துசேர் என்கிறான். ‘வடிவார் சோதிவலத்துறையுஞ் சடாழியும் பல்லாண்டு’ என்னுமவர்களிறே.

கீழ்ப்பாசாங்களிற்போலே இப்பாசாத்தில் ‘அம்மமுண்ண’ என்பதின்றியே ‘வாராய்’ என்று மாத்திரம் உள்ளது; நீ முழையுண்ணுதொழியில் ஒழி; உனக் கொரு அவத்யம் விளைபாதபடி அவ்விடத்தைவிட்டு இவ்விடத்தே வந்து சேர்ந் தாற் போதும் என்பது உட்கருத்து. .... (அ)

பெற்றத்தலைவ னென்கோமான் பேரருளாளன் மதலாய்! *
கற்றக்குழாத் திளங்கோவே! தோன்றிய தோல்புகழாளா! *
கற்றினந்தோறும் மறித்துக் கானந்திரிந்த கனிதே! *
எற்றுக்கென் னம்மமுண்ணுதே யெம்பெருமானிருந்தாயே? (க)

பெற்றம்	} பகைக்குத் தலைவனே!	கானந்தோறும்	கானந்தோறும்
தலைவன்		கன்று இனம்	கன்றுகளின் கூட்டங்களை
எம் கோமான்	எங்கள் பெருமானே!	மறித்து	மடக்கி மேய்த்து
பேரு	{ மஹாதயானுவான நந்தகோபருடைய திருக்குமானே!	திரிந்த	உலாவின
கானன்		கனிதே	கஜராஜமே,
மதலாய்		எம்	{ எனக்குப் பெருமையை
கற்றம் குழாம்	பந்து ஸமூஹத்துக்கெல்லாம்	பெருமான்	விளைப்பவனே;
இன கோவே	புலராஜாவானவனே!	எற்றுக்கு	ஏதுக்காக
தோன்றிய	{ எங்கும் பாலி வினங்குகின்ற நித்ய சோத்தியை புடையவனே!	என் அம்மம்	{ என் முலைப்பாலை உண்ணும் விருக்கின்றாய்?.
தோல்		உண்ணுதே	
புகழாளா		இருத்தாய்	

* * *—முதலடிமுழுவதையும் ஒரே வினியாகக் கொள்ளலாம் போலத் தோன்றுமாயினும் மூன்று வினிகளாகவே கொள்க. பசுக்களுக்குத் தலைவனாயும் எங்களுக்குக் கோமானாயும் பரமதயாளுவாயுமிருக்கிற நந்தகோபனுடைய மகனே! என்று (ஏகஸம்போதநமாகக் கொண்டு) பொருள் சொல்லிவிடக்கூடுமாயினும், அக்கண்ணபிரான்தானே மேல்விழுந்து வந்து முலைபுண்பதற்காக அவனைப் புகழ்ந்து பேசும் ப்ரகாணமாதலால் மூன்று வினிகளாகப் பிரித்து பொருள்படத்தரும். பெற்றத்தலைவன்! என்றது அண்மைவிளி; பசுக்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகனே! என்றபடி. அந்த பசுக்களில் வாசியற்ற எங்களுக்குத் ரக்ஷகனே! என்றதிறது இரண்டாவது விளி.

பேரருளாளன் என்பதையும் தனிபேய் பிரித்து அண்மைவினியாகக் கொண்டு 'பேரருளாளனே!' என்றும், மதலாய்!—குமாரனே! என்றும் பொருள் கொள்ளலாமாயினும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை இங்ஙனம் பருளிச்செய்யாமையாலே 'பேரருளாளன் மதலாய்!' என்றவனவும் ஒருவினியாகக் கொள்ளத்தக்கது. முற்காலத்தில் [கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வந்து சேர்தற்குமுன்] நந்தகோபர்க்குப் 'பேரருளாளன்' என்றே ப்ரஸித்தமாகப் பெயர்வழங்குமாம். பேரருளாளனென்றால் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் ஈடுநெஞ்சு இளநெஞ்சு பொருந்திடவன் என்று பொருள். நந்தகோபர் பசும்புல்மேல் நடந்தாலும் தரையில் காதுன்றாதே 'எந்தஜந்துவுக்கு என்ன நலிவுநேருமோ' என்று அஞ்சியே மெதுவாக நடப்பவராம். இந்தத் தன்மை எதுவரையில்?—கண்ணபிரான் தனக்குத் திருக்குமாரனாகவந்து பிறக்கும்வரையில். அதற்குப் பிறகோ வெண்ணில், அந்ததயாளுதலும் மாறி, 1. "கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன்" என்னும்படியாயினான். ஏனென்னில்; கண்ணபிரானிடத்துப் பரிவினால், தொட்டிலின்கீழ் தூர் சிற்றெழும்பு ஊர்ந்தாலும் புனியின்மேற் பாயுமாபோலே வேற்படையைத் தீட்டிக்கொண்டு பாய்வனாம். ஆகவே, இங்குப் பேரருளாளனென்றது முன்னைய நிலைமைபற்றியென்க. காதில் தோடுகழற்றினாலும் தோடிட்டகாது என்னலாயிதே.

மதலாய்—'மதலை' என்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. [கற்றக்குழாத்திளங்கோவே!] பந்துவர்க்கத்திலுள்ளவர்கட்கெல்லாம் இளவரசாகக் குலாவப்படுமவனே! என்கை. [தோன்றிய தோல்புகழாளா!] தாய்தந்தையர் வார்த்தையைத் தவறாதவன் என்று நெடுநாளைக்குமுன்னமே [பூரீராமாவதாரத்தில்] புகழ்படைத்தவனல்லையோ நீ; இப்போது நானழைப்பதற்கு இசைந்துவந்து அம்மமுண்ணுவிடில் உன் தோல்புகழ்க்குக் குறையாகுகுங்கிடாய் என்றுணர்த்துகிறபடி.

[நானந்தோறும் கற்றினம்மறித்துத்திரிந்தகனிதே] "காடுகளுடுபோய்க் க'கள் மேய்த்து மறியோடி" என்கிறபடியே ஒன்றிரண்டு காடுகளன்றிக்கே, காடுகள் தோறும் திரள்திரளான கன்றுகளை மேய்த்து ஒரு மத்தகஜம் உ'போலே உலாவினவனே!; அந்த விடாயெல்லாந் தீர அம்மமுண்ண வேண்

ப்ராப்தமாரிருக்க ஏன் அஃதுண்ணாமே திரிகுறைய? உன்னுடைய விடாய் தீர்வ
தற்காகவும் நீ முலைபுண்ணவேணும்; நான் தரிப்பதற்காகவும் நீ முலைபுண்ண
வேணுங்காண். .... (௧)

இம்மையிடர் கேடவேண்டி யேந்தெழில்தோட் கலிகன்றி *
சேம்மைப்பனுவல் நூல்கொண்டு சேங்கணெடியவன் றன்னை *
அம்மமுண்ணென் றுரைக்கின்ற பாடலிவையைந்துமைந்தும் *
மெய்ம்மை மனத்துவைத்தேத்த விண்ணவராகலுமாமே. (௧௦)

எழில் ஏந்து தோன் கலிகன்றி	{ அழகை எந்தியிருக்கின்ற தோன்களை யுடையாரான திருமங்கையாழ்வார்	அம்மம் உன் என்று உரைக்கின்ற இவை பாடல் ஐந்தம்	{ 'முலைப்பாலுண்ண வா' என்று அழைப்பதான இப்பத்தப் பாசாங்களை யும்
இம்மை இடர் கேட வேண்டி	{ இப்பிறவியிலுண்டான இடரெல்லாம் அழிய வேண்டி	மெய்ம்மை	{ யதார்த்தமான அன்பு பொலிய
சேம் என் நெடியவன் தன்னை	{ புண்டரீகாகுஞான ஸ்ரீவேசுவரனை நோக்கி	மனத்து வைத்து	{ கெஞ்சிற்கொண்டு
சேம்மைய நூல் பனுவல் கொண்டு	{ நிறந்த சாஸ்த்ரமாயிய அருளிச்செய்கை கொண்டு	எத்த விண்ணவர் ஆகலம் ஆம்	{ அதுஸந்திக்குமளவில் சித்யஸூரிகளாகப் பெறுதலும் அவர்கட்கு நேரும்.

* * *—யசோதைப் பிராட்டியானவள் கண்ணபிரானை அம்மமுண்ண
அழைத்தபடியை அவிஞ்ஞடைய தன்மையை ஏன்றுகொண்டு திருமங்கையாழ்வார்
பாடின இப்பாசாங்களை வெய்யன்புடன் அதுஸந்திப்பவர்கள் சித்யஸூரிகளோ
டொக்கும்படியான தரம் பெறலாமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

‘இம்மையிடர்கேடவேண்டி’ என்றதற்குப் பேரியவாச்சாண்டிள்ளை அருளிச்
செய்யும் பொருளின் சீர்மையைக் குறிக்கொண்மின்;—

“இவள் முலை கொடுத்தல்லது தரியாதாப் போலே ஆழ்வார் கவிபாடியல்லது
தரியாதாராய்ப் பாடின கவியாயிற்று”

என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. ஆழ்வார் இப்பாசாங்களை வாய்விட்டுப்
பாடாவிடில் இடர்படுவர்; அவ்விடர் உண்டாகாதபடி கவிபாடின ரென்க. (௧௦)

அடிவாவு.—சந்தம் வங்கம் திருவில் மக்கன் மைத்த பிள்ளைகள் தன்மகள் உந்தம்
பெற்றம் இம்மை பூங்கோதை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,

பூங்கோதையாய்ச்சி.

உரையவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணிரோனை அம்மமுண்ணவா வென்றழைந்தபடியை ஆழ்வார்தாமும் தம்மை அபயமாக்கப்பெற்று அங்ஙனமே பேசியதுபலித்தார் கீழ்த்திருமொழியில். குழந்தைவிளையாடல்களில் 'சப்பாணி கொட்டுதல்' என்பது ஒருவிளையாட்டு; அந்நாடும், அந்நாட்டோடு மற்றொருநகரையச் சேர்ந்துக் கொட்டுதல், அவ்விளையாட்டை அந்நகரத்தில் யசோதைப் பிராட்டி பிரார்த்தித்து அதுபலித்ததைப் பிற்காலத்தில் பெரியாழ்வார் "மாணிக் கக் கிண்கினியார்ப்ப" என்னுந் திருமொழியிலே அதுகறித்து அதுபலித்தாப் போலே இவ்வாழ்வாரும் அவ்விளையாட்டை அதுபலிக்கொர் இத்திருமொழியில் கீழ்த்திருமொழிபோலே இதுவும் யசோதைப் பிராட்டிபேசுகிற பாசாமாகவே செல்லுகிறது.

பூங்கோதையாய்ச்சி கடைவெண்ணெய் புக்குண்ண *

ஆங்கவளார்த்துப் புடைக்கப் புடையுண்டு *

ஏங்கி யிருந்து சிணுங்கி லீளையாடும் *

ஓங்கோத வண்ணனே! சப்பாணி ஒளிமணி வண்ணனே! சப்பாணி.(க)

பூ கோதை { புஷ்பங்களணிந்த மயிர்
ஆய்ச்சி { முடியை புடையான
யசோதையினால்

கடை கடைப்பிட்ட

வெண்ணெய் வெண்ணெயை

புக்கு உண்ண { (கண்ணத்தனமாய்ப்) புருத்த
அமுது செய்தவளவில்

அவன் அந்த யசோதை

ஆங்கு அவ்விடத்திலேயே

ஆர்த்து (தாம்பினால்) கட்டி

புடைக்க அடிக்க

புடை உண்டு அடிபட்டு

ஏங்கி இருந்து { (சற்றற்போது) அமுது
கொண்டிருந்த (பிறகு)

கிணுங்கி சோட்டப்பெற்ற

விளையாடும் விளையாடுகின்ற

ஒங்கு ஒதம் { தேங்கின கடல்போன்ற
உண்ணனே வடிவையுடையவனே!

சப்பாணி சப்பாணி கொட்டவேணும்;

ஒளி மணி { ஒளிபொருத்திய மணி
வண்ணனே போன்ற
சிறமூடையவனே!

சப்பாணி—.

* * *—யசோதைப்பிராட்டி பேசுகிற இப்பாசாத்தில் 'பூங்கோதையாய்ச்சி' என்று வந்தது, தன்னையே படர்க்கையாகச் சொல்லிக்கொண்டபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'சீதக்கடல்' என்னுந் திருமொழியில் இப்படி அடிக்கடி வருதல் காண்க. அன்றியே, ஆழ்வார் யசோதைபேசும் பாசாமாக அருளிச்செய்தாலும் தாமானதன்மையும் இடையிடையே தோற்றி, அதனால் யசோதையைப் படர்க்கையாகக் குறிக்கின்றார் என்னையுமாம்.

யசோதைப் பிராட்டி கடைத் த வெண்ணெயைக் கள்ளவழியால் வாரிவிழும் கிளவளவிலே அவள் பிடித் துக்கொண்டு * கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டிப் புடைக்க, அதனால் சிறிதுபோது வருந்திக்கிடந்து, பின்னையும் அவள் சோட்ட அதனால் விளையாட்டிலே இழிந்த கடைவண்ணனே! சப்பாணி கொட்ட வேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறது.

யசோதை தாயிர்கடையுட்போது தன் மயிர்முடியை மலர்களிட்டு அலங்கரித்துக் கொண்டே கடைவளாம்; என்? கண்ணபிரானுக்கு அனுக்கம் உண்டாகாமல் காசு. அலங்காரங்களின்றி¹ இடைச்சாதிக்குரிய 'ஜல்லாரிபில்லாரி' வேஷங்களுடனே கைத்தால் கண்ணம் அனுருவதற்கு அஞ்சுவன் போனும். ஆகவே 'பூங்கோதையாய்ச்சி' எனப்பட்டது.

'கடைவெண்ணெய்' என்பது முக்காலத்துக்கும் பொது; கடையப்பட்ட வெண்ணெய், கடையப் படுகிற வெண்ணெய், கடையப்போகிற வெண்ணெய் என்று முக்காலத்துக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும் எதிர்காலப்பொருள் பிரகாசத்துக்குச் சேமாதாகையால் இறந்தகாலப் பொருளும் நிகழ்காலப் பொருளுமே கொள்ளத்தகுவன; அவற்றிலும் நிகழ்காலப்பொருள் கொள்வதே இன்சுவை யென்று பெரியவாச்சாஸ்பின்னே திருவுள்ளம்பற்றுகிறார்;—“கடைந்,து திரட்டிச் சேமித்துவைத்தபின்¹ காவுகாண்கை யன்றிக்கே கடைநிறபோதே நிழலிலே யொதுங்கிக் காவுகண்டாயிற்று அமுது செய்வது” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

எங்கியிருந்து = யசோதை தாம்பினால் தன்னைக் கட்டிப்போட்டிருக்கும் காலத்தில் கண்ணபிரான் எங்கியழுலது பாதை பொறுக்கமாட்டாமையாலன்று; திருவாய்ப்பாடியில் ஆங்காங்கு வேண்டியபடியே திரிந்து தீம்பு செய்ய முடியாதபடி கட்டிப்போட்டுவைத்திருக்கிறானே! எனவருந்துவனென்க. பெரிய திருவிழாக்களில் கள்ளர்களைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தினால் அவர்கள் எங்கியழுது வருந்தக்காண்டிறோம்; ‘அவமானகரமான சிறைபிறப்பு கமக்கு நேர்ந்ததே!’ என்று வருந்துகிறாஸல்லர்; அருளிச்செயல் கோஷ்டியிலும் வேதபாராயண கோஷ்டியிலும் அந்லயித்துக் கைங்கரியம் பண்ணத் தடையாயிற்றே யென்றும் வருந்துகிறாஸல்லர்; பெருமாளே முன்னும் பின்னும் ஸோதிக்கப் பாப்தியில்லை யாயிற்றே என்றும் வருந்துகிறாஸல்லர். உறங்குவார் கையில் வளைகளைக் கழற்றவும் ஒடுவார் கழுத்தில் மணிகளையறுக்கவும் இப்படி பலவகைக் கொள்ளைகளை வேண்டியபடி செய்து திரிய வொண்ணாதபடி சிறைப்படுத்தியிட்டார்களே யென்றுதான் வருந்துவார்கள்; அதுபோலவே கண்ணபிரானும் திருவாய்ப்பாடியில் கொள்ளைகள் நடத்தத் தடையாயிற்றே யென்பதுகாரணமாகவே வருந்திக்கிடப்பனம்.

யசோதைதானும் * ஆனாட விட்டிட்டிருக்கும்வளாகையாலே அவனுடைய கொள்ளைகளுக்கு நெடுகத் தடை செய்யமாட்டானே; 1. “வண்ணக் கருங்குழல்

மாதர்வந் தலர்தூற்றிடப், பண்ணிப்பலசெய் திப்பாடியெங்குந் திரியாமே,
கண்ணுக்கினியாணைக் கானதரிடைக் கன்றின்பின், எண்ணற்கரியாணைப் போக்கி
னெனெல்லே பாவமே” என்று வயிறுபிடிப்பவளாகையாலே, அவன் தீமை
செய்யப்பெறுது சிறைப்பட்டு வருந்துவதைக்கண்டு ஆற்றவில்லாதவளாய்
உடனே சோட்டத் தொடங்குவள், அதனால் பழையபடியே விளையாட்டில் கை
வைக்கத் தொடங்குவனாம்; அது சொல்லுகிறது சிங்ணுதி விளையாடும் என்று.

சப்பாணி = ஸஹ, பாணி என்ற இரண்டு வடசொற்கள் சேர்ந்து சப்பாணி
யென விகாரப்பட்டு வந்ததென்பர்; ‘ஒருகையுடன் கூட’ என்று பொருள்;
இத்தொடர் மொழி—ஒருகையுடன் கூட மற்றொருகையைச் சேர்த்துக் கொட்டு
தலாகிய விளையாட்டைக் காட்டும். .... (க)

தாயர் மனங்கள் தடிப்ப * தயிர்கெய்யுண்
டேயெம்பிராக்கள்! இருநிலத் தேங்கள்தம் *

ஆய ரழக! அடிக ளரவிந்த [சப்பாணி. (உ)
வாயவனே! கொட்டாய் சப்பாணி மால்வண்ணனே! கொட்டாய்

தாயர் மனங்கள் தடிப்ப } தாய்மாருடைய நெஞ்சு
தடிக்கும்படியாக
தயிர் கெய் உண்டு } தயிரையும் நெய்யையும்
வாரி யமுதுசெய்து
வய் } பொருத்தமான காரியம்
செய்ததாகினைத்திருக்கிற
எம் பிராக்கள் எம்பெருமானே!
இரு நித்த } விசாலமான இப்
பூமண்டலத்திலே

எங்கன்தம் ஆயர் } எங்கள்
இடைச்சாதிக்குள்ளே
அழக அழகிற் செந்தவனே!
அரவித்தம் தாமரைப் பூப்போன்ற
அடிகள் } திருவடிகளையும் திருமுகத்
வாயவனே } தையு முடையவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்—;
மால் உண்ணனே } கரிய திருமேனியனே!
சப்பாணி கொட்டாய்—;

* * *—பெற்றதாய், வளர்த்ததாய் என்று சொல்லப்படுகிற தாய்மாரு
டைய நெஞ்சு தடிக்கும்படியாக [—அதாவது, அளவில்லாமல் வாரிவிழுங்கு
வொருனே, இத்தனையும் இவனுக்கு ஜரிக்கமாட்டாதே, வயிற்றுக்கு வலியாகுமே!
என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியாக]த் தயிரையும் நெய்யையும் களவுகண்டு புஜித்து,
இப்படி செய்தோமே! என்று வெட்கப்படாதே ‘பொருத்தமான காரியமே
செய்தோம்’ என்றிருக்கிற பெருமானே!, இந்நிலவுலகின்கண் எங்களிடைச்
சாதியிதுள்ளாரில் மிக்க அழகையுடையவனே!, திருவடிகளும் திருவதாமும்
செவ்வித்தாமரைப்போல யிருக்கப்பெற்றவனே!, அதற்குப் பரபாகமாகக் கரிய
திருமேனியுடையவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும்.

இரண்டாமடியின் முதற்பகுதி ஏய் என்று மிரியும். ஏய்தல்—பொருந்துதல்,
நிறைதலுமாம். தயிரையும் நெய்யையுமுண்டு வாரிது நிறையப்பெற்ற என்னவு
மாம்.

‘அரவிந்தமாயவனே’ என்றும் பாடி முடிததாக வியாக்கியானங்காண்டுகிறது;
அப்போது, திருவடிகள் தாமரையாயிருக்கிறவனே! என்று பொருள்காண்க.

மால்வண்ணனே! = 'மால்' என்று கருணைமக்கும் வியாமோஹத்திற்கும் பெயர்; வியாமோஹமே வடிவெடுத்திருப்பவனே! என்னவுமால். .... (௨.)

தாமோருகுட்டித் தயிர்கெய் விழுங்கிட்டு *

தாமோ தவழ்வரேன் ருய்ச்சியர் தாம்பினால் *

தாமோதரக்கையா லார்க்கத் தழும்பிருந்த *

தாமோதரா! கோட்டாய் சப்பாணி தாமரைக்கண்ணனே! சப்பாணி.

தா	தாவி	ஆய்ச்சியர் தாம் இடைச்சிகள்
மோர் உருட்டி	{ மோர்ப்பாணிகளை உருட்டி விட்டு	தாம்பினால் } தாம்பால் கட்டவும்
தயிர் கெய் விழுங்கிட்டு	{ தயிரையும் கெய்யையும் விழுங்கிவிட்டு	கையால் } கைகளால் அடிக்கவும்
தாமோ தவழ்வர் என்று	{ 'இப்படி பேரிய காரியத் தைச் செய்தவரோ (ஒன்று மறியாத குழந்தை போலத்) தவழ்கின்றார்' என்று சொல்லி	தழும்பு } அதனால் காய்ப்பேறிக் கிடக்கின்ற
		தாமோதரா தாமோதரனே!
		சப்பாணி கொட்டாய்—;
		தாமரைக்கண்ணனே சப்பாணி—.

* * *—இடைச்சிகள் மோரை ஒரு பாத்திரத்திலும் தயிரை மற்றொரு பாத்திரத்திலும் கெய்யை வேறொருபாத்திரத்திலும் சேமித்து வைத்துவிட்டு உறங்குவார்கள்; கண்ணிரோன் ஆங்காங்கு இருளிலே சென்று கையால் தடவிப் பார்ப்பன்; மோர்க்குடம் கைப்பட்டவாறே வெறுத்து உருட்டி விடுவன்; தயிரும் கெய்யும் கைப்பட்டவாறே வாரி விழுங்கிடுவன்; பின்னை 'இந்தப் பூணியா இந்தப்பாலைக்குடித்தது!' என்னவேண்டும்படி ஒன்று மறியாதவன் போலத் தவழ்நடையிடத் தொடங்குவன்; சில குறிப்புகளாலே ஆய்ச்சியர் உணர்ந்தெழுந்து சென்று சேமித்து வைத்திருந்தவற்றை நோக்கினவாறே குறியழிந்திருப்பதையும் மோருருண்டிருப்பதையுங்கண்டு கண்ணிரானே இது கொள்ளை கொண்டிருக்கவேணும் என்று நிச்சயித்து இவனைத் தேடி வந்தவாறே இவன் ஒருபாவமுமறியாதவன் போன்று தவழ் நடையிட்டிருக்குமிருப்புக் கண்டு 'இத்தனைகாரியஞ்செய்த இந்த மஹாதபாவர் தவழ்கிறாரோ!' என்று சொல்லித் தாம்புகளாற் கட்டியும் கையாலடித்தும் சில கவிவுகளைப்பண்ண அதனால் திருமேனி நிறையக் காய்ப்புக்காய்த்து இதுவேசிறுபகமாகத் தாமோதரனென்று திருநாமம் படைத்தவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும்.

முதலடியில் 'தாவி' என்பது 'தா' என்று குறைந்துகிடக்கிறது. [மோரு குட்டி] "மோரார்குட முருட்டி" என்றார் சிறியதிருமடலிலும். மூன்றாமடியின் வியாக்கியானத்தின்

* அன்றியே, அலங்கருதமான கைகளாலேகட்ட. தாம் மோதரக்கையால் என்று; பிரித்து; "மோதரத்தை மோதிரமென்று வ்யவஹரிக்கிற வித்தனை; படாகை, கணறு என்கிற இவற்றைப் பிடாகை, கணறு என்கிறுப்போலே"

என்று அச்சப்படுத்தகங்களிற் காணப்படும் வாக்கியங்கள் புதிதாகச் சேர்க்கப் பட்டவை. பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளிற் காண்பரியன; பொருந்தவும்மாட்டா. முற்காலத்தில் ஏட்டுப்பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு காலகேஷபங் கேட்கும்போது உபதேசிக்கின்ற ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யுமர்த்தங்கள் சில ஆவச்யகமென்று தோன்றினால் சிஷ்யர்கள் அதை ஏட்டில் அவ்விடத்தில் ஒருமூலையில் குறித்து வைத்துக் கொள்வார்கள். அவ்வர்த்தங்களிற் பொருத்தமானவைபும் சிலவுண்டு; பொருந்தாதவைபுஞ் சிலவுண்டு. பிறகு அந்த ஏட்டுப் பிரதிகளைக்கொண்டு அச்சிடப்புகுந்தவர்கள் அவற்றில் மேற்சொன்ன விதமாகப் புகுந்த டிப்பணிகளை யும் வியாக்கியாசகாரர்களான பூர்வாசார்பர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாகவே ப்ரமித்து அச்சிட்டுவிடுகிறார்கள். நம்முடைய ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்கள் பல வற்றிலும் இப்படிப்பட்ட ப்ரகேஷபங்கள் பல புகுந்துள்ளன வென்பதை எற்கனவே யாம் நிரூபித்துள்ளோம். அவ்வண்ணமாகவே இப்பாட்டின் வியாக் கியானத்திலும் மேற்குறித்தவாக்கியங்கள் நவீனர்களின் கைச்சாக்காக நுழைந்து கொண்டன. “ஆய்ச்சியர்தாம் தாம்பினால் ஆர்க்க, கையால் மோதா” என்று அந்நயித்துப் பொருளுரைக்குமத்தனையே பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளிலுள்ளது. அதற்குமேல் ‘மோதாக்கையால்’ என்றுகொண்டு மோதிரங்களைணிந்த கையால் என்று பொருள் கூறுவதும், மோதாமென்று மூலத்திலிருக்கிறதேயன்றி மோதிரமென்று இல்லையே என்று சிஷ்யர்க்கட்க, கணறு என்று சொல்லவேண்டி தைக் கிணறு என்று வ்யவஹரிப்பதுபோல மோதாமென்று சொல்லவேண்டிய தையே மோதிரமென்று வ்யவஹரிக்கிறோம்; ஆகவே மோதாமென்பதே பொருந் தாமென்று ஆசார்யர் ஒரு அபத்த ஸமாதானம் கூறுவதும், ‘இதைப் பரமார்த்த மென்று க்ரஹித்த சிஷ்யன் இதனை அவ்வேலையில் ஒரு மூலையில் எழுதிவைக்க ஆதையுஞ் சேர்க்குப் பின்புள்ளார் அச்சிட்டுவைப்பதும் அவையும் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியாகவே கொள்ளப்படுதலும் வியப்பினும் வியப்பே. பல மஹரீய பண்டித சிகாமணிகள் கூடிப் பரிசோதித்துப் பதிப்தித்த ப்ராசீர பகவத்விஷய ஸ்ரீகோசங்களிலும் இப்படிப்பட்ட பிறழ்வுகள் சிற்சில நேர்ந்துள்ளன வென்னும் போது மற்றையோர்பதிப்புகளின் பிறழ்வுகட்கு வியக்கவேண்டுவது மில்லை. நிற்க.

பெற்றார் தனைகழலப் பேர்த்தங்கயலிடத்து *

உற்று ரோருவருமின்றி யுலகினில் *

மற்றருமஞ்சப்போய் வஞ்சப்பெண் கஞ்கண்ட *

[சப்பாணி.

கற்றயனே! கோட்டாய் சப்பாணி கார்வண்ணனே! கோட்டாய்

பெற்றார்	தாய் தந்தையருடைய	அயலிடத்து	} நெருக்கின உறவுமுறையார் ஒருவருமிவ்லாமற்போக
தனை	கால்விவங்கு	உற்று	
கழல	கழன்று விழும்படி	ஒருவரும் இனறி	
பேர்த்து	வந்தவதரித்து	உலகினில்	} உலகத்திலுள்ள எல்லாரும் அஞ்சும்படியாக
அஞ்	அவ்விடத்தில்	மற்றரும்	
		அஞ்ச	

கஞ்சம் பெண் { கஞ்சனைவழுவாக வந்த
கஞ்ச உண்ட { பூதனைபின் (முலையில்
தடலின்) விஷத்தை
அமுதுசெய்தருளின

கந்து ஆயனே } கோபலக்ருஷ்ணனே!

சப்பாணி கொட்டாய்—;

கார் வண்ணனே } காளமேகிறத்தனே!

சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * *—தேவகியின்வயிற்றிற பிறக்கும் பிரஜையினால் தனக்கு மாணமுண்டாக்குமென்று ஆகாசவானியினாலறிந்த கம்ஸன் அவனைக் கத்தியினால் வெட்டிக் கொல்லப்புகுந்தபோது கல்லார்த்தைகளால் ஒருவாறு ஸமாதாநமடைந்து வஸுதேவதேவதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைந்துவைக்க, “மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத இழந்தவன் தன்வயிற்றில், சிக்குவந்து பிறந்து நின்றாய்” என்கிறபடியே கண்ணபிரான் திருவவதரித்தவுடனே அவ்விலங்கு முறிபட்டுக் கழன்றொழிந்ததென்று இதிலாஸ புராணங்கள் கூறுதலால் “பெற்றார்தகைகழல்” எனப்பட்டது. “தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண் வந்த டுவத்தை” “தந்தைகாலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்றவை யுங்காண்க.

பேர்க்கு என்றது “நாமவயங்கோதுஜ்ஜுஹ்யாமதேஃ சிபுநாஸுரீ” —நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருந்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்” என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலில் நின்றும் திருவட மதுரைக்கு வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. பேர்தலாவது—முன்னிருந்த இருப்பில் நின்றும் வேறொரு இருப்பைக் கொள்ளுதலாம்.

அயலிடத்து உற்று ரோகுவருமின்றி—அயலிட மென்றது வேறோரிடமென்ற படியன்று; மிகவும் நெருங்கின ஸபீபஸ்தலத்தை அயலிட மென்பது பெரும் பாண்மையான இலக்கணவழக்கம். ஆகவே ‘அயலிடத்து உற்று’ என்றது ஸபீப பந்துவைச் சொன்னபடி. நெருங்கின உறவுமுறையாரும் மற்றும் ஸாமான்யரான உலகத்து உறவுமுறையாரும் இல்லாதஸமயத்திலே பூதனைமுலைகொடுத்துக் கொல்லவா, அவளை கஞ்சுண்டு முடித்த கோபாலக்ருஷ்ணனே! சப்பாணி கொட்டவேணும் என்கை.

இனி, முதலடிக்கு வேறுவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; பெற்றார் தகைகழல்—(மதுரையில் வந்து பிறந்தவாரே) தந்தைதாயர்களின் கால்விலங்கு இற்று முறித்து விழுந்ததும், அங்கு—அந்த மதுரையில் நின்றும், அயலிடத்துப் பேர்ந்து—(‘ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஐராவதிலொருத்திமகனா யெர்ளித்துவளர்’ என்கிறபடியே) அசலிடமான திருவாய்ப்பாடிக்குச் சென்று—என்னவுமாம்.

கந்து+ஆயன், கற்றுயன்.

... .. (சு)

சோத்தேன நீன்னைத் தொழுவன் வரந்தர *

பேய்ச்சி முலையுண்ட பிள்ளாய்! * பேரியன

கூச்சிய ரப்பம் தருவர் * அவர்க்காகச்

சாற்றியோ ராயிரம் சப்பாணி தடங்கைகளாற்கொட்டாய் சப்பாணி.

பேய்ச்சி முலை { பூதனையின் முலையை
உண்ட உறிஞ்சியுண்ட
பின்னாய் { கண்ணபிராவே!,
வரம் தா { எங்கோரிக்கையகைய நீ
கிடைசென்றுதற்காக
கின்னை உன்னை
சோத்தம் { சோத்தமென்று சொல்லிக்
கொண்டு
தொழுவன் தொழுகின்றேன்;

ஆய்ச்சியர் இடைச்சிகள்
பெரியன { பெரிய அப்பங்களை
அப்பம் உனக்குக்
தருவர் கொடுப்பார்கள்;
அவர்க்காக { அவர்களுக்காக வென்று
சாற்றி ஒரு வியாஜமிட்டு
ஓர் ஆயிரம் சப்பாணி—;
தடங் ககனாள் சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * *—பூதனையின் முலையைச் சுவைத்துயிருண்ட மைந்தனே! என்வார்த் தையை ஆதரித்து நீ சப்பாணி கொட்டுதலாகிற என் அபேகிதத்தைத்தலைக் கட்டும்பொருட்டு 'சோத்தம்' என்றுசொல்லி உன்னைத் தொழுகின்றேன்; சப்பாணிகொட்டவேணும் என்றுசொல்ல, 'நீ தொழுதாலென்ன? தொழாவிடி லென்ன; எனக்கு வேண்டியது கிடைக்குமாகில் உன்சொற்படி செய்கிறேன்' என்று கண்ணன் சொல்ல, அதுகேட்ட யசோதை 'குழந்தாய்! அப்படியேயா கிறது; அதற்கென்ன குறை? இதோபார், பலபல ஆய்ச்சியர் உனக்குக் கொடுப் பதற்காகப் பெரியபெரிய அப்பங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள் காண்; சப்பாணிகொட்டுவாயாகில் உனக்குத் தக்திடுவார்கள்' என்று சொல்ல, அது கேட்ட கண்ணபிரான் 'எனக்கு நீ கொடுப்பது ஒன்றுமில்லையே; அவர்கள் அப்பங் கொடுப்பதற்கு உன் அப்பனை யென்ன? அப்பங்கொடுப்பவர்கள் அவர் களாகில் அவர்கள் விரும்பினால் அவர்கட்காகச் சப்பாணி கொட்டுவேன்; நீ வந்து வெறுங்கையை முழும்போடுவதென்?' என்று சொல்ல, 'பிரானே! எனக்காக வேண்டா; அப்பங் கொடுக்கவல்ல ஆய்ச்சிகட்காகவே சப்பாணி கொட்டு' என்கிறாள்.

சோத்தம் என = சோத்தனை; சிகராய்ப்புணர்ச்சி. அஞ்ஜலிபண்ணுமவர்கள் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சொல் சோத்தம் என்பது. ஆயிரம் சப்பாணி = அப்பமும் கையுமாய் வந்து திரண்டிருக்கின்ற ஆய்ச்சிகள் ஆயிரக் கணக்காயிருப்பதால் ஒவ்வொரு அப்பத்துக்கு ஒவ்வொரு சப்பாணி விழுக்காடு ஆயிரம் சப்பாணி கொட்டவேணுமென்கிறாள் போலும்.

'அவர்க்காகச் சாற்றி' என்றது 1. "நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்" என்றது போலவென்க. அவர்களுக்காகச் சப்பாணி கொட்டுகிறே னென்று சொல்லிக்கொண்டு என்றவாறு. .... (16)

கேவலமன் னன்வயிறு * வயிற்றுக்கு
நானவ லப்பம் தருவன் * கருவினைப்
பூவலர் நீண்முடி நத்தன்தன் போரேமே! *
கோவலனே! கொட்டாய்சப்பாணி குடமாக! கொட்டாய்சப்பாணி(க

கருவினைப்பூ { கரக்கணம் பூவைக் காட்டு
அவர் { கிணறநிறமுடையவனே!
நீன்முடி { நீண்ட திருவடிகேத
முடையவனே!
நந்தன் தன் { நந்தகோபன் கனர்க்ககனர்த்த
போர்வதே { செருக்கின கரகோடே!
கோவலனே பசுமேய்க்க வல்லவனே!
உன் வயிறு { உன் வயிறு
கேவலம் { ஸாமாந்யமானதன்று;
அன்று

நான் { (உனது பெரிய) வயிற்றுக்
வயிற்றுக்கு { குப் போரும்படியாக
அவன் அப்பம் { அஹம் அப்பமும் நான்
தருவன் { தருவேன்;
சுட்டாணி கொட்டாய்-;
குடம் ஆக குடக்க ததாடினவனே!
சுட்டாணி கொட்டாய்-;

* * *—அட்டுக்குவிசேஷம் பரப்பதமும் தயிர்வாழியும் நெய்யனறு
மடங்கப் போட்டத் துற்றின திருவிறுக்கு அப்பப்பணிபாடிவதை ஒன்று
போருமே? இன்னமும் பலவையப் கொடுத்த நிலை விருப்பமுற்றவனாய் நிற்க,
யதேசத்தை சொல்லுகிறும்; சபாணி! உன்வயிறு மந்தைபோருடைய வயிறு
போல் ஸாமாந்யமானதன்று; * பேசுவதிற்தெம்பிரான் நீ என்பதை நன்
கறிவேன். அந்த வயிற்றுக்கு ஏற்றவாறு அவனும் அப்பமும் நான் தருவேன்,
சுட்டாணி கொட்டாய் என்கிறான்.

இரண்டாமடியில் “நான் வலவப்பம்” என்று பாடபேதமுள்ளதாக அரும்
பதவுரை கூறுகின்றது; சிறுநடைய பாடமும் அப்படி யிருந்தாலும் அது
வேண்டா.

‘கருவினைப்பூவலர்’ என்பது கண்ணபிரானுக்கு விசேஷணம். கருவினைப்
பூவை அலர்விப்பவன் (அதாவது) தன் திருமேனி நிறத்தினால் விளங்கச்
செய்பவன் என்றவாறு. (க)

புள்ளினை வாப்பிளந்து பூங்குருத்தம் சாய்த்து *
துள்ளிவினையாடித் தூங்குறி வெண்ணெயை *
அள்ளியகையா லடியேன் முலைநெருடும் * [சுட்டாணி.
பிள்ளைப்பிரான்! கொட்டாய் சுட்டாணி பேய்முலையுண்டானே!

புள்ளினைவாய் { பகாசாணுடைய வாயைக்
பிளந்து { கிழித்தெறிந்து
பூ குருத்தம் { பூத்திருந்த குருந்தமாத்தைச்
சாய்த்து { சாய்த்து முறித்து
துள்ளி { நிலத்தில் நிலையால் வினையா
வினையாடி { டல்களைச் செய்து
தூங்கு உறி { தொங்குகின்ற உறியிலுள்ள
கெண் { வெண்ணெயை
கெண்
அள்ளிய வாரியெடுத்த

கையால் { கைகளாலே
அடியேன் { என்னுடைய முலையைப்
முலை { பால் சுரப்பதற்காக)
நெருடும் { நெருகின்ற
பிள்ளை { பிள்ளையாயும் பிரபுவாய்
பிரான் { மிருப்பவனே!
சுட்டாணி கொட்டாய்-;
பேய் முலை உண்டானே! சுட்டாணி-;

* * *—உன்னை நலிவதற்குக் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட - ஓர் அஸுரன் கொக்கின்
வடிவமெடுத்து உன்னை விழுங்கிவிடுவதாகவா, அவன்வாயைக் கிண்டொழித்த

வனே !, நீ மலர் கொய்தற்பொருட்டு விருப்பியேயும் குருத்தமாத்திற் பிரவேசித்த ஓர் அஸுரன், நீ அந்த மாந்தின் மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து விழ்ந்து உன்னையும் விழ்த்திக் கொல்லக் கருதியபோது அவ்வசுரனுட்பட அம் மரத்தைத் தொலைத்தபிரானே !, அந்தாரிந்தும் துள்ளி விளையாடக்கொண்டே உயிதளிற் சேலித்து வைத்த வெண்ணையை அள்ளி அழுது செய்த கையில் முனை - காற்றத்தோடே கூடி என்னுடைய முலைக் கண்களைப் பால்சுரக்குமாறு கெருடுகிற பிள்ளைப்பிரானே ! சப்பாணிகொட்டவேண்டி மென்கிறான்.

மகளை நோக்குந் தாய்மொன்றுள் வார்த்தையில் 'அடியேன் முலை நெருடும்' என்றது கூடுமொவ்வெனின்; கிழ்ச்சொன்ன பாதவ ஸௌலப்பங்களிலே தோற்றுத் தான் அடிமைப்பட்டமை தோற்றச் சொல்லுகிறுளென்க. அன்றி, ஆழ்வாருடைய ஸமாதியும்கூடவே கலசியிருக்கையாலே ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர அடியேன் என்றது, என்னவுமாம். புள்ளின்வாய் பிளந்தது, பூங்குருந்தம் சாய்த்தது முதலிய சேஷத்தங்கள் சப்பாணிகொட்டும் பருவத்திற்குப் பின்பு நடந்தவையாதலால் அவற்றையிட்டுத் துதித்து 'சப்பாணிகொட்டாய்' என்று யசோதை பிரார்த்திப்பது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்கிற கேள்வியும் இதனால் ஸமாதாயம் செய்யப்பட்டதாகும்; சப்பாணி கொட்டாய் என்று யசோதை பிரார்த்தித்த ஸமயத்தில் மேற்குறித்த சேஷத்தங்கள் நடவாதிருந்தாலும், அவ் யசோதையின் நிலைமையை எறிட்டுக்கொண்டு பேசுகிற ஆழ்வார் பிற்காலத்தவராகையாலே அந்த சேஷத்தங்களை இவர் எடுத்தோதக் குறையில்லைபிறே. பெரியாழ்வார் திருமொழியிப்பாக்கியானத்தில் பூதமணவாளமாமுனிகள் இங்ஙனே ஸமாதான மருளிச்செய்துள்ளமை காண்க. .... (எ)

யாயும் பிறகு மறியாத யாமத்து *

மாய வலவைப்பெண் வந்து முலைதா *

பேயென்றவளைப் பிடித்துவிருண்ட *

[பாணி.

வாயவனே! கொட்டாய் சப்பாணி மால்வண்ணனே! கொட்டாய் சப்

யாயும்	பெற்ற தாயாகிய காளும்	முலைதா	முலைகொடுத்தவளவிலே
பிறகும்	மற்றுமுன்னவர்களும்	அவளை	அப்பூதனையை
அறியாத	{ கண்விழித்திருக்கப் பெருமல் உறங்கித் கொண்டிருந்த	பேய் என்று பிடித்து	{ பேய்ச்சி யென்றறிந்து பிடித்துக்கொண்டு
யாமத்து	எடுச்சாமத்திலே	உயிர் உண்ட	{ (அம்முலைவழியே அவளது) பிராணனைக் கவர்ந்த
மரயம்	வஞ்சகையாய்	வாயவனே	{ திருப்பவனத்தை ஏடையவனே!
அலையை	பெண் { தவட்டஸ்தீயாவ பூதனை		சப்பாணி கொட்டாய்--;
வந்து	{ (எம்ஸனாலேவப்பட்டுத் திரு வாய்ப்பாடிக்கு) வந்து		மால் வண்ணனே! சப்பாணி கொட்டாய்--.

* * * —கண்ணபிரானுடைய கொட்டிற்பருவத்தில் நிகழ்ந்த சிறுச்சேவகங்களுள் பூதனையின் முலையைச்சுவைத் துயிருண்டது மிக்க பயங்கரமாதலால்

அதனை அடுத்தடுத்து எடுத்துப் பேசுகிறாள். பெற்ற தாயாகிய நானும் மற்
றுள்ளா ரொருவரும் கண்ணிழித்திருக்கப் பெறுதே உறங்கிக்கொண்டிருந்த நடு
நிசியிலே வஞ்சகப்பேய்மகள் வந்து முலையுண்ணக் கொடுக்க, 'இவள் தாய்தான்'
என்று ப்ரமித்தொழியாமல் 'பேய்தான்' என்று நிச்சயித்து அவளுயிரைக்
கவர்த்துண்ட பிரானே! சப்பாணி கொட்டவேணும் என்கிறாள்.

யாய் என்றாலும் மோய் என்றாலும் தாய்க்குப் பெயர். யாமம்—வடசொல்.
அலவை—கெட்டுப்போனவள் என்றபடி. பஹுவாக ஜல்பநம்பண்ணிக்கொண்டு
வருபவள் என்றருளிச்செய்வார் 'பெரியவாச்சான் பிள்ளை. தாய்வடிவுகொண்டு
வருகிறாளாகையாலே 'என்குட்டனே! வா, என் முத்தமே! வா, என் செல்
வமே! வா' என்று போலிப்பிதற்றல்களைச் செய்துகொண்டு வருபவளேன்ற
வாறு. (அ.)

கள்ளக் குழலியாய்க் காலாற் சகடத்தை *

தள்ளி யுதைத்திட்டே தாயாய் வருவானே *

மெள்ளத் தொடர்ந்து பிடித்தா ருயிருண்ட *

[பாணி.

வள்ளலே! கொட்டாய் சப்பாணி மால்வண்ணனே! கொட்டாய் சப்

கள்ளக் குழலி { மாயக் குழந்தையாய்ப்
ஆய் { பிறந்து

சகடத்தை { (அஸுரன் ஆவேசித்திருந்த)
வண்டியை

காலால் தள்ளி { திருவடியாலே தள்ளி
உதைத்திட்டி { யுதைத்தவனாயும்,

தாய் ஆய் { தாய்க்கெவல் பூண்டு வந்த
வருவானே { பூதனைபை

மெள்ள
தொடர்ந்து
பிடித்து { விதானித்திருந்து மேல்
விழுந்து பிடித்து

ஆர் உயிர் { (அவளது) அருமையான
உயிரை

உண்ட கவர்ந்தவனான

வள்ளலே உதாரானே!

சப்பாணி கொட்டாய்—

மால் வண்ணனே! சப்பாணி கொட்டாய்—

* * *—உன்னை நான் உற வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிவிட்டுக்
கண்வளர்த்தி யமுனைநீராடப்போயிருந்தகாலத்து, கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸு
ரனொருவன் அந்த வண்டியில் வந்து ஆவேசித்து உன் மேல் விழுந்து உன்னைக்
கொல்ல முயன்றதை அறிந்த நீ பாலுக்கு அருகே பாவனையில் சிறிய திருவடி
களை மேலே நூக்கியுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிறந பிரந மரக்கினாய்; தாய்போல
வந்த பூதனைபைப் பிடிந்து ருண்டாய்; இப்படி அருமையான காரியங்களைச்
செய்த நீ எனினான சப்பாணி கொட்டுதலையும் சொதருளவேணும் மென்றாள்.

காரார் புயற்கைக் கலிகன்றி மங்கையர்கோன் *

பேராளன் நெஞ்சில் பிரியா திடங்கொண்ட

கீராளா! * செந்தாமரைக்கண்ணா! தண்டுழாய்த்

தாராளா! * கொட்டாய் சப்பாணி தடமார்வா! கொட்டாய் சப்பாணி.

கார் ஆர் புயல் { கார் காலத்து கிறையகீர்
கை { கொண்டெழுந்த மேகம்
போன்ற ஓளதார்யமுடை
யகராய்

மங்கையர் { திருமங்கை நாட்டி லுன்னார்ச்
கோன் { குத் தலைவராய்

பேராளன் { பெருமை பொருத்திய
வரான

கவி கன்றி திருமங்கையாழ்வாருடைய

நெஞ்சில் திருவுள்ளத்திலே

பிரியாத { ஒரு கொடிப்பொழுதும்
விட்டுப்பிரியாமல்

இடம் { கொண்ட } சிதம்பரமும் பண்ணுசின்ற

சோனா சீர்கமபொருத்தியவனே!

செம் தாமரை { செந்தாமரைப்பூப்போன்ற
கண்ணா { திருக்கண்ணையுடைய
வனே!

தன் தழாய் { குளிர்த்த திருத்தழாய் மாலே
தார் ஆனா { பையணித்துள்ளவனே!

சப்பாணி கொட்டாய்--;

தட மாரகா { விசாலமான நிருமாரினை
புடையவனே!

சப்பாணி கொட்டாய்--.

* * *—ஆழ்வார் தாமானதன்மையிற் பேசாதே பிறருடைய நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசும் பதிகங்களில் இறுதியில்வரும் நிகமனப்பாசாரம் மாத்திரம் வேறுபட்டுவருகிற வழக்கம் இதில் மாறிற்று. முதற்பாட்டில் இவர்பேல் வந்து புருந்த யசோதைநிலைமை இப்பாட்டிலும் நீங்கவில்லையாடிற்று. இதுவும் யசோதைப்பிராட்டி சொல்வதுபோலவே அமைந்துள்ளது. (என் நெஞ்சிற் போலவே) திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளத்திலும் குடிக்கொண்டிருக்கும் திருமாலே! சப்பாணி கொட்டவேணுமென்று யசோதை சொல்வதாகவே தலைக் கட்டிந்ருயிற்று.

இத்திருமொழி (கற்பார்க்குப் பரணுரையாதொழிந்தது, இப்படிப்பட்ட பிரார்த்தனையே பயனாக அமைபும் என்று காட்டுதற்குப்போலும். .... (அ)

அடிவரவு :—பூங்கோதை தாயர் தடமோர் பெற்றார் சோத்தென கேவலம் புள்ளினை யாயும் கன்னம் காரார் எங்காணும்.

ஐந்தாமத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

அழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—ஆரூந்திருமொழி, எங்கா லுமீதொப்பதோர்.

உரையவதாரிகை :—எம்பெருமான் அந்த கல்யாணகுண நிதியா யிருப்பவன். அத்திருக்குணங்கட்கு ஓர் எல்லையிடையாது. பலவகைப்பட்டு எல்லையற்றிருக்கின்ற அத்திருக்குணங்கள் மேன்மைக்கு ஏகாந்தமான குணங் களென்றும் எளிமைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் இரண்டுபாகுபாடுகளை யுடையன. ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு என்றிவை போன்ற திருக்குணங்கள் மேன்மைக்குணங்கள் [பாத்வகுணங்கள்] என்றும், வாஞ்சல்பம் ஸௌலப்யம் முதலிப குணங்கள் எளிமைக்குணங்கள் [ஸௌலப்ய குணங்கள்] என்றும் வழங்கப்பெறும். பாத்வகுணாபவம் பண்ணுகிறவர் களில் சிலர் பாத்வகுணங்களைமீய் அதுபவிப்பர் ; சிலர் ஸௌலப்ய குணங்களைமீய் அதுபவிப்பர். பலர் இரண்டையுஞ் சேர அதுபவிப்பர்.

கேவலபாத்வமும் கேவல ஸௌலப்யமும் கொண்டாடத் தகுந்த தன்று. மேருமலை, கைலாஸ மலை போன்ற மலைகள் மிச்சிதந்தவையேயாயினும் அனை ஓருவர்க்கும் எளிதல்லாமையாலே பயனற்றவையாம் ; அவைதாமே தரிதார் கட்குக் கிடைக்கக் கூடியனாயிருந்தால் எவ்வளவோ சிர்மைபெறுமே. ஆகவே ஸௌலப்யமற்ற பாத்வம் உபயோகமற்றது. இவ்விதமாகவே பாத்வ மற்ற ஸௌலப்யமும் உபயோகமற்றது ; தெருக்களில் பால்கள் பல எளிகா யிருக்கின்றன ; அவற்றை விடும்பு வாருண்டோ ? அவைதாமே மணியும் மாணிக் கமுமாயிருந்தால் எவ்வளவோ பயனற்றன. ஆகவே, வெறும் ஸௌலப்யமும் வெறும் பாத்வமும் பயனற்றவையே. எம்பெருமான் இவ்விருவகைக் குணங் களாலும் பிறைந்தவன். அடியார்கள் கடவுடே வந்து பணிகைக் கீடான எளிமைக் குணங்களாலும் குறைபற்றவன் ; வந்து பணிந்தவர்களுக்கும் அசிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தலைக்கட்டுந்தருகைக்கீடான மேன்மைக்குணங்களாலும் குறைபற்றவன். ஆகவே பகவத்குணாபவம் பண்ணுமவர்கட்குப் பாத்வகுணாபவம் ஸௌலப்ய குணாபவம் என்ற இரண்டும் பாரபதம்.

இவ்வாழ்வார் இக்குணங்களைப் பலபாசாங்களினும் அதுபவித்திருக்கின்ற ராயினும் இப்போது விலாபினமாக அதுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, கண்ண பிரான் திருவாய்ப்பாடியில் சுவைவழியிலே தயிர் நெய்ப்பால்களை வாரியுண்டு இடைச்சிகள் கையிலேயைப்படுத்தி நாம்பினால் கட்டுண்டு ஏங்கியிருக்குங்காலத் திலே அவனுடைய உண்கமபமான மேன்மையை உறிந்தவர்கள் 'எவ்வளவு மேன்மை தந்தியே இவன் எவ்வளவு எளிமைமீய்வுடையிருக்கிறான்', இது என்ன

ஆச்சரியம்! என்று சொல்லி நடுபட்டபடியைத் தாமும் அநுகரித்துப்போகிறது தாயிராமின்றது இத்திருமொழி. மேல்பதினோராம்பத்தில்*மானமருமென்னோக்கி யென்னுந்திருமொழியிலும் இவ்விருவனாகக் குணங்கள் அநுபவிக்கப்படுகின்றன; ஆனால் அவ்விடத்திற்கும் இவ்விடத்திற்கும் வாசியுண்டு. பாத்வத்தை முன்னே போகி ஸௌலப்யத்தைப் பின்னே பேசுகிறது அவ்விடம். ஸௌலப்யத்தை முன்னேபோகிப் பாத்வத்தைப் பின்னே பேசுகிறது இவ்விடம். அன்றியும், ஒருவர்பேச்சாகவே சொல்லுகிறது இத்திருமொழி. இவ்வாறும் புகழ்வாருமான இருவர் பேச்சாகச் சொல்லுகிறது அத்திருமொழி.

இத்திருமொழியின் ஒவ்வொருபாகரத்திலும் நற்றடியின் பிற்பகுதியை முன்னம் எடுத்துக்கொண்டு அவ்வாழ்த்துப்பொருள்கொள்ளும் பகுத்தில், (அதாவது) “இன்று ஆய்ச்சிபரால் அனைவண்ணெயுண்டு ஆப்புண்டிருந்தவன் நரநாரணனாய்.....அங்கார்தவன் காண்மின்” — “இன்று ஆப்புண்டிருந்தவன்... அன்று மலையேழுலகே மொழியாமை யுண்டவன் காண்மின்” — “இன்று ஆப்புண்டிருந்தவன்... மன்னன் தினந்தேதானவையா” என்றும் மழவாலழித்திட்ட வன்காண்மின்” என்றிவ்வண்ணமாக அவ்விடத்து உரைக்குமிடத்து, ஸௌலப்யத்தை முன்னே அநுபவித்துப் பாத்வத்தைப்பின்னே அநுபவிப்பதாகவே நிர்வாழிக்கக் குறையிலலை. ஆனாலும், பாத்வத்தைப் பூர்வபகுதமாக்கி ஸௌலப்யத்தை ஸித்தாந்தமாக்கி யநுபவித்தலே இப்போது ஆழ்வார்க்கு அபிமதம் என்பது தோன்றப் பாகரம் அமைத்தபடியே பொருள் கொள்ளுதல்கண்டது.

எம்பெருமானுடைய பாத்வகுணத்தையே பார்த்து ‘அம்மானாழிப்பிரான் அவனெவ்விடத்தான் யானார்?’ என்றாற்போல இவ்விஷயம் நமக்குப் பார்ப்பத மன்றென்று வெறுத்துப்போய்விடாதிர்கள்; ஸௌலப்யகுணத்தை நோக்கிக் கூசாதே அநுநுங்கள் என்பதாகவும், 1. “சத்தினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ்சாதிபு மாகப்பெற்றான், பற்றியுரவிடை யாப்புமுண்டான் பாவிகள்! உங்களுக் கேசுக்கொலோ?” என்றிறபடியே, இவனுடைய எளிமைக்குணத்தையே கண்டு ‘ஓர் இனீட்சி தன்னைக்கட்டின கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்ளமாட்டாத இவனோ நம்முடைய ஸம்ஸாரக்கட்டை அவிழ்க்கப்போகிறான்’ என்று குறைபாடாகக் கினைந்துவிடாமல் இவனுடைய மேன்மைக்குணங்களையும் நோக்கி உகந்திடுங்கள் என்பதாகவும் வெளிப்பிடுதல் இத்திருமொழிக்குப் பரமார்த்தமாகும்.

எங்காணு மீதோப்பதோர் மாயமுண்டே? *
நரநாரணனா யுலகத்தறநால் *
சிங்காமை விரித்தவ னெம்பெருமான்
அதுவன்றியுஞ் சேஞ்சுடரும் கீலனும் *

பொங்கார்கடலும்பொருப்பும்நெருப்பும்

நெருக்கிப்புகப் போன்மிட றத்தனைபோது*

அங்காந்தவன் காண்மி னின்றும்ச்சியரால்

அனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

(க)

நான் நாரணன் ஆய்	(சிஷ்யனும் ஆசாரயனுமாக) நாராராயண நுபியாய்	புக அத்தனை போது	உள்ளே புக மனவும்
உலகத்து	லோகத்திலே	பொன் மிடறு	திருவயிற்றை
அறம் தால் சிங்காமை விரித்தவன்	அறநெறிகளைத் தெரிவிக்கும் துலாரியலேதம் கருத்திப் போகாதபடி அதை விஸ் தரிப்பித்தகருபும்	அங்காந்தவன் காண்மின்	விவரித்துக்கொண்டிருந்த உன்னோ
எம்பெருமான்	எமக்கு ஸ்வாமியாயும்	இன்று	இப்போது
அது அன்றியும்	அவ்வளவு மல்லாமல்	அனை	தயிரையும்
செம் கடரும்	சந்திர ஸுந்திரர்களும்	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
நிலனும்	பூமியும்	உண்டு	(கிருடி) உட்கொண்டு
பொங்கு ஆர் கடலும்	பொங்குதல் பொருத்திய ஸமுத்ரங்களும்	ஆய்ச்சியரால்	இடைச்சிவரால்
பொருப்பும்	மலைகளும்	ஆப்புண்டிருந் தவன்	{ (தாம்பால்) கட்டுண்டிருக்கி றான் ;
நெருப்பும்	அக்கியும் (ஆகிய இவை யடங்கலும்)	சது ஒப்பற நர் மாயம்	இது போன்ற ஆச்சரியம்
நெருக்கி	ஒன்றின்மேலொன்றாய்	எங்காணும்	எங்கேனுமோரிடத்திலாவது
		உண்டே	கண்டதுண்டோ ?

* * *—தொடங்கும்போதே ‘எங்காணு மீதொப்பதோர் மாயமுண்டே’ என்ற அழகு என்னே ! ; மேன்மைமீன் எல்லையிலே நிற்கிற பரபரன் நீர்மைமீன் எல்லையிலே நிற்கிறவினு என்ன ஆச்சரியம் ! என்ன கபடச்செயல் !, இப்படிப் பட்ட மாயம் பகவத்க்ஷயத்தில் தவிர வேறு எந்த விஷயத்திலாவது காணக் கிடைக்குமோ ? என்கிறார். நீர் கண்ட மேன்மையும் நீர் கண்ட நீர்மையும் என் கொல் ? என்ன ; முந்துறபு ன்னம் மேன்மையை உபபாதிக்கிறார் நாராரணனாய் என்று தொடங்கி.

முன்னொருகாலத்தில் குருசிஷ்யகாமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் நன்கு விளக்குவதற்காக நாரணன்னும் சிஷ்யனும் நாராரண னென்னும் குருவுமாவ பூரீபதரிகாச்சரமத்தில் எம்பெருமான் அவதரித்து சிஷ்யனுக்குக் குரு திருமந் திரத்தை உபதேசித்தருளினமை அறியத்தக்கது. “ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து ஈச்வராகைக்கர்யத்தையுமிழந்து இழந்தோமென்கிற இழவு மின்றிம்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமாம் சேரும்படி தானே சிஷ்ய னுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான். சிஷ்யனாய்.

பின்னது சிஷ்யபணி நுக்கு மிருப்பு காட்டாறியாமையாலே அதனை அறிவிக்கைக்
காக." என்ற முழுசூழப்படி ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

நரகாரணஞய் என்றதிலேயே ஒரு மாயமுண்டு; அதாவது—சீரியசிகங்காச
னத்தில் வீற்றிருந்து ஆசார்யபதம் செலுத்த வேண்டிய தான் தன்னை சிஷ்யனாக
அமைத்துக் கொண்ட மாயம்; அதுவும் 'எங்காணு நீதொப்பதோர் மாயமுண்டே'
என்றதில் விவகிதமாகலாம்.

அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் = தருமமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்த அவதரித்த
நூல் வேதநூலாகலால் அதிலே இங்கு அறநூல் எனப்படுகிறது. அவற்றுக்கு
உபபந்தம் ஹணங்களை ஸ்மிருதி இதிறாஸ புராணங்களுங்கூடி அறநூல்,
என்றும் கொள்ளப்படலாம். இப்படிப்பட்ட ஸகலசாஸ்திரங்க்களிலும் கணக்கற்ற
விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் எல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களாகத் தொகுக்
கப்படும். அவையாவன;—(1) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், (2) அப்பெரு
மானையடைகின்ற சேதானுடைய ஸ்வரூபம், (3) அப்பெருமானைப் பெறுதற்
கான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், (4) அவ்வுபாயத்தினால் பெறக் கூடியதான பேற்றின்
ஸ்வரூபம், (5) அப்பேற்றைப் பெற வேண்டாமல் தடை செய்கின்ற ப்ரதிபந்த
கத்தின் ஸ்வரூபம் (அதாவது) சிரோதஸ்வரூபம், ஆக இவை ஐந்தாம். இவையே
அர்த்த பஞ்சக மெனப்படும். 1. “மிக்க இமைநிலையும் மெய்யாமுயிரினிலையும்,
தக்க நெறியும் தடையாநிக் தொக்கியதும் ஈழநிலையும் வாழ்நிலையுமோதுங்
குருகையர்க்கான், யாழினிசை வேதத்தால்” என்கிறபடியே திருவாய்மொழி
யில்* பேசப்படும் அர்த்தங்களும் இவையேயாம். இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும்
கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுகின்றது திருவஷ்டாசுராமஹாமந்த்ரமாத
லாலும் அதனை நரகாரணஞப் வெளிவிட்டருளினனாதலாலும் அறநூல் சிங்காமை
விரித்தவனெம்பெருமான் என்னக்குறையில்லையென்க.

திருமந்திரத்தில் அர்த்தபஞ்சகம் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதுமீதம் ரஹஸ்ய நூல்
களில் ஆசார்யமுதமாக அறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

சீழ் ஒன்றையடியால், அறியவேண்டு மர்த்தங்களை யெல்லாம் அறிவித்தருளி
னமையாகிற பரத்வத்தைச் சொல்லி, மேல், ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வஸம்ரஷைகளு
யிருந்தமையாகிற பரத்வத்தைப்பேசுகிறார் அதுவன்றியும் என்று தொடங்கி,
உலகத்துப் பொருள்களில் ஒன்று தப்பாமல் எல்லாம் தன் திருவயிற்றினுள்ளே
அடங்கிவாழும்படி திருவயிற்றைத்திறந்து கொண்டிருந்தவன்.

“தாழ்குழலார் வைத்த தயிருண்ட பொன்வயிறு, இவ்வேழுலகமுண்டுமிட
முடைத்தால் சாழலே.” என்கிறபடியே திருவயிற்றினுள்ளே எத்தனை கோடிச்
கணக்கான பதார்த்தங்கள் அடைபட்டாலும் இடம் விசாலமாகவே யிருக்கும்
என்று சொல்லப்படாதிருக்க, இங்கு 'நெருக்கிப்புக்' என்கிறதே, இதுவென்?
என்னில்; திருவயிற்றினுள்ளே இடம் போதாமல் நெருக்குண்டிருக்கும்படியைச்

சொல்லுகிறதன்று இது ; பின்னையோ வெண்ணில், செஞ்சுடர் முதலிய பதார்த்தங்கள் பிரளயாபத்துக்கு அஞ்சித் திருவயிற்றினுள்ளே புருங்கால், 'நாம் எங்கே தவறிப்போகிறோமோ, நாம் எங்கே தவறிப்போகிறோமோ' என்று ஒன்றின்மேலொன்றாக மேல் விழுந்து நெருங்கித்தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே புருகிற நிலைமையைச் சொன்னபடியாகத்தனை.

அங்காத்தல்—வாய்நிறத்தல்.

அகைவெண்ணெய் என்பதை உம்மைத்தொடையாகக் கொண்டால் அகையை யும் வெண்ணெயையும் என்றதாகிறது. (அகை—தயிர்.) இனி, வினைத்தொடையாகக் கொண்டால், அகையாப்புகிற வெண்ணெய் என்றதாகிறது. அகைநல்—அழிவுதல். .... (க.)

குன்றென்று மத்தா வரவமளவிக்

குரைமாகடலைக் கடைந்திட்டே * ஒருகால்

நின்றனுண்டை கொண்டோட்டி வன்குன்றியிர

நினைந்தபெருமான் அதுவன்றியும்முன் *

நன்றுண்ட தோல்கீர் மகரக்கடலேழ்

மலையேழலகேழோழியாமைநம்பி *

அன்றுண்டவன் காண்மினின்றாய்ச்சியரால்

அகைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

(உ)

ஒன்று குன்று { (மத்தாமென்றிற்)
ஒரு மலையை
மத்தாது மத்தாகக் கொண்டு
அரவம் { (வாஸுகியென்னுள்)
நகத்தை
அளவி { (கடைகாற்றாகச்) சுற்றி
குரை மா } ஒலிக்கின்ற
கடலை } பெருங்கடலை
கடைந்திட்டே கடைத்து
ஒருகால் மற்றொருகாலத்தில்,
உண்டை } (வில்லிவள்ள)
கொண்டு } உண்டாகவேக்கொண்டு
வன் கூன் வலிதான கூளை
ஒட்டி வின்று போக்கி
நியிர { (கூன்) கிரிகும்படி
நினைந்த திருவுன்னம்பற்றின
பெருமான் ஸர்வேசுவரனாய்,

அத அன்றியும்—

முன் அன்று முன்பொருகாலத்தில்,

கன்று உண்ட { கன்றாகத் தன்னுட்
தோல்கீர் } கொள்ளப்பட்ட
பிறப்பையுடைய

மகரம் கடல் } மகரங்கள் நினைக்கின்ற
ஏழ் } ஸப்த ஸாகரங்களும்

மலை ஏழ் ஸப்தரூவாசலங்களும்

உலகு ஏழ் ஸப்தலோகங்களும்

ஒழியாமை ஒன்றுதப்பாதபடி

கட்பி { (எல்லாவற்றையும்)
விரும்பி

உண்டவன் { திருவயிற்றிற்
காண்மின் } கொண்டுகொண்டு

இன்று சூய்ச்சியரால் அகை வெண்ணெய்
உண்டு சூப்புண்டு இருந்தவன்.

* * * —தூர்வாஸ மதறாமுனியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வமெல்லாம் கடலில் புக்கொளித்த காலத்து, அத்தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுதே நாகத்தைக் கடைகயிழுப்ப பூட்டிக் கடலைக் கடைந்தருளின பரதங்குணத்தை முதலடியிலே அதுவந்திக்கிறார்.

இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு :—பலராமனும் கண்ணபிரானும் வில் விழவுக் கென்று கம்ஸனுலழைக்கப்பட்டு மதுரைக்குச் செல்லுங்கால் ராஜவீதியில் சந்தனக்கிண்ணத்தைக் கையிலேற்றி வருகிற மங்கைப்பருவமுடைய ஒரு கூனியைக்கண்டு ‘நங்காய்! நீயார்? யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சுக்கொண்டுபோகிறாய்?’ என்று விலாஸத்தோடு கேட்டாள். ‘அந்தக் கூனி இவ்வாறு சுரதலுடையவன் போலக் கண்ணன் அருளிச் செய்தது கேட்டு அவனது திருக்கண்களினாலே மணவிழங்கப்பட்டவளாய் ‘அழகனே! நான் வைகவக்கரை என்பவனென்றும் கம்ஸனாலே சந்தகாதிப் பூச்சுக்கள் வித்தஞ் செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவனென்றும் நீ அறியாயோ?’ என்ன; கண்ணன் ‘எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகு நேரத்தியான இந்தப் பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேணும்’ என்று சொன்னவுடனே அவள் ‘அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்’ என்று மிக்க அன்போடு ஸமர்ப்பிக்க, அப்பூச்சைத் திருமேனியிலணிந்து ஸ்ரீ விருஷனை இளமிடத்து மிகவும் ப்ரஸன்னாப், நடுவிரலும் அந்தன் முன் விரலும் கொண்ட துணிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையைப் பிடித்துத் தன் திருவடிக்களினால் அவள் கால்களை யழுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக் கொணல் சிமிர்ந்து அவளை மகளிரிற் சிறந்த உருவினனாகக் கருளினன் என்பது விருஷனாவதாரத்திற்கு கதை. இனி, ஸ்ரீராமாவதாரத்திலும் இங்ஙனே யொரு கதையுண்டு;—திருவாய்மொழியில் “கனே சிதைவ வுண்டையில் நிறத்தில் தெறித்தாய்” [1-3-5] என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில்—“வநவாஸ தோதுபூதையான குப்ஜையச் சொல்லிற்றாய்; பெருமாள் பால்பத்திலே சுண்டுகிற்கொண்டு திரியா நிற்க, லீலாஸ மதுபனித்தாரென்று ஒன்றுண்டு; அத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றுகவுமாம்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது காண்க. அதாவது—சக்ரவர்த்தி திருமகன் இளம்பிராயத்திலே சுண்டு வில்லை வைத்துக் கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது லீலையாக விட்டெறியப்பட்ட அந்தச் சுண்டு வில்லானது மந்தரை யென்னுங் கூனியினுடைய போய்ப்பட்டு அவளுடைய கூன் நிமிர்க்கப்பட்டதாம். “கொண்டை கொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனி கூன், உண்டை கொண்டரங்கவோட்டி உன் மறிந்த நாதன்” என்ற திருச்சந்த விருத்தமும் காண்க.

பிரளயத்தில் ஸகல ஜீவாகங்கோழித் திருவயிற்றில் வைந்து நோக்கின பரதவம் முன்றாமடியில் கூறப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்ட பரதவம் பொலிய நின்ற பிரான் இன்று அனே வெண்ணெயுண்டு ஆய்ச்சியரால் அப்புண்டிருக்கும் எளிமை என்னே! என்று ஈடுபடுகிறாயிற்று. .... (உ)

உளைத்திட்டெழுந்த மதுகைடவர்கள்
 உலப்பில் வலியாலவர்பால் * வயிரம்
 விளைத்திட்டதென்றெண்ணி விண்ணோர்பரவ
 அவர்நாளொழித்த பெருமான் முனநாள் *
 வளைத்திட்ட வில்லாளி வல்லாளையிற்று
 மலைபோலவுண்ணுடல் வள்ளுகிரால் *
 அளைத்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சிடரால்
 அளைவேண்ணெயுண் டாப்புண்டி ருந்தவனே.

(௩)

உலப்பு } எல்லையில்லாத வலியையி
 இல் வலியால் } னால்
 எழுந்த } பெரியகிளர்த்தியோடே
 } தேன்றின
 மது } மதுகைடபர்களைக்கேற்ற
 கைடவர்கள் } அவ்வகைகளைக்கேற்ற
 (அவர்பால்)
 உயிரம் } பகை
 விளைத் } உண்டாகிவிட்ட
 திட்டது } தென்றறிந்து
 என்று }
 எண்ணி }
 உளைத்திட்டே } அஞ்சிநெகி
 விண்ணோர் } தேவர்கள்
 பரவ } { (திருஉழிகளிலே தொழுது)
 } ததிகா,
 } (அத் தேவர்களுக்காக)
 அவர் } அந்த மதுகைடபர்களுடைய
 நான் } ஆயுளை

ஒழுத்த } முடித்த
 பெருமான் } ஸர்கேசுவரனாய்,
 } (அதுவுமல்லாமல்)
 முனநாள் } முற்காலத்தில்
 வளைத்திட்ட } வளைத்தவில்லைத்
 வில்லாளி } கையிலேந்துபுன்னவனும்
 வல் வான் } உலிமைபொருத்திப்
 எய்து } பிறங்கிய பற்களை
 } புடையவனும்
 மலை போல் } மலைபோன்றவனுமாய்
 அவுணன் } இரணியாகரனுடைய
 உடல் } உடலை
 வல் உடிரால் } கூர்மையான கைகளினால்
 அளைத்திட்ட } இரண்டாகத்திழித்தவ
 வன் } னன்றோ
 காண்மின் }
 இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய்
 உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—

* * *—மதுகைடபர்களை மாளச்செய்த பெருமையையும் இரணியாகர னுடலைப் பிளந்த வலிமையையும் பேசி இப்படிப்பட்ட பராக்ரமசாலி காண்மின் இன்று அசுத்தரைப் போலே கட்டுண்டு கிடக்கிறுனென்கிறார்.

மதுகைடபர்களின் நாளை யொழித்த வாலாறு பலகிதமாகச் சொல்லப்படுவ துண்டு; அவற்றுள் ஒருகிதம் வருமாறு;—பிரமதேவனு தினப்பிரளயத்தில் இவ்வுலகமெல்லாம் பெருங்கடலினால் எங்கும் நீர்மயமா யிருந்தபொழுது அவ் வெள்ளத்தில் திருமால் அரவணையில் அமர்ந்திருக்கையில் அத்திருமாலினிடத்து சின்ற ரஜஸ்தமோ குணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றி “எம்மை நீ கொல்வது என்று தம் வாயாற் சொல்லிய பின்னரே தம்மைப் பிறர் கொல்லலாகும்” என்று வரம்பெற்ற மதுகைடப ரிருவரும் அப்பிரளய நீரைக் குழப்பிக்கொண்டு பேராச

கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் அழகுருடைய திருத்துடைகளை வருணிக்குங்கால் “விஷ்டமும் விஷயமென்கொடி உசீடள—பிஷ்டதுஷ்டமதுகைடப கிடேள” என்றும், பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருத்துடைகளை வருணிக்குங்கால் “பிஷ்டம் விஷயமென்கொடி உசீட...வரிசுடய மவ-மாவெ-மாசிசுவதிஜீவஹிரஜகௌரவெ-மாசி=மதமிவ மதுகைடபஸ்ய ...பரிபூய கர்வகுர்வேச: சமுபமிநீமஹி ரங்ககுஞ்சரோர்வேச:?” என்றும் அருளிச் செய்திருக்கையாலே மதுகைடபர்கள் திருமாவின் திருத்துடையில் இறுதி முடிந்தன என்பது தெற்றென விளங்கும். பேராழ்வார் மூன்றாம் திருவந்தாதி யில் “காயந்திருளை மாற்றிக் கதிரிலரு மாமணிகள், ஏய்த்த பணக்கதிர்மேல் வெவ்வயிர்ப்ப—காயந்த மதுகைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார்” என்று—அர வணியில் ஆயில்கொள்ளு) மேம்பெருமாளேடு போர்புரிவதாக மதுகைடபர்கள் கிட்ட வந்த மாத்திரத்திலே திருவனந்தாழ்வானுடைய உஷ்ணமான மூச்சுக் காற்று வீசினவளவிலே அவ்வகாரர்கள் வயிறுருகி மாண்டுபோழிந்தன என்பதாக அருளிச் செய்வது இதிலுள்ள புராணங்கள் பலவகைப்பட்டிருத்தலால் அங்கனையும் ஒருபுடையுண்டு போலே. 1. “மேருகிரி யவுண்ணுடல் மிடல்

கெடுத்தாயென்பர் அது, உன் அருங்கோ பழித்ததல்லால் கோவே! நீ அறியா யால்” என்றாற்போலே, உண்மையில் திருத்துடைகளாவிறுக்கிக் கொல்லப்பட்ட அவ்வசுரர்களை ஆதிசேஷனுடைய வெவ்வுயிர்ப்பிரிவும் வயிறாருகி மாண்டனராகச் சொல்லதும் பொருந்தியதேயாம். அநியோகத்தில் ஒருவனை யென்க. (௩)

தளர்ந்திட்டிமையோர் சரண்தாவெனத்
தான்சரணாய் முரணயவனை * உகிரால்
பிளந்திட்டமார்க் கருள்செய்துகத்த
பெருமான் திருமால் விரிநீருலகை *
வளர்ந்திட்டதோல்சீர் விறல்மாவலியை
மண்கொள்ளவஞ்சித் தோருமாண்குறளாய் *
அளந்திட்டவன்காணரி னின்றாய்ச்சியரால்
அனைவெண்ணெயுண் டாப்புச்சாடிருந்தவனே. (௪)

இமையோர் தேவர்கள்
தளர்ந்திட்டி { (அசுரர்களாலே நெருக்
குண்டு) மிகவும்
தளர்ச்சியடைந்து
சரண் தா என { 'நீ எமக்கு ரகசங்க
கேனும்' என்று
பிரார்த்திக்க,
தான் சரண் ஆய் } தான் ரகசங்குக மின்ற
முரணயவனை { பெருமிடுக்களுள்
இரணியனை
உகிரால் . . . கங்ககளாலே
பிளந்திட்டி கிழித்துப்போட்டு
அமரர்க்கு தேவர்களுக்கு
அருள்செய்து கிருபைபண்ணி
உகந்த திருவுள்ளமுடந்த

பெருமான் ஸர்கேச்வரனாய் .
திருமால் திருமகன் கொழுநனாய்,
வளர்ந்திட்டி { மேன்மேலும் வளர்கின்ற
தோல்சீர் { அதிக ஸம்பத்தைபுடைய
விறல் பலிஷ்டனான
மாவலியை மஹாபலியை
மண் கொள்ள { பூமியைக்கொள்ளும்
பொருட்டு
ஒரு மாண் குறன் ஆய் { அத்விதியான பரஹ்மசாரி.
வாமனராய்
உஞ்சித்து சிறு காலேக்காட்டி மொத்தி
விரிநீர் உலகை கடங்குழந்த வுலகக்களை
அளந்திட்டி { அளந்த கொண்டவனன்றோ
டவன் காண்மின் }
இன்று ஆய்ச்சியரால் அனை வெண்ணெய்
உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.

* * *—இரணியாசுரனால் தேவர்கள் சாலவும் நெருக்குண்டு தளர்ந்து வந்து 'நாயனே! எம்மை பழித்தருள வேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர் கட்டு ரகசங்குகி பரஹ்மாதாழ்வானுக்கு அருள்செய்யும் வியாஜமாகத் தூணில் நரசிங்கவுருங்கொண்டு தோன்றி அவ்விரணியனை மடித்து, போட்டுக்கொண்டு திருக்கை நகங்களாலே பிளந்து ஒழித்து, தேவர்களின் தாயரைத் தீர்க்கப் பெற்றோமென்று திருவுள்ள முவந்தவனும், மேன்மேலும் வளர்கின்ற எல்லையில்லாத செல்வமுடைய பெருமிடுக்களுள் மஹாபலியை வலியடக்க வேண்டி;

அழிய வாமன வேஷத்தை யுடையனாப்க்கொண்டு வந்து வஞ்சித்து உலகங்களை யளந்து கொண்டவனுமான பாத்வத்திற் குறைபற்ற பெருமான் கிவர் இன்று தரிதரன் போலே வெண்ணையைக் களவாடிபுண்டு ஒரிடைச்சியிட்ட சிறையை விடுத்தாக்கொள்ள மாட்டாதவன் போல விருந்து எளிமைக் குறைக்கை விளக்கு தின்று என்னிறார். .... (ச)

நீண்டான் குறளாய் நெவேனளவும்

அடியார்படு மாழ்துயராயவேல்லாம்*

நீண்டாமைநீனைத் திமையோரளவும்

செலவைத்திரான் அதுவன்றியும்முன் *

வேண்டாமைநமன் தமர் என் தமரை

வினவப்பெறுவா ரலரென்று * உலகேழ்

ஆண்டானவன்காண்மி னிவ்ருய்ச்சியரால்

அனைவேண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

(ரு)

அடியார் படும் பத்தர்கள் அறுபவித்திற

ஆழ் துயராய் { கொடிய பாப
எல்லாம் { பலன் கொல்லாம்

நீண்டாமை அவர்களை ஸ்பர்சியாதபடி

நினைந்து திருவுன்னம்பற்றி

குறளாய் வாமனமூர்த்தியாகி

நெடு வான் { பரம்பிய ஆகாசமெங்கும்
அளவும் {

நீண்டான் வளர்த்தவனாய்,

இமையோர் { நித்யஸூரிசுன்னவும்
அளவும் {

செல செல்லும்படியாக

வைத்த { திருவடிகளை உயர்த்தி
வைத்தருளின

பிரான் உபகாரனாய்,

அது அன்றியும் முன்—;

வேண்டாமை { ('எல்லாரையும் யமபடர்கள்
ஆராயக்கடவர்கள்'
என்று தானே யிட்ட
கட்டளைபை)
வேண்டாமையினாலே

தமன் தமர் { 'யமபடர்கள் எம்மடியாக
என் தமரை { ஆராயக்கடவர்களாகல்'
வினவப் { என்று கியமித்தருளி
பெறுவார் { அவர் என்று

உலகு ஏழ் { உலகங்களை யெல்லாம் ரகழித்
ஆண்டான் { தருளினவனன்றோ
அவன் {
காண்மின் {

இன்று ஆய்ச்சியரால் அனை வேண்ணெய்

உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.

* * *—இப்பாட்டின் முன்னடிகளை இரண்டிபடியாக கிர்வாணிக்கலாம்; எங்குணையென்னில்; குறளாய் நெவேனளவும் நீண்டான் என்று ஒரு வாக் கிபமாகவும், "அடியார்படும்" என்று தொடங்கி "இமையோரளவும் செல வைத்த பிரான்" என்றவனாவும் வேறொரு வாக் கிபமாகவும் யோஜித்தல் ஒரு வாகை; இந்த யோஜனைப்பில், 'நீண்டான் குறளாய் நெவேனளவும்' என்ற மட்டுமே த்ரிவிந்ரமாகுதார விஷயம் கொல்லுமென்று, அடியார்படு மென்று தொடங்கி மேல் வாக்கியத்தின் கருந்தாவது:—தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் கீழ்க்காலங்களில் செய்த பாபங்களின் பலன்களை அறுபவித்துத் தீர்க்க வேண்

படர்களை யழைத்து அவ்வாறு சட்டளையிடுதலும், பாகவதர்கள் 'நமன் தமர் தலை களிலே காலை வைத்துக் குழுக்குகிறோம்' என்று சொல்லுகலு மெல்லாம் எம் பெருமானுடைய நியமநத்தி ஹைற்பிணுலென்பது இப்பாட்டில் வெளி யாகின்றது.

[வேண்டாமை] "உயிரும் தருமனையே நோக்கும்" என்ற பொதுவான ரீதியின்படி பாகவதர்களின் உயிரும் யமனுக்கு வசப்படவேண்டியதாயிருக்கச் செய்தேயும் பொதுவிதியைப் பாகவதர் திறத்திலும் உபயோகப்படுத்த வேண் டாமையிணு லென்றபடி. [என் நமரை நமந்தமர் லினவப்பெறுவாரலர்] வினவு தல்—தண்டனை செய்தலுக்குப் பரியாயம். 'என்னுடைய பக்தர்கள் எவ்வகைப் பட்ட பிழைகளைச் செய்தவராயினும் அவர்களை யப்பாடர்கள் தண்டிக்க முரியா யல்லர்' என்று எம்பெருவான் சட்டளையிட்டு வைத்து ஜகத்பரிபாலனம் பண்ணு கிருனென்கிறது.

இப்படி பிறர்க்கு லோக்கடிய பாசங்களையும் தவிர்த்தருளவல்ல பெருமை வாய்ந்தவன் இன்று ஆய்ச்சியர் பாசங்களால் கட்டுண்டிருக்கு மெளிவரவு என்னை! என்றாயிற்று. ... .. (ரு)

பழித்திட்டலின்பப்பயன் பற்றறுத்துப்

பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லாம் *

ஒழித்திட்டவரைத் தனக்காக்கவல்ல

பெருமான் திருமாலதுவன்றியும் முன் *

தெறித்திட்டெழுந்தே யெதிர்நின்றமன்னன்

சினத்தோளவை யாயிரமும் மழுவால் *

அழித்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அகாவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

(கூ)

பழித்திட்ட சாஸ்திரங்களில் இடமுப்பட்ட

இன்பம் தெற்றின்பமாகிற

பயன் அற்ப பலன்களை

பற்று } வாசனையோடே விட்டிட்டு
அறுத்து }

பணிந்து திருவடிகளிலே விழுந்து

எத்த வல்லார் துதிக்கவல்லவர்களுடைய

துயர் ஆய } தன்பமென்று பேர்பெற்
எல்லாம் } றவை பெல்லாவற்றையும்

ஒழித்திட்ட கழித்தருளி

அவரை அவர்களை

தனக்கு ஆக்க } தனக்கு கிட்யகிங்காராகச்
வல்ல } செய்யுகொண்டவல்ல

பெருமான் ஸ்வாமியாய்

திரு மால் சரியபெதியாய்,

அது அன்றியும் முன்—;

தெறித்திட்ட { பெரிய ஆரவாரத்தைச்
செய்துகொண்டு

எழுந்து மார்புதட்டிக் கிளர்ந்து

எதிர் கின்ற { (போர்புரிய) எதிரே வந்து
கின்ற

மன்னன் { (கார்த்தவீர்யாரீனுனென்
னும்) அரசனுடைய

சினம் கோவத் துடிப்புக்கொண்ட

தோன் அவை } ஆயிரத்தோன்களையும்
ஆயிரமும் }

மழுவால் மழுப்படையினால்

அழித்திட்ட } அழித்தவனான
வன் } பெருமானன்றோ
காண்டின் }

இன்று ஆய்ச்சியரால் அகாவெண்ணெய்
உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.

* * *—உலகத்தில் தோதநர்கள் பலவகைப்பட்டிருப்பார்கள்; பலர் அற்பமான பலன்களை விரும்பி அவற்றைப் பெறுதற் பொருட்டுத் தேவதாந்தர பஜனஞ் செய்து போருவர்; அவர்கள் கடக்க நிற்க. அங்ஙனம் தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணாமல் எம்பெருமானையே பஜிப்பவர்களும் ஐயவ்யம் வேண்டுமென்று சிலரும், ஸந்தானம் வேண்டுமென்று சிலரும், ஸ்வர்க்க புருஷார்த்தம் வேண்டுமென்று சிலரும், வைவல்ய புருஷார்த்தம் வேண்டுமென்று சிலருமாய் இப்படி பலவகைப்பட்ட காமதீசகருடனே எம்பெருமானைப் பணிந்தேத்துவாருண்டு. அப்படி யெல்லாமல்லாபல் ஹேயங்களுடைய புருஷார்த்தங்களில் இறியும் விருப்பமின்றியே “உய்றன்னே நிறைவே யாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்கிற அக்பவஸைய மொன்றையே கொண்டு பணிந்து துதிக்க வல்லவர்களுடைய துன்பங்களை யெல்லாம் தொலைத்திட்டு, பேரிய திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலிய நிக்ஷஸூரிகளைப்போல அவர்களை அக்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளுபவர்களினாலான எம்பெருமானென்பன முன்னடிகள்.

ஸஹஸ்ரபாஹுவர்ஜுக னென்று ப்ரஸித்தான கார்த்தவிரியனைப் பாசராமாவதாரத்தில் கொண்டு வென்றிட்ட வாலாறு முன்றாமடியில் அதுஸந்திக் கப்படுகிறது. கொழுத்துத் திரிந்து லகில் கொடுமைபயற்றி வந்த ஷத்ரீய வம்சங்கள் பலவற்றை யழிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீமக் நாராயண மூர்த்தி ஐமகக்கி முலிவனது மனைவியான ஹேனுசகாபிபிடம் இராமனாய்க் திருவவதரித்துப் பாசு என்னும் கோடாணிப்படைபய ஆபதமாகக் கொண்டு அதனால் பாசராமனென வழங்கப்பட்டு வருகையில், ஒரு நாள் கார்த்தவிரியார்ஜுகனும் அவனது குமாரர்களும் ஐமகக்கியின் ஆராமத்தில் இளைப்பாறப் புருந்த காத்தத்தில், அங்கே அம்முனிவனது ஹேராமதேவவானது வேண்டின வஸ்துக்களை யெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கைக்கொள்ள விரும்பி ‘இங்ஙப் பசுவை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்’ என்று ஐமகக்கியைக் கார்த்தவிரியன் கேட்ட, அதற்கு மஹர்ஷி ‘அது என்வர மன்று; ரிஷிகளின் உபயோகத்திற்காக இதனைத் தேவர்கள் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்’ என்று சொல்ல, அது கேட்ட கார்த்தவிரியன் தன்னை வெல்வாரில்லை யென்னுஞ் செருக்குடைமைபாலே அக்காமதேவவைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு தன் நகர்க்குச் சென்றான்; வனத்திற்குச் சென்றிருந்து மீண்டும் வந்த பாசராமன் ஆராமத்தில் பசுவைக் காணாமல் கார்த்தவிரியன் வலியக் கவர்ந்து கொண்டேபானதாகத் தந்தை சொல்லக் கேட்டுக் கடுங்கோபங் கொண்டு அவனிருக்கும் மாஹிஷ்மதி நகரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள த்வாபாலர்களை விளித்து ‘உங்களரசன் எங்கள் பசுவைக் கொடுத்துப் பிழைத்துப் பினைக்கிறானா? அன்றி என்னுடன் போர்செய்து முடிய நினைக்கிறானா? கேட்டு வாருங்கள்’ என்று சொல்ல, அவர்கள் சென்று அவ்வண்ணமே கார்த்தவிரியனுக்கறிவிக்க, அவன் ‘பாசராமனுடன் நாம் எதிர்த்தால் நமக்குப் ப்ரஹ்மஹத்

பைய வரும்; காமதேதுவைக் கொடுத்தாவிட்டால் 'இவனொரு பார்ப்பா'னுக்கு எதிர் நிதிகமாட்டாத அஸைமர்த்தன்' என்று உலகச் சிரிப்பர்; இதற்கென்ன செய்வோம்' என்று ஆலோசித்து, தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட அரசர்களைப் பரசுராமனுடன் பேர்புரிய அனுப்ப, பரசுராமன் அவர்களைக் கொன்று வென்றிட, அவர்களெல்லாம் மாண்டுபோவதைக் கேட்கலுற்ற கார்த்தவிரியன் நானே எதிர்த்துவர, அவனைப் பரசுராமன் தனது கோடாலிப்படையினால் ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டுத் தன் தேதுவைத் தன் ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார். [கார்த்தவிரியனுடைய புதல்வர் 'பரசுராமன் நம் தந்தையைக் கொன்றிட்டானா'தனின் நாம் அவனது தந்தையைக் கொன்றிடல் வேண்டும்' என்றெண்ணிப் பரசுராமன் வனஞ்சென்றிருந்த வேளைபார்த்து அவரது ஆச்ரமத்திற்கு வந்து ஜமதக்சிபைக் கொன்று விட்டனர். பரசுராமன் ஆச்ரமத்திற்கு மீண்டு வந்ததும் செய்தியறிந்து அதனால் சித்திரிய'வம்சம் முழுவதன் மேலும் கோபாதிவசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத் தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்துவிட்டான்.]

இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்தவன்காண்மின் இன்று அசக்தியை அபிநயித்து ஆப்புண்டிருக்கிறான்! .... (4)

படைத்திட்ட திவ்வையமுய்யமுனநாள்

பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயுவெல்லாம் *

துடைத்திட்டவரைத் தனக்காக்கவேன்னத்

தேனியாவரக்கர் திறல்போயவிய *

மிடைத்திட்டேழுந்த குரங்கைப்படையா

விலங்கல்புகப்பாய்ச்சிவீம்ம * கடலை

அடைத்திட்டவன்காண்மி ஸின்றுய்ச்சியரால்

அனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (5)

முனநாள்	முன்பொருகாலத்தில்	அவரை	அப்படிப்பட்டவர்களை
இவையம்	இவ்வுலகத்தை	தனக்கு ஆக்க என்ன	{ தனக்கே உரியவராக ஆக்கிக் கொள்ள விரைத்தவனவிலே
படைத்திட்டி	{ (காணகளைபாக்கன் கொடுத்த) ன்குமுத்தித்து	தேனியா	{ அத்திருவுன்னத்தை ஸுறிக்க மாட்டாமல் கவங்கித் திக்மொழித்த
அது	அவ்வுலகம்	அரக்கர்	ராமனாதி ராஷஸர்களுடைய
உய்ய	உஜ்ஜிவிப்பதற்குறுப்பாக	திறல்	மிடுக்கு
பணிந்து	திருவடிவழிவே விழுந்து	பேயர் அவிய	பாழ்பெம்படியாக
எத்த வல்லார்	ததிக்கவல்லவர்களுடைய	மிடைத்திட்டி	{ விட்டமாகத் திரண்ட எழுந்த
துயர் ஆய எல்லாம்	{ தன்பமென்று போபெற்ற வற்றையெல்லாம்	குரங்கை	வானசுரர்களை
துடைத்திட்டி	போக்கி		

அரக்கன்	இராஜனனுடைய	தணிய	செதிலமாகும்படியாக
செழு	செழித்த	அறுத்திட்ட	} அறுத்தொழித்தகனன்றோ
நீள்	நீண்ட	வன்	
முடி	தலைகளும்	காண்மின்	
தோள்	தோள்களும்	இன்று ஆய்ச்சியரால் அனை வெண்ணெய்	
தான்	கால்களும்	உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.	

* * * —ஸீதாபிராட்டியின் விவாஹத்திற்கு சுல்கமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த வில்லை யிறுத்து அவளைக் கைப்பிடித்து இன்பம் துகர்த்தமை முன்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. [நன்னேரிழையோடேனாய்] இது வில்லுக்கு விசேஷமானாகவுள்ளது. முன்னொரு காலத்தில் தேவசிட்டியான விச்வகர்ப்பாவினால் நிருமிக் கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொள்ள, யின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்விற்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளாற் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அவ்வளமே அவர்கள் அவ்விற்களைக் கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட, அவ்வாறு இற்ற வில்லைச் சிவபிரான் ஜகஞ்சுத்ததுத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட அது வம்சபரம்பரையாய் ஜகமஹாராஜனளவும் வந்ததென்றும், அதனையே ஸீதைக்குக் கர்யாகுல்கமாக ஜகன் வைத்திருந்தான் என்றும் இதிலுறாஸங்களில் விளங்கா நிற்க, அந்த வில் பிராட்டியோடு கூடப்பிறந்ததாக இப்பாட்டில் அருளிச் செய்யப்படுகிறது என் கொல்? என்று பலரும் சங்கிப்பார்கள்; அந்த வில் ஸீதையோடு கூடப்பிறந்ததாக இங்குச் சொல்லப்படுவதன்று. இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான வருளிச்செயல் காண்மின்;—“இந்த வில்லை முறித்தார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவதாக நியமித்தபடியாலே ‘உடனாய்’ என்கிறது” என்று, சுல்கபந்தத்தினால் பிராட்டியை விட்டுப் பிரியா திருந்த வில் என்றவாறு.

உடனாய் என்றதற்குமேல் பல பாடபேதங்களுள்; “அல்லன்ன வில்லை யதனை” என்றும், “வல்லன்ன வில்லையதனை” என்றும், “வில்லென்ன வல் லையதனை” என்றும், [‘அல் என்று இருளாய், இருண்ட வில் என்றுமாம்’ என் பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்.] ‘வல்லன்ன’ என்ற பாடத்தில் [கடினமான] என்று பொருள்.

இளங்கொற்றலனாய் என்றதனால், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் திருவயோத் தியில் இளங்கோவாயிருந்து கொண்டு பிராட்டியோடு போகரஸமநுபவித்தமை நினைக்கப்படுகிறது. அதற்கு மேல் கைகேசி வரம் வேண்டக் கானகம் சென்று கடலடைத்து இராவணனைக் கொன்ற வாலாறு மூன்றாமடியில் அதுஸர்திக்கப் படுகிறது. இப்படிப்பட்ட வீரப்பாடுடையவன் கிடர் தன் பெருமையை யெல்லா மொளித்து எளிமைமையைக் காட்டா நின்ற நென்கிறார்.... (அ)

சுரிந்திட்டசெங்கேழுளைப் போங்கரிமாத்
 தொலையப்பிரியாதுசென்றெய்தி * எய்தா
 திரிந்திட்டிடங்கொண் டடங்காததன்வாய்
 இருகூறுசேய்தபெருமான், முனநாள் *
 வரிந்திட்டவில்லால் மரமேழுமேய்து
 மலைபோலுருவத்தொரிராக்கதிழுக்கு *
 அரிந்திட்டவன்காண்மி னின்றும்ச்சியரால்
 அனாவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

(௯)

சுரிந்திட்ட	சுருண்டி ராடின் ற	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்.
செம் கேழ்	செய்ததிறமுண்டையனகாண்	முனநாள்	{ (தூன்றியும்) முன்பொரு காலத்திலே
உளை	{ பிடரிமயிரகளை உடைத்தாய்க் கொண்டு	வரிந்திட்ட	கட்டுடைத்தான
பொங்கு	களித்துவந்த	வில்லால்	வில்லாலே
அரிமா	{ குதிரைவடிவஞான கேசியென்னுமகாண்	மரம் ஏழும்	மராமரக்களைழையும்
தொலைய	முடிந்தபோம்படியாக	எய்து	முறித்தவனாய்.
பிரியாது	அதனைவிடாதே	மலை போல்	{ மலைபோன்றவடிவை உருவம் }
சென்று எய்தி	சென்றெய்தி,	ஒரு இராக்கடி	{ சூர்ப்பணைகையென்னும் காஷ்வரியனுடைய
எய்தாது	கிட்டவாராமல்	முக்கு	முக்கை
இரிந்திட்டி	அங்குமிற்கும் திரிந்து	அரிந்திட்ட	{ அதுத்தொழித்தவனான வன் }
இடம்	கொண்டு அவகாசம்	காண்மின்	பெருமானன்றோ
கொண்டு	கொடாதே அவதேய		
அடங்காத்	மாய்க்கிடந்த அந்தக்		
அதன்வாய்	குதிரையின்வாறாய்		
இரு கூறு	இருதுண்டமாகி	இன்று ஆப்சரியரால் அனா வெண்ணெய்	
செய்த	யொழித்த	உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.	

* * *—குதிரை வடிவாகொண்டு நலிய வந்த கேசியைக் கொன்றும் மராமரமேழ் ரெற்றும் சூர்ப்பணைகைக்கு அங்கபங்கஞ் செய்தும் தன் விற்றலை வெளிவிட்டுக்கொண்ட பெருமான் கிடர் இன்று வெண்ணெய்க்களவுக்காகக் கட்டுண்டு கிடக்கின்றனென்கிறார்.

கேழ்—ஒளியும் நிறமும். கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசியென்பா னொருவன் குதிரை வடிவங்கொண்டு ஆபர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் தூரத்திக்கொண்டு கண்ணிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை என்னாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருவிளவாக வகிர்ந்து தன் னினனென்ற வரலாறு அதிக. அக்குதிரையின் பிடரிமயிர் சுருண்டு செந்திறங் கொண்டிருந்தது பற்றிச் சுரிந்திட்ட செங்கேழுளை என்று அடைமொழியாயிற்று.

அங்குதிரை சில ஸமயம் கண்ணபிரான் வாயிற் பிடிக்கொடாமல் அவிதேயமாய் அங்குமிங்கும் சிதறிக்கொண்டிருந்தமை தோன்ற “எய்தாது இரிந்திட்டிட்டுக் கொண்டடக்காத” எனப்பட்டது. ‘அடக்காததன்’ என்ற விடத்துத் தொகுத்தல் விகாரம்.

வில்லால் மரமேழு மெய்த வரலாறு:—ஸூகீவன் இராமபிரானால் அபயப் பாதானம் செய்யப் பெற்ற பின்பும் மனந்தெளிவாமல் வானியின் பேராற்றைப் பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மரமாமங்களைத் துளைத்ததையும் துத்துபிழின் உடலெலும்பு ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக் கூறி, இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை சொல்வது கூடுமோ? என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் ‘உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்யவேண்டுமது?’ என்ன; ஸூகீவன் ‘இராமபிரான் நீறு பூத்த நெருப்புபோலத் தோன்றினும் வானியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மரமாமங்களைபுந் துளைத்து இந்தத் துத்துபிழின் எலும்பையும் இருதாய விரந்தை தூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்புதலுண்டாகும்’ என்று சொல்ல; ஸூகீவனுக்கு நம்புதலுண்டாகுமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துத்துபிழின் உடலெலும்புக் குவியலாகத் தனது காந்தட்டை விரலினால் இலையாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸூகீவன் ‘முன்பு உலராதிருக்க உலர்வாவி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்து விட்ட இதனைத் தூக்கி யெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று’ என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு துளைத்ததே ஏழு மரமாமங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மாமங்களைத் துளைத்ததென ஏழுமாமங்களைபுந் துளைத்துச் சென்று அம்பராத் துணியை யடைந்

இராக்கதி முக்கரித்திட்ட வரலாறு:—இராமபிரான் பஞ்சவடியிலேமுந் தருளியிருக்கும்போது தோமந்த காலத்தில் சூர்ப்பணைக பென்றொரு அரக்கி அழகிய வடிவமெடுத்து வந்து இராகவனைக் கண்டு காமவிகாரமடைந்து தன்னை மனைவியாகக் கொள்ளுமாறு விரும்ப இராகவன் ‘எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள்; என் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனை அடைந்தாயாடில் ஸூகமடையலாம்’ என்று சொல்ல; அப்படியே அவன் லக்ஷ்மணனிடம் சொல்ல, ‘நான் ஒருவர்க்கு இவ்வளவு அன்புடையவன்’ என்று லக்ஷ்மணன் சொல்ல; இப்படியாய்த் திரிந்து இஷ்டத்தைப் பெறாமல் ‘நம் இஷ்டத்தை இந்த வேறொருவரால் செய்கிறானாகையால் இவனைத் தின்று விடு’ அவ்வாற்த் தீதாதேவியிடம் ஓடி, உடனே இலக்குமணன் ‘இராம பஞ்சவடியினால் அவனைத் தகைத்து காதையும் மூக்கையும்றுத்து அங்கு திட்டார்.

இப்படி சூர்ப்பணைகை வகைகளுள் செய்தது இளையபெருமானின் செய்கையாயிருக்க, இதனைப் பூமான் தாமே செய்த செயலாக இப்பாசரத்திலும் மற்றும் வருமிடங்களிலும் அதுஸந்திப்பது என்னோவெனின்; இராமனது கருத்துக்கு ஏற்ப அவன் கட்டளைபிட்டபடி லக்ஷ்மணன் செய்தனனாதலின் பாயோஜ்பகர்த்தாவின் வினையாதல் பற்றி பெண்க. அன்றியும் “ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஷு.” என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலத்திருக்கை எனப் படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிய லக்ஷ்மணனுடைய செயலை அவயவிபாகிய இராமன் தமேல் ஒற்றுமை நயம்பற்றி ஏற்றிச் சொல்லுதலும் தகுதியே. பலராமன் செய்தருளிய ப்ரஸம்பாஸுவதத்தைக்கண்ணிரான் செய்தருளியதாக அதுஸந்திப்பதும் இதுபோன்றதேயாம்.

இராக்கதியின் மூக்கை யிரந்திட்டது முன்பும் மாமேழெய்தது பின்பும் நடந்ததாயிருக்க, இங்கு க்ராமமாருட்டமாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்துமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; எம்பெருமானுடைய திவ்ய சேஷத்தங்களை அதப வித்தல் மாத்திரமே இங்கு விவாதிதம்; ஆறுபூர்விபாகச் சரித்திரம் எழுதிக் கொண்டு போகிறார்களென்று.

இராக்கதி—ராசுநீ என்னும் வட சொல் சிக ... .. (க)

நின்றார்முகப்புச்சிற்றும் நினையான்

வயிற்றைநிறைப்பா னுறிப்பால்தயிர்நெய் *

அன்றாய்ச்சியர்வேண்ணெய் விழுங்கி உரலோ

டாப்புண்டிருந்த பெருமானடிமேல் *

நன்றாய்தோல்சீர் வயல்மங்கையர்கோன்

கலியனொலிசெய் தயிழ்மாவைவல்லார் *

என்றனுமெய்தாரிடர் இன்பமெய்தி

இமைபோர்க்குமப்பால் சேலவேய்துவாரே. (க)

நின்றார் } தன்னைக்காணவந்து
முகப்பு } வினாவர்களைநிரே

சிற்றும் } கொஞ்சமும் வெட்டுப்பட
நினையான் } வறியாதவனாய்

வயிற்றை } வயிற்றைநிறைப்பதற்காக
நிறைப்பான் }

ஆய்ச்சியர் } இடைச்சிதனாடைய

உறி } உறிகளிலேயிருந்த

பால் } பாலையும்

தயிர் } தயிரையும்

கெய் } கெய்யையும்

வெண்ணெய் } வெண்ணெயையும்

விழுங்கி (கனவாடி) அழுதுசெய்து

அன்று அப்போது

உரலோடு உரலோடே

ஆப்புண் } கட்டுண்டிருந்த
டிருந்த }

பெருமான் கண்ணிரான

அடிமேல் திருவடிகள்

நன்று ஆய } விலகாண
தோல்சீர் } ஸ்ரீவை
ஸ்ரீவை

வயல் } வயல்குழந்த
மங்கையர் } காட்டிலுள்
கோன் } தலைவராக

கலியன்	ஆழ்வார்	இடர் எய்தார்	தூன்பமடையார்கள்;
ஒலி செய்	அருளிச்செய்த	இன்பம் எய்தி	சித்யாநந்தத்தைப் பெற்று
தமிழ் மாகை	இப்பாசுரங்களை	இனமயோர்க்	} தேவர்களுக்கும் அவ்வரு கான பரமபதத்தையடை யும்படியானபாக்யத்தை
வல்லார்	சென்றுவல்லவர்கள்	கும் அப்பாள்	
என்றாலும்	ஒருகாலும்	செல	எய்துவார் பெறுவர்கள்.

* * *—இத்திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் பாத்வகுணத்தை விஸ்தாரமாகவும் ஸௌலப்பகுணத்தைச் சுருங்கமாகவும் பேரெயிருக்கச் செய்தே இதில் ஆழ்வார்தம்முடைய ஊற்றம் ஸௌலப்பகுணதுபவத்தில்தான்—என்பது விளங்கும் இப்பாசுரத்தில்; உடலோடாப்புண்டிருந்தபெருமானடிமேல் ஒலி செய்தது என்னுயிற்றுத் தலைக்கட்டுவது. இப்படி யருளிச் செய்த இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லவர்கள் ஒருகாலும் ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களை அதுபவிக்கப்பெறார்கள்; அந்தமில் பேரின்பத்தை யடைந்து ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதத்திலே சென்று ரோப்பெறுவர் என்றுரைத்துத் தலைக்கட்டி னாராயிற்று.

நின்றார் முகப்புச் சிறிதும் நினைபான் வயிற்றை நிறைப்பான்—இப்படிவாயிறு காரிபாய்த் திரிகிறானே பென்று பலரு மேகவர்களை! என்று சிறிதும் சுணங் கர்மல் அபூர்ணரைப்போலே வாரிவாரி புண்டு வயிற்றை நிறைப்பவன். ஆச்சரி யர்களின் ஹஸ்தஸ்பர்சமுள்ள பொருள்களாலல்லது போது போக்கமாட்டாத இவ்வருணம் விளங்கும். .... (40)

அடிவரவு:—எங்காணும் குன்று உளைந்து தாந்தது நீண்டான் பழித்திட்ட படை நெறி சுரி நின்றார் மானம்.

ஆளுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

புதி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத் து—சுழாந்திருமொழி,

மானமுடைத் துங்கள்.

உரையவதாரிகை:—வெண்ணெய் களவாடி உலலைடு கட்டுண்டிருக்கைக் கிடான பருவத்தை அநுபவித்துப் பேசினது சீழில் திருமொழி. அதற்குமேலே வெண்ணெயையும் பெண்ணையுள் ஒக்கக் களவு செய்யும்படியான பருவத்தில் சேஷத்தன்களையும் அநுபவிக்கவேண்டுமென்பதும் ஆகை களர்த்தது ஆழ்வார்க்கு. அப்பருவந்தான் ஒரு மஹாபாரதமாய்ச் சொல்லுகிறே. * ஆற்றிலிருந்து விளை யாடுகொள்களைச் சேற்றுகொடுத்தான் என்று முறையிடுவாரும், * வளை துகில் எகர்கொண்டு காற்றிற் கடியனாய் துடி அகம்புகுந்தா கொன்று முறையிடுவாரும், * மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புகுந்து கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காப்பு துகிலவை கீழி கிச்சலுத் தினைகள் செய்கிறானே யென்று முறையிடுவாரும், * தொத்தார் பூங்குழல் கன்னி யொருத்திபைச் சோலைத்தடங் கொண்டுபுக்கு முத்தார் கொங்கை புனர்த்து வந்தானென்று முறையிடுவாரும் மாய்த் திருவாய்ப்பாடி பூடிதும் பேராசவாமாய்ச் சொல்லும் பருவமிறே. இப்படிப்பட்ட பருவத்திலுள்ள இன்னாலே கோவுபட்டு ஊரிலுள்ளாடங்கலும் ! அது போலிற்று, இது போலிற்று' என்று முறைப்பட, அவை கேட்டு யசோதை சொல்லும் பாசாரமும் முறையிடுவார் சொல்லும் பாசாரமாய்நிகழ்ந்த வாறுகளை அவரவர்கள் பாவனையாகவே தாம் பேசி யநுபவிக்கிறார் இத்திரு மொழியில்.

சிருஷ்ணவதார சேஷத்தன் தவிர வேறொருவதாரத்தின் வரலாறு லவலேச மும் கலசாத திருமொழியவையிருக்கிறது இது. .... (*)

மானமுடைத்துங்க ளாயர்குலம் அதனாற்பிறர்மக்கள்தம்மை *
ஊனமுடையன செய்யப்பெறுயென் றிரப்பணுரப்பகில்லேன் *
நானுமுரைத்திலேன் நந்தன் பணித்திலன் நங்கைகாள் ! நானென்செய்கேன்? *
தானுமோர்கன்னியுக்கீழையகத்துத் தயிர்கடைகின்றன்போலும். (க)

உங்கள் ஆயர் குலம்	உங்கள்	உனம்	இழிவான செயல்களைச் செய்யாதொழிய வேணும்' என்று
மானம் உடைத்து அதனால்	மானத்தோடு வாழத் தன்மைபுடைய தானையாலே	உடையன செய்ய பெறும் என்று	
பிறர் மக்கள் தம்மை	அயலாருடையபெண்பிள்ளை களிடத்திலே	இரப்பன்	வேண்டிக்கொண்டனே யன்றி

உரப்ப } வெருட்டி வார்த்தை
கில்லேன் } சொல்லியறியேனை;
நங்கைதான் பெண்பிள்ளைகள்!
நானும் } (தாமாசிய) நானும் ஒன்று
உரைத்தி } (சிறிச்) சொல்லி
வேன } யறிவேன்;
நந்தன் } (தகப்பனாரான)
பணித்திலன் } நந்தகோபரும்
ஒன்று சொல்லமாட்டான்;

(தாய்தந்தையரான நான்களிருவரும் இப்படி உதாஸீகாரியிருப்பதுவே காரணமாக)
தானும் கண்ணிரான் தானும்
ஓர் கன்னியும் { ஒரு இளவாய்க் கன்னியு
மாயக்கொண்டு
நினைவு வந்தது கீழண்டை வீட்டில்
தயிர் கடை } தயிர்கடைத்து
இன்றான் } கொண்டிருப்பதாகத்
போலும் } தெரிகிறது;
கான் என் செய்கேன்?—

* * *—கண்ணிரான் செய்த சில நினைவுகளைச் சில ஆப்ச்சியர் யசோதைப் பிராட்டி பக்களிலே வந்து முறைபிட்டு. அதற்கு அவ் யசோதை ஆப்ச்சியரை நோக்கிக் கூறும் பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

ஆப்ச்சிகளா! கண்ணன் அது செய்தான் இது செய்தானென்று நீங்கள் என்னிடம் முறைபிடுவது உண்மையே; அவனைத் தண்டிக்கும்படியான வன்மை வானக்கு இருக்குமாயிற் நீங்கள் என்னிடம் முறைபிட்டுக் கொள்வதற்கு ஒரு பாயோஜனமுண்டாகும்; நானே அவனைச் சிறி ஒரு வார்த்தை சொல்லமாட்டாதவளாயிருக்கிறேன். அவனை நோக்கி நான் ஏதேனும் சொல்லுகிறும்பினால் எவ்வளவு சொல்லுகிற வழக்கமென்றால்; நாயனை! நம்முடைய இடைக்குலமானது மிகவும் கௌரவமாக வாழ்க்குடி; இக்குடிக்கு இழுக்காக யாரோனும் கொசுகொசுவென்று மறைவில் ஏதேனும் சொன்னாலும் ஸ்தலிக்கமாட்டோம்; அவ்வளவுமானம்பேணி வாழ்க்குடிகாண் இது: ஆகையாலே அபற் பெண்களிடத்தில் நீ இறிவாக நடந்து கொள்வது இக்குலமரியாதைக்குக் கேடாகுமாதலால்தப்பான காரியமொன்றுஞ் செய்யாதே பிரானே! என்று கையைக் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்தித்துச் சொல்லுவனையன்றிக் கோபித்துச் சொல்லும் வழக்கமே பெண்களில்லை; நந்தகோபரும் வாய்விட்டுக் கண்டித்தறியார்; கீழண்டையகத்தில் ஓர் இளம் பெண்ணுடனே உட்கார்ந்து அவளுள் தானாகத் தயிர்கடைவதாகத் தெரிகிறது; நங்கைகளா! நீங்கள் சொல்லுவதில் பொய்ம்மைமயில்லை; தாய்தந்தையரான எங்களுக்கோ அவனைத் தண்டிக்க வன்மைமயில்லை; நானென்ன செய்வேன்? என் கிறான்.

[உங்களாயிருலும் மானமுடைத்து] “கேளா! ஆபர் குலத்தவ ரிப்பழி கெட்டேன்! வாழ்வில்லை” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியிங் காண்க. மாநம், ஊநம்—வடசொற்கள். [உரப்பகில்லேன்] “அஞ்சவாப்பா எசோதை ஆணு— விட்டிட்டிருக்கும்” என்ற நான்கியார் திருமொழியிங் காண்க. உரப்புதல்— அதட்டுதல். [காணுமுரைத்திலேன்] கீழ் “உரப்பகில்லேன்” என்றதன் அது வாதமே யினாவும். ... “ ... (க)

காலையேழுந்து கடைந்தலிம்மோர்விற்கப்போகின்றேன் கண்டேபோனேன் *
 மாலையுங்குஞ்சி நந்தன்மகனல்லால் மற்றவந்தாருமில்லை *
 மேலையகத்துங்காய் ! வந்துகாண்மின்கள் வெண்ணையென்றிருந்த *
 பாலும் பதின் குடங் கண்டிலேன் பாவியேனென்செய்கேன்? என்செய்கேனோ (உ)

காலையேழுந்து விடியற்காலத்திலெழுந்து

கடைந்த (வருந்திக்) கடைந்த

இ மோர் இந்த மோகா

விற்க விற்பனை செய்ய

போகின் } (தெருவேறப்) போகா
 தேன் } நின்ற நான்

கண்டே } (கண்ணிரான் எதிரே
 போனேன் } வருவதைப்) பார்த்தே
 (திடுக்கிட்டுக் கொண்டே)
 போனேன் ;

மாலையுங் குஞ்சி } புவணிந்து மணங்கமழப்
 பெற்ற மயிரமுடியை
 யுடைய

கந்தன் மகன் } அக்கண்ணிரான் தவிர
 அல்லால் }

மற்று வந்தாரும் } மற்றொருவரும் இங்கு
 இல்லை } வர்ப்பாஸத்திலில்லை ;

மேலை } மேலண்டை கீட்டுப்
 அகத்து } பெண்பிள்ளாய் !
 கங்காய் } [அசோதாய்]

வந்து காண்மின்கள் } (கண்ணன் செய்த களவுகளை
 இங்கே) வந்துபாருங்கள் ;

வெண் } (கடைந்து வைத்த)
 னெய்யே } வெண்ணெயை
 அன்று } மாத்திரமல்லாமல்

பதின் குடம் புத்துக் குடங்களிலே
 இருந்த } (கடைவதற்காகச்
 செமித்து) வைத்திருந்த

பாலும் பாலையும்

கண்டிலேன் காண்கின்றிலேன் ;

பாவியேன் என் செய்கேன்.

என் செய்கேனோ—

* * *—ஓர் இடைச்சி கண்ணிரானுடைய வெண்ணைய் பால் களவுகளைச் சொல்லி முறையிடும் பாகரம் இது. 1. “வெண்ணிறத் தோய்தபிர்தன்னை வெள் வரைப்பின் முன்னெழுந்து கண்ணுறங்காதே யிருந்து கடைய” என்கிறபடியே ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே யெழுந்து கடைந்தமோகை விற்பதற்காகத் தலையிற் சுமந்து புறப்பட்டு நான் போகாநிறகச் செய்தே நடுவழியிலே உன் மகன் கண்ணன் எதிர்படக் கண்டு அப்போதே திடுக்கிட்டுப் போனேன்; ‘கீட்டில் புருந்து என்ன அகர்த்தம் செய்யப்போகிறானோ!’ என்று சிந்தித்துக் கொண்டே, போக வேண்டியது தவிர பொண்ணுமையினாலே போனேன்; இப்போது வந்து பார்த்தால் வெண்ணெயும் காணோம், புத்துக் குடங்களில் நிரப்பி வைத்திருந்த பாலையும் காணோம்; விசாரித்ததில், நந்தனோரான் தவிர வேறொருவரும் இங்குப் புருந்தகாகத் தெரியவில்லை; அவன் இங்கே பண்ணிவிட்டுப் போயிருக்கிற சேஷ டைகளைப் கண்படைத்தவர்களா! வந்து காணுங்கோள்; இங்கனே நான் முறை யிட்டுப் பயனென்ன? தண்டிக்கக் கூடமைப்பட்டவர்களே ஆனாட விட்டிட்டிருந் தும்போது பாவியேன் என்செய்வேன்! என்று தன்னிஸ்தான் வெறுத்துரைத் துக் கொள்ளுகிறா னோருத்தி.

முதலடியில் போகின்றேன் என்றது வினைமுற்றன்று; முற்றெச்சம்.

வேண்ணையையும் பாலையும் இழந்த வயிற்றெரிச்சல் ஒருபுறமிருக்கவும் கண்ணிராறுதைய அழகிலே பரவசமாகவே யீடுபட்டவள். தலால் மாலைநறுங் குஞ்சி நந்தன் மகன் என்று பரமபொக்தமாகப் பேசுகிறபடி காண்டின். சூர்ப்பணைக பஞ்சவடியிலே வந்து அபசாரப்பட்டுக் காதும் முக்குமறுப்புண்டு ஜனஸ்தானத்திலே சென்று காண் முன்னிலையில் தகையில்கீழ்த்து ரக்த வெள்ளம் பெருகக் கதறிப் புரண்டு அழுமனையிலே 'கங்காய்! உன் விஷபத்தில் இப்படிப் பட்ட கொடுமையான பிழையைச் செய்தவன் யாவன்? சொல்லாய்' என்று பெருஞ்சினத்துடனே நான்கேட்க, அதற்குச் சூர்ப்பணைக சொல்லத்தொடங்கு கிறாள்—[ஸ்ரீராமாயண ஆசன்யகாண்டத்தில் பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் ௧௪, ௧௫, ௧௬ சுலோகங்கள் காண்டின்] "அரண்மனை ரவிபலம்புலன வாகு ரோரள சிஹாஸபுளா வுண்ணு, ரீகவிஸா ராகுதா வீரக்யூஷா ஜிநாஜி நாளா வலுரி-வி லாஸநள ஷாஹா தாபலுள யதி க்ஷாநிணளா வுஞ்ஞ ஷாரயஸ்யூலாஹ ஷாநாள ராஜகூஷணள மகாவ-நாஜயு தீள வாயி-வவ்யுஜாநாதிதள। ஷெவளவா ராநுஷளவா தள ந கக-பிதாஜு-தஹ = தருணௌ ரூபஸம் பக்ருள ஸுஞ்ஞாசௌ மஹாபலௌ, புண்டீக விசாலாகுஷள சோக்ருஷ்ணஜி நாம்பரௌ, பலமுலாசரௌ தாந்தௌ தாபலௌ தர்மசாரிணௌ; பத்ருள தாபஸ்தாம் ப்ராதௌ ராமலக்ஷ்மணௌ; கந்தர்வராஜப்பதிமௌ பார்த் திவ்யாஜநார்க்விதௌ, தேவௌ வாமாதுஷௌ வாதௌ ந தர்க்காதிமுத் ஸதேற." [சுல்ல யௌவநமுள்ளவர்களும் மிகுந்த ஸௌந்தர்ய முள்ளவர்களும் ஸுஞ்ஞாமாண திருமேனி படைத்தவர்களும் மற்றா பலசாலிகளும் செய்ய தாமரைக் கண்களுதையவர்களும் மரவிடும் மான் தோலு முடித்தவர்களும் பழங் கீளையும் வேர்களைப் முண்பவர்களும் ஜிநேகநிரியர்களும் ரிஷிவேஷம் பூண்டவர் களும் தருமநெறி தவறுதவர்களும் தசாதனுக்குப் பிதல்வராகப் பிறந்தவர்களும் கந்தர்வராஜனுக் கொப்பாணவர்களும் ராஜ லக்ஷணங்களுடன் கூடியவர்களும் ராம லக்ஷ்மணர்களென்னும் அண்ணன் தம்பிமார் இருவர் (பஞ்சவடியில்) இருக் கிறார்கள்; அவர்கள் தேவர்களை அல்லது மதுஷ்பர்களை! நிச்சயிக்கமுடிய வில்லை—] என்று சொல்லிக்கொண்டு போய் 'அவர்கள் காண் என்னை இப்பாடு படுத்தினர்' என்று தலைக்கட்டினாள். 'உன்னை இங்கனை அங்கபங்கம் செய் தது யார்?' என்று கேட்டால் தான்படும் கஷ்டமும் தன் கோபமும் சொல்லுவிக்கிற வார்த்தை எப்படியிருக்கவேணும்? 'இரண்டு பரிபாஸிகள்' என்று தொடங்கி வாயாரவைது செய்துகளைச் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஸுஷுணமாக ஞொன்றும் நெஞ்சிலும் நினைபாமல் "தருணௌ ரூபஸம்பக்ருள" என்று வருணித்துச் சொல் லத் தொடங்கினனென்றால் வயிரவுருக்கான வடிவமுது பறித்துகிறபாடு இது என் தன்றோ நினைக்கவேண்டும். ஓர் அரக்கியே அப்பாடுபட்டனென்றால் இடைச்சி யைப்பற்றிப் பேசவேணுமோ? பேசுகிறவனோ இடைச்சி; பேசப்படுகிறவனோ கண்ணிரான். வையவந்த வாயாலே வாழ்த்தவேண்டியல்லது இராதே,

மேலையகத்து உங்காய்! என்றது யசோதைப்பிராட்டியை விளிக்கிறது என்னவுமாம்; வேறொரு அயல்கிட்டிடைச்சியை விளக்கிறது என்னவுமாம். நங்காய் என்று எகவசநமாக இருந்தாலும் ஜாதியை வசநமாகக்கொண்டு பன்மைப் பொருள் கொள்ளலாம்; மேலே காண்மின்கள் என்று பன்மையானமுற்று இருக்கையாலே. அன்றி, நங்காய்! என்று ஒருத்தியை யடைத்தவாதே நண்ணபிரானது தீம்புகளைக் கேட்கையிலுள்ள அவலினால் உள்நிந்து பலபெண்கள் எழுந்தோடி வர, 'வந்துகாண்மின்கள்' என்று அவர்கொல்லாவாயும் நோக்கிச் சொல்லுகிறா னென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. .... (௨)

தெள்ளியவாய்ச் சிறியானங்கைகாள்! உறிமேலைத் தடாநிறைந்த *
 வெள்ளிமலை யிருந்தாலோத்த வெண்ணெயை வாரிலிழுங்கியிட்டு *
 கள்வனுறங்குகின்றான் வந்துகாண்மின்கள் கையெல்லாம்கெய்வயிறு *
 பிள்ளைபரமன் றிவ்வேழுலகுங்கொள்ளும் பேதைபேனென்செய்கேனோ ?

கங்கைகாள்!—;

தெள்ளியவாய் { தெளிந்த திருப்பவயிததை
 உய்யுடையனாய்

சிறியான் இச்சிறு பிள்ளையானவன்

உறிமேலைத் { உறியின்மேலிலுள்ள பாளை
 தடாநிறைந்த { யிலே கிரம்பியிருந்த

வெள்ளிமலை இருந்தால் { வெள்ளிமலை போன்றிருந்த
 ஒத்த

வெண்ணெயை வெண்ணெயை
 வாரிலிழுங்கி { (தன் தடங்கையால்) வாரி
 யிட்டு { விழுங்கிவிட்டு

கள்வன் உறங்குகின் { கன்னத் துக்கம்
 ருன் { துங்குகின்றான்

உத்தரகாண்மின்கள் } உத்தரபாருங்கள்:

(செய்த களவை மறைக்க கொண்டுதபடி)

கை எல்லாம் { கை முழுதும் கெய் மயமா
 கெய் { யிரா நின்றது;

உயிறு { (இவனது) உயிரானது

பிள்ளைபரம் { பிள்ளைப் பருவத்துக்கு ஏற்
 அன்று { ததா யிருந்ததிவலை;

இவ்வுழ் உலகும் { இந்த ஸப்த லோகங்களையும்
 கொள்ளும் { உட்கொள்ளக் கடவது
 போலும்;

பேதைபேன் அறிவற்றவனானான்
 என செய்கேன் என்னபண்ணுவேன்?

* * *—யசோதை தானே முறைப்பட்டுப் போகும் பாசரம் இது. நங்கை மீர்! உறிமேலைத் தடாக்களிலே சேமித்து வைக்கப்பட்டி வெள்ளிமலை யிருந்தாற் போன்ற வெண்ணெயை அள்ளி விழுங்கிவிட்டு 'இந்தப் பூனையா இந்தப் பாலைக் குடித்தது!' என்னும்படியாகப் பாசாங்குடன் குறட்டைவிட்டுக் கள்ள நித்திரை செய்கின்றான், இந்த வேடிக்கையை வந்துபாருங்கள்; தன் களவை மறைத்துவிட வேணுமென்ற எண்ணத்தினால் ஒன்றுமறிடாதவன்போல உறங்குவதாகப் பாவனை காட்டுகின்ற இவன் கையிலுள்ள கெய்யை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டன்றோ உறங்கவேணும்; திருடக்கற்றானே யன்றித் திருட்டை மறைக்கும் வகை கற்றானல்லன்; கையெல்லாம் கெய்மயமாக இருக்கும்படியை வந்து காணுங்கோள்; இவ்வளவு வாரியுண்டும் வயிறு நிரம்பினபாடிவலை; இவனுடைய பருவத்துக்குத் தக்க வயிறாக இல்லை. இவ்வேழுலகையும் உட்கொள்ளக் கடவதாக இட

முடைத்திரா நின்றது; என்று யசோதை சொன்னதைக்கேட்ட சில ஆய்ச்சிகள் 'அசோதாய்! இத் தயிரும் பாலும் பால் போகாமே ஒரு பிள்ளை வேணுமென் றன்றோ நீ பெற்றது; அவன் இப்போது அமுது செய்தானாகில் நீ இப்படி முறை யிடுவானேன்?' என்றுசொல்ல, பேதைபேன் என்செய்கேளோ? என்கிறாள். வெண்ணெய் போயிற்றே யென்று வருந்துகிறேனல்லேன், இத்தனைபும் இவ னுக்கு ஜீர்ணிபாதொழியில் என் செய்வதென்று வருந்துகின்றே னென்கிறாள் போலும்.

தேள்ளியவாய்ச் சிறியான்—“கண்ணுக்கு இருக்கிறபடி யும் செயலிருக்கிற படியுங்காண்” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. ஒரு சிறுபிள்ளைபாகக் கண்ணுக்குத் தோற்றுவானாயினும் செய்கிற காரியம் வலிதா யிராநின்ற தென்கை. தேள்ளியவாய் என்ற விசேஷணத்தினால், கள்ளத்தனம் முகத்திலே தோற்றாமே தெளிவுதோற்ற விராநின்ற தென்கை. “தேள்ளிய வா சிரியா” என்பது சிலருடைய பாடமாம். அப்பாடத்தில் 1. “காளின்ந்திக்களைக் கோள்விடுத்து, வேயகப்பால் வெண்ணெய் தோடுவுண்ட” என்ற பாசரத்தின் படியே பொருள் கொள்ளவேணும்; அதாவது, உதிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக் களவு காணப்போன போது தன் திருநிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் ஒன்றுத் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச் செய்தே யையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் அகப்படப் பெற்ற மகிழ்ச்சியினால் சிரிப்பு உண்டாகும்; பூர்ண சந்திரனுடைய கிரணம்போலே திருமுத்துக்களின் ஒளி புறப்படவே அந்த வெள்ளியையே கைவினக்காகக் கொண்டு வாரி விழுங்குவது வழக்கம் என்க. தேள்ளியவா—தெளிவாக, சிரியா—சிரித்து என்றபடி. ‘செய் வா’ என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிறந்தகால விநையெச்சம். இப்பாடத் திற் காட்டிலும் முந்தினபாடமே வியாக்கியானத்தோடு நன்கு இணங்கும்.

[கையெல்லாம் நெய்] முற்காலத்தில் ஒருபிள்ளை அரசன் தோட்டத்திற் புருந்து மல்லிகையரும்புகளைத் திருடிக் கொண்டிருக்கையில் அலிதறிந்த தோட் டக்காரன் அவனைப்பிடித்து, ராஜஸபைக்குக் கொண்டுபோகா நிற்கையில் அதனை யுணர்ந்த அக்கள்வன் ‘இந்த ஆபத்தில் நின்றும் எங்கனை தப்பிப் பிழைப்பது’ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இச்செய்தியை யறிந்த அவனது தந்தை ‘வாயுண்டானால் பிள்ளை பிழைக்கிறான்’ என்று அப்பிள்ளையின் செவி யிலே படுமாறு செய்க்க, ‘பாம்பின் சுவடு பாம்புக்குத் தெரியும்’ என்றற்போல் தந்தை சொற்கருத்தை யுணர்ந்த அப்புதல்வன் அந்த மல்லிகையரும்புகளைத் தின்று மென்றுவிட்டான்; பிறகு வெறுங்கையனான அவனை என்சொல்லி ராஜ தண்டனைக்கு ஆளாக்குவதென்று திகைந்த தோட்டக்காரன் அவனை விட்டிட் டான் என்றொரு கதைபுண்டு; தின்னக் கூடாதவற்றையும் தின்று களவைமறைத் துக்கொள்ளும் பிள்ளைகளின்படி தெரிந்திருந்தும் உண்ட நெய்யின் சுவட்டை நாலினால் நக்கிமறைத்துக் கொள்ளலாமாயிருக்க அங்கனஞ்செய்யாதே களவு

நன்குவெளிப்படுமாறு கையெல்லாம் நெய்யாகவே திடந்தது என்னே!, இப்படியும் ஒரு பேதைமைமுண்டோ? என்று யசோதை தன்னில்தான் உள்குழைநின்றான் போலும்.

“யனாந் நாம! நவநீதவேடுவாநவம் தவாநாய யதி தெ சகிரா விராவீகா கிம் ருஹி! திழ்நாநா காவனுவம் தெமாநெருகுஜி நிரமர்கிடு திலி-புலஹி = யந்நாம நாத! நவநீத மருகாஸ் தாம் தச்சாதநாய யதி தே மநிரா விராவீத, கிம் முந்த! தித்தமமுநா காவல்லவம் தே காத்தே ப்ரம்ருஜ்ய நிரகா கில நிரவிகங்க.” என்ற ஆழ்வானுடைய அநிமாதாஷஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே ஸ்ம்ருதி விஷயமாகும். [வெண்ணெயைக் களவுசெய்த கண்ணன் உடையவர்கள் தன்னைப்பிடிக்க வருகிற சுவடறிந்து கையதுவாயதான வெண்ணெயைமறைத்திடவேணுமென் றெண்ணி ‘வாயிலே யாவது கையிலே யாவது வெண்ணெயிருக்கக் கண்டாலன்றோ நம்முடைய களவு வெளிப்படலானது, கையிலும் வாயிலும் இல்லாதபடி யாக்கிவிடுவோம்’ என்று வெண்ணெயை யெல்லாம் உடம்பிலே தடவிக்கொண்டு ‘இனி நாம் ஆர்க்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை’ என்று நிர்ப்பயனாய் வெளிப் புறப்பட்டானென்கிற ஒரு ருஹி சேஷ்டிதத்தை அநுஸந்தித்து ‘என் நாயனே! இப்படியும் ஒரு லேஹி முண்டோ? வெண்ணெய்க் களவை மறைக்க நினைத்து அது நன்கு வெளியாம்படியான காரியஞ் செய்தாயே!, இது உண்மையில் லேஹித்தாலோ? அன்றி லேஹி லாவதெயாலோ? சொல்லாய் பிரானே! என்றார்.] இங்கு, நெய்யை நக்கியும் உண்ணாமல் உடம்பிலும் தடவிக்கொள்ளாமல் கையிலேயே தோயவைத்துக் கொண்டிருப்பது லேஹித்திலும் மிக்க லேஹி மிதே.

பரம்—ஊரஃ என்ற வடசொல் விகாரம்.

தீழில் மேலிற்பாட்டுக்களிற் போல இப்பாட்டிலும் சுற்றில் ‘என் செய்கே னென்செய்கேனோ’ என்று இரட்டித்து ஒதுதல் அந்யாபக பாடமாகிலும் அது பாப்புக்குப் பொருந்தாது. .... (௩)

மைந்நம்புவேற்கணல்லாள் முன்னம்பெற்ற வளைவண்ண நன்மாமேனி*

தன்னம்பிநம்பியு மிங்கு வளர்ந்தது அவனிலை செய்தறியான் *

பொய்ந்நம்பிபுள்ளுவன் கள்வம்போதியறை போகின்றவாதவஞ்சித்தி *

இந்நம்பிநம்பியா ஆய்ச்சியர்க்கு பவிலலை யென்செய்கேன்? என்செய்கேனோ (௪)

மை கம்பு	மையணிந்த	நல் மா	மிக்கிரத்த
வேல் கண்	{ வேற்படை போன்ற கண்களை யுடையவளான	மேனி	திருமேனியையுடைய
கல்லாள்	{ யசோதைப் பிராட்டி யானவள்	தன் கம்பி கம்பியுள்	{ பலராமனும்
பெற்ற	பெற்ற	முன்னம்	முன்பு
வளைவண்ணம்	{ சங்குபோல் வெண்ணிறத்த தாய்	இங்கு வளர்ந்தது அவன்	இத்திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்ததுண்டு; அந்த பலராமன்

ஆய்ச்சியர்க்கு இடைச்சிகளுக்கு
உயவு இல்லை ஸ்ரீவிக்கவழியில்லை;
என் செய்கேன் என் செய்கேன்—

178

யத்தில் பலராமனுக்கு 'நம்பி மூத்தபிரான்' என்று திருநாமம் வழங்கும். (தன் நம்பி நம்பியும் என்றதை "நம்பிதன் நம்பியும்" என்று ஆர்வயித்துக் கொள்ளலாம். (முதல்நம்பி கண்ணபிரானைச் சொல்லி, இரண்டாம் நம்பி பலராமனைச் சொல்லுகிறது.)

இந்நம்பி நம்பியா—'நம்பியால்' என்றபாடம் மறுக்கத்தக்கது. 'நம்பியா' என்றது 'நம்பியாக' என்றபடி. "நிரபேதஞான இவன் இவனாக, இவ்வூரில் இடைச்சிதளுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. (இவன் இவனாக) என்றது—இவன் இப்படி நீம்பில் ருறையற்றவனா யிருக்கையாலே என்றபடி. .... (ச)

தன்னைபுகுந்திலன் நானிங்கிருந்திலேன் தோழிமாராருமில்லை *

சந்தமலர்க்குமுலாள் தனியேலியோடே மீடங்குறுகி *

பந்துபறித்துத் துகில்பற்றிக்கீறிப் படிறன் படி வசெய்யும் *

நந்தன்மதலைக் கிங்கென்கடவோம் நங்காய் என்செய்கென்? என்செய்கேனோ?

நங்காய் யசொதைப்பிராட்டியே,

தன்னை { (இப்பெண்ணின்னின்) தகப்பனார்

புகுந்திலன் வீடுவந்து சேரவில்லை;

நான் இங்கு { நானும் வீட்டிலிருக்
இருந்திலன் } திலேன்;

தோழிமார் { தோழியரும் ஒருவரு
ஆரும் இல்லை } யில்லை;

சந்தம் மலர் { பரிமளம்விக்க பூக்களை
குமுலாள் } யணிந்த கூத்தலை
புடையனான என்மகள்

தனியே ஒருத்தியாயிருந்துகொண்டு

விளையாடும் { விளையாடக்கொண்டிருந்த
இடம் } விடத்திலே

குறகி சென்றுகட்டி

பந்து பறித்து { (அவனதுகையில் தின்றும்)
பந்தைப்பிடித்திடும்

புகில் பற்றி { தனியாய்ப்பிடித்துக்
கீறி } கிழித்தும்

படிது செய்புள் { தீம்புனைச் செய்கிற

படிறன் தார்த்தனாகிய

நந்தன் { கண்ணன்விடிவத்திலே
மதலைக்கு }

இங்கு என் { இவ்விடத்தில் என்ன
கடவோம் } செய்யக் கடவோம்?

என் செய்கென் என் செய்கேன்—.

* * *—ஒரு ஆய்ப்பெண் பந்தடித்துக்கொண்டிருந்த தனியிருப்பிலே கண்ணபிரான் சென்று செய்த நிமைகளைச் சொல்லி ஒரிடைச்சி முறையிடும் பாசாமிது. சுன்றுகாலிலே மேய்க்க வெளியிற்பென்ற வீட்டித் தலைவர் வீடு வந்து சேர்ந்திலர்; நானும் தாயர் மோர் முதலியன விற்க வெளியே போயிருந்தே னாதலால் வீட்டிலிராதொழிந்தேன். பெண்ணின் தோழிபர்களும் பிரிந்திருந்தார்கள்; இந்த நிலைமையில் என்மகள் 1. "காரார் குழலெடுத்துக் கட்டி, கதிர் முலையை வாரா விக்வி மணிமேகலை திருத்தி, ஆராயவில்லைவற்கணஞ்சனத்தின் நிறணிந்து, சீரார் செழுப்பந்து கொண்டடிபா நின்றேன் நான்" என்றும்பேரலே

அல்லவாங்கள் செய்துகொண்டு தனியே பந்துவிளைபாடல் பயில்பவளா யிருந் தான். இவன்தான் 'எந்தப் பெண் எந்த வேளையில் எங்கே தனியேயிருப்பள்' என்று ஆராய்ந்து திரியுமவனாகையாலே அங்கே அடியொற்றினான்; அவன்கையில் நின்றும் பந்தைப்பறித்தான்; அதைப் பறித்துக்கொண்டு பேசாமற்போய்விட லாமே; தான் வந்து அதிக் ப்ராஸங்கங்கள் செய்ததைப் பலருமறிந்திட வேணு மென்று அவளுடைய புடவையைப் பற்றிக் கிழித்தான்; இவளை நீம்பெனென்று ப்ராணித்தி பெற்றவன்; இவன் செய்த தீம்புகளை இன்னமும் நான் விவரித்துச் சொல்லவேணுமோ? படித்து செய்தானென்று சுருங்கச் சொல்லலாமத்தனையன்றி அதிகமாக ஒன்றுஞ் சொல்லகில்லேன். இங்ஙனே பெருந்தீம்பனான நந்தகுமா ரன் தீழே நாங்கள் எங்ஙனே குடியிருக்கவல்லோம்? செய்வதொன்றறியேனே என்கிறான்;

படிம—தகாத காரியம்.

(டு)

மண்மகள்கேள்வன் மலர்மங்கைநாயகன் கந்தன்பெற்றமதலை *
அண்ணலிலைக்குழவாதி கஞ்சேரிக்கே யல்லிற்றான் வந்தபின்னை *
கண்மலர்சோர்ந்து முலைவந்துவிம்மிக் கமலச்செவ்வாய் வெளுப்ப *
என்மகள்வண்ண மிருக்கின்றவாங்காய்! என்செய்கேன்? என்செய்கேனோ? (சு)

கங்காய் யசோதைப்பிராட்டியே!

மன் மகள் } முயிப் பிராட்டிக்கு
கேள்வன் } வல்லபனாய்

மலர் மங்கை } பெரிய பிராட்டியார்க்கு
நாயகன் } நாயகனாய்

கந்தன் பெற்ற } கந்தகோபன் பெற்ற
மதலை } பின்னையாய்

அண்ணல் } ஆண் பிள்ளைத்தனத்தில்
தான் } குறையற்றவனான
கண்ணபிரான்

இலை குழல் இலையினுலாகிய உடது குழலை

உடது உடதுக்கொண்டு

அல்லில் இரவில்

கம் சேரிக்கே கம் மனைக்கு

வந்த பின்னை வந்த பிறகு,

கண் மலர் குவளைமலர்போன்றகண்கள்

சோர்ந்து வதகியும்

முலை வந்து } முலைகள் நெறித்துக்
விம்மி } கிளர்ந்தும்

கமலம் செம் } தாமரைபோற் செவ்வ
வாய் } அதாம் வெளுத்தும்
வெளுப்ப } போகவும்

என் மகள் } என்மகளின்வடிவு
வண்ணம் } விவரணப்பட்டிருக்கிற
இருக்கின்ற } படியை என்
சு } சொல்வேன்!;

என் செய்கேன் என் செய்கேன்—

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் “பந்து பறித்துத் துசிப்பற்றிக் ரீதி” என்று ஒருந் தி முறைபிட்டதைக் கேட்ட இன்னொருந் தி, தேன்கொட்டித் துடிக்கிறவன் வாளாலறுப்பிண்டு துடிப்பவனைக் கண்டு துடிப்படங்குமாபோலே நம்முடைய துயரத்தைக் கேட்டுத் தன் துயரம் தொலையப்பெறுக வென்றெண்ணி, கண்ண பிரான் தன் மனையிற் சொந்த பெரும்பிழை யொன்றை யெடுத்துப்பேசி முறைப் படுகின்றான். [தீழ்ப்பாட்டில் ஸம்போகத்தின் உபக்ரமமாதாம்; இதில் ஸம் போகம் செய்து தலைக்கட்டினபடி சொல்லுகிறதென்க.]

பழித்து முறையிடுமவர்கள் 'மண்மகள் கேள்வன் மலர்மங்கை நாயகன்' என்று ஏத்தவேணுமோ வென்றில்; இது ஏத்தும் வார்த்தையன்று; 'இவனுக்கு என்னகெடு? தனக்குவாய்த்த மனைவியர் இல்லையோ? மண்மகளையும் மலர்மகளையும் தன் இஷ்டப்பாடி அநுபவிப்பதற்கு இடையூறு செய்வாரார்? அகாலத்திலே நம்மனைரிலே வந்து இப்பாடு படுத்தவேணுமோ?' என்றிருள். அன்றியே, கண்ணனைத் தாய்மார் முதலானார் தாலாட்டும்போது 'மண்மகள் கேள்வனே தாலிலிலே மலர்மங்கை நாயகனே தாலிலிலே' என்றாற்போலே சொல்லக்கேட்டு அதனை அதுவதிக்கிருக்க னென்னவுமாம்.

தான் ஏதோ ஸங்கேதம் செய்துணர்த்தவன் போல இரவிலே வருவதும், மெல்லிய ஒசையுட இலைக்குறிலே ஊதிக்கொண்டு வருவதும், என் மகளைக் * கண் மலர் சோர்ந்து முலைவந்து விம்மிக் கமலச் செய்வாய் வெளுப்ப விவரணப்படுத்தவதும் தருதியோ? என்பெண் நிறமழிந்து ஈடக்குங் கிடைபைக் கண்ணவல்லீர் களோ? இழந்த நிறம் மீண்டும் இவளுக்கு உண்டாகும்படி நான் என்ன உபாயம், செய்பவல்லேன்? என்று தடுமாறுகிருள்.

இரண்டாமடியில் 'அல்லுற்றான்' என்ற பாடம் பெரும்பாலும் வழங்கு மாயினும் அது பொருந்தாது. "குழலையும் ஊதிக்கொண்டு ராத்திரியிலே வந்த பின்னை" என்பது விபாக்கியான வாக்கியம். ஆகவே "அல்லிற்றான்" என்ற பாடமே 'அல்லுற்றான்' என விகாரப்பட்டு விட்டதென்னவேணும். அன்றி, 'அல்லுத்தான்' என்றிருந்தால் ஒருவாறு பொருந்தும்; அல்லு, தான் என்று பிரிக்க, அல் என்பது உகாச்சாரியை பெற்றதென்க. அல்லில் என்பதே பொருள்.

"கண்மலர் சோர்ந்து முலை வந்து விம்மிக் கமலச் செய்வாய் வெளுப்ப" என்றதை நோக்குமிடத்துக் கண்ணபிராணுடைய லீலாலிலாஸம் மரியாதையை மீறிச் சென்றதாக விளங்குகின்றதே யென்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; அது வேண்டா; ஸ்ரீ வேதாந்த தேரிகன் அருளிச் செய்த யாதவாப்யதய கவ்யத்தில், [4-63.] "விஜோஹந வஸுவமெவநீராம் நஸ்ய ஹுதய-ஓ விவிஷெ ததீயபு வஸுவஸூதெ வாகுஜீவந-கசு ஸகெது ந யெநெவ வஸதாம் வஸிக்ஷு = விமோஹநே வஸுவகேஷுநீராம் ந ப்ரஹ்மசர்யம் பிபிதே ததீயம்-ஸம்பத்ஸ்யதே பாலக ஜீவநம் தந் ஸந்தீயந யேநைவ ஸதாம் ஸமஷம்," என்னுள்ள ச்லோகரத்நம் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. பண்டு பாரதப் போரில் அர்ஜுநன் மகனான அபிமந்யுவின் மனைவியாகிய உத்தரா யென்பவளுடைய கருவை நோக்கி அச்வத்தாமாவினால் ரேயோதிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்கிரத்தினால் அக்கருவினிருந்த சிசு [பரிசுதித்] நீருயொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர் பெறுத்தவேணுமென்று ஸம்பத்திரைரீனால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியினால் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடியிருக்க ஸ்பர்சித்தருள, உத்தராக்ஷணத்திலேயே அச்சிசு உயிர் பெற்றமை

ப்ரஸித்தம். அப்படி கண்ணபிரான் திருவடியினால் ஸ்பர்சிக்கும்போது,
 “யந்நெஹ் ஹஹய-ஹ்ஸுராஜ ஸத்யபிஜி சிஸ்தி ஸஸுஹக-ஹ்ஸுரப-
 தெந ஜீவதா ஸாகுக் - யநி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்வாத் ஸத்யஞ்ச யநி
 நிஷ்டதி, அவ்யாஹதம் மகைச்வர்யம் தேந ஜீவதா பாலக:” [நான் உண்மையான
 ப்ரஹ்மசாரியாக [அந்நனித விர்யலாக] இருப்பேனாகில்... இந்த சிசு உயிர்
 பெற்று எழுந்திருக்கட்டும்] என்று சபதஞ்செய்தருளினனாகப் புராணங்கள் கூறு
 நின்றன. அவ்விஷயத்தையே தேசசன் பேற்றாற்றித்த யாதவாப்யதய ச்லோகத்
 தில் விளக்கியருளினார். அந்தச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் அப்படி தீபி
 தர் விரிவாக வகுத்துள்ள விஷயங்களும் நோக்கத்தக்கன. .... (க)

ஆயிரங்கண்ணுடை யிந்திரானுருக்கேன்று ஆயர்வீழலேடுப்ப *
 பாசன நல்லன பண்டிகளால் புகப்பெய்த வதனையெல்லாம் *
 போயிருந்தங்கோரு பூதவடிவுகொண்டு உன்மகனின் நங்காய் ! *
 மாயனதனை யெல்லாம் முற்றும் வாரி வகைத்துண்டிருந்தான் போலும். (எ)

நக்காய்	அசோதாய்,	அங்கு	அவ்விடத்தில்
ஆயர்	இடைபர்கள்	மாயன் உன் மகன்	மாயச்செய்கை வல்லவனான உன் பிள்ளை
ஆயிரம் கண் உடை இத்திரானுருக்கேன்று	வஹஸ்ராகுனான தேவேந்திரானுக்காக	போய் இருந்த	போயிருந்த
வீழவு எடுப்ப நல்லன பாசனம்	ஆராதனைசெய்வதற்கு நல்ல பாத்திரங்களிலே	ஒரு பூதம் வடிவு கொண்டு	ஒருபூதத்தின் வடிவைப் பூண்டு
பண்டிகளால் புகப்பெய்த அதனை எல்லாம்	(பலபல) உண்டி-களாலே கொண்டு வந்து தன்னப்பட்ட ...அந்த அன்னசரணியை யடங்கலும்	அதனை எல்லாம் முற்ற	அனை முழுவதையும்
இன்று	இன்றையதினம்	வகைத்து வாரி உண்டிருந்தான்	(அகனால்) வாரித்திரட்டி, உண்டிருந்தான்
		தான் டோலும்	உட்கொண்டானாயிற்று.

* * * —கண்ணபிரானுடைய அநிமாதுஷ சேவ்ருத்த-வேஷங்களைக்கண்டு ஆயர்களானவரும் ‘இவனே நம் குலக்கொழுந்து; இவன் கட்டளைப்படியே நாம் நடக்க வேண்டும்’ என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது; அப்போது இடைபர்கள் வருஷத்தோறும் நடத்துவது போல் வழக்கப்படி இத்திரானுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாதாவயங்களாகிய இவற்றைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ணன் ‘ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜை செய்வது தகுதி; இத்

கோவர்த்தனகிரியே பன்க்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றி
கின்றது; இந்நிராஸல் நமக்கு என்ன பயன்? ஒன்றுதில்லை; ஆகையால்
இப்பூசனையனைதையும் நீங்கள் இம்மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள்
இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாருபங்
கொண்டு 'சுஹம்மொவய-நொஷி' என்று அவற்கு முற்றும் அமுது செய்
தருளினான்னுந் வரலாறு ப்ரஸித்தம்; அந்தக் கதையை யெடுத்துச் சொல்லி
முறைப்படுகிறான் ஓரிடைச்சி.

அதோதாய்! இப்படி பெருவயிறுதாரியான ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாய்!
என்று அவளை ஏகவது வெளிப்படை; இச்செய்தியை ப்ரஸ்தாவிக்கும் முகத்
தால், 'ஏழுநாள் கோவர்த்தன யுகையக் குடையாக வெடுத்துத்தாங்கி நின்று
கோவலரையும் கோகிரையையும் காந்தருளின பெருடர்னன்றோ இவன்;
அந்தப் பெருமையை யெல்லாம் மறந்து ஸௌலப்பகுணத்துக்கு ஏற்ற சிறுச்
சேவகங்களையிட்டுப் பழித்தல் தருதியோ?' என்று காட்டுதல் உள்ளுறை.
'அசலகத்தாரும் அசல்சேரிபாரும் எல்லாம் ஏககாலத்திலே முறைப்பட்ட படி
யைக் கண்டு 'இது என்ன புதுமை! நீங்களும் பிள்ளை பெற்றதில்லையோ? என்
மகன் இத்தனை செய்யவல்லனோ?' என்று யகோதைப் பிராட்டி சொல்ல,
அதைக் கேட்ட எல்லாரும் ஒருநிதாய்ச் சேர்ந்து, 'பர்வதத்தை யுண்டவ
னன்றோ? அவன் செய்யமாட்டாகது மொன்றுண்டோ?' என்கிறவர்கள் படி
யாலே அதுபயிக்கிறார்' என்பர் அரும்பத வுரைகாரர்.

இப்பாட்டில், 'அதனை யெல்லாம்' என்பது இரண்டாமடியிலும் ஈற்றடியிலு
மாக இரண்டுமுறை பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது; * அட்டுக்குறி சோற்றப்
பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் நெய்யளதுமாகத் திரட்டின திரளினே ஒரு சிறு
அகிலும் மிச்சமாகாதபடி அடங்கலும் துற்றினுனென்பதைக் காட்டுதற்கே
யாபிற்று இவ்விரட்டிப்பு.

ஊஜம். என்ற வடசொல் பாசனமெனத்திரிந்தது. பண்டி—வண்டி;
திசைச்சொல் என்பர். ... (எ)

தோய்த்தயிரும் நறுநெய்யும் பாலும் ஓரோகுடந் துற்றிடுமென்று *
ஆய்ச்சியர்கூடியழைக்கவும் நானிதற்கெள்சி யிவனைகங்காய்! *
சோத்தம்பிரா னிணலெக்யப்பெருயென்று இரப்ப னுரப்பகில்லேன் *
பேய்ச்சிழுலையுண்டபின்னை யிப்பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்சுவனே. (அ)

தோய்த்த	தோய்த்து வைக்கப்பட்ட	தோய்த்த	தோய்த்து வைக்கப்பட்ட
தயிரும்	தயிரையும்	தயிரும்	தயிரையும்
நறு நெய்யும்	மணம் மிக்க நெய்யையும்	நறு நெய்யும்	மணம் மிக்க நெய்யையும்
பாலும்	பாலையும்	பாலும்	பாலையும்

தோய்த்து { ஒவ்வொரு குடத்தில்
கின்றும்
தயிரும் } (கண்ணன்) அமுது செய்து
என்று } விடுவனென்று
ஆய்ச்சியர் இடைச்சிதனெல்லாரும்
கடி. திரண்டு

அழைக்கவும்	{ என்னைக் கூப்பிடச் செய்தேயும்.	என்ற இரப்பன்	{ என வேண்டிக்கொண்டனே யன்றி
நான்	{ (அவனைப்பெற்ற தாயாகிய) கான்	உரப்ப கிவ்வன்	{ கோபித்தப் பேசமாட்டு கின்றிலேன்;
இதற்கு	இத்தச் செயலுக்கு	பேய்ச்சி	பூதனையினுடைய
எங்கி	சுபெட்டு	முலை	முலைய
இவனை	இப்பின்னையை நோக்கி	உண்ட பின்னை	{ (இவன்) உறிஞ்சியுண்டது முதலாக
பிரான்	"பிரானே!	இ பின்னையை	இந்த மகனை
சொத்தம்	உனக்கு ஓர் அஞ்ஞல்;	பேசுவது அஞ்சுவன்	{ பொடித்துவார்த்தை சொல்ல அஞ்சா கின்றேன்.
இவை செய்ய பெறாய்	{ இப்படிப்பட்ட தப்புக்காரி யங்களைச் செய்யா தொழியவேணும்?"		

* * *—பெற்ற தாயாகிய யசோதை கண்ணபிரானை இப்படி ஆனாடவிட்டிருக்கிறாளே! இதுவும் தகுதியோ? மக்களை அடக்கியாள வேண்டிய முறைமை தாயர்க்கன்றோ கடமை; அவன் இப்படி உபேகித்திருப்பது சிறிதும் தகாது; தயிரும் பாலும் நெய்யும் அவரவர்கள் பறிகொடுத்துப் படும் பரிபவமும் பரிதாபமும் வாசாமகோசாமாயிருக்கின்றதே! இப்படியும் ஒருத்தி தன் மகனைத் தீம்பிழை தடிக்கவிட்டிருப்பனோ! என்றிப்படி ஊரெல்லாம் அலர் தூற்றல் பரவினவாறே யசோதைப்பிராட்டி ஒருத்தியை நோக்கியுரைக்கின்றாள்;

தாயினையும் நெய்யையும் பாலையும் கண்ணபிரான் குடங்குடமாகப் பருகு கின்றானென்று இடைச்சிசுளெல்லோரும் திசண்டு முறையிட்டால் அதைக் கேட்டு நான் வருந்தாண்டியில்லை; ஆனாலும் கண்ணபிரானைத் தண்டிக்க என்னு லாகாது; நல்வார்த்தையாக அவனை நான் எவ்வளவு வேண்டிக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டு 'பிரானே! உன்னைத் தொழுகின்றேன்; இப்படிப்பட்ட அநீதிகளைச் சொர்வது தகாது; இக்காரியங்களை பெல்லாம் விட்டிடு' என்று இதமாக நான் சொல்லாமையிலை; இதற்கு மேற்பட அவனைச் சிறிப்புடைக்கவேணு மென்றால் அது என்னுலாகாது; இவன் பூதனையை முலைபுண்டு முடித்த பின்பு இவனைப் பொடித்து ஒன்று சொல்ல நான் அஞ்சிக் கிடக்கிறேனறித்தனை என்கிறாள்.

.... (அ)

நமீவலியுமுடைய இந்நம்பிபிறந்த வேழுதிங்களில் *

ஏடலர்கண்ணியினுனை வார்த்தி எழுகை நீராடப்போனென் *

சேடன்றிருமறுமார்பன் கிடந்துதிருவடியால் * மலைபோல்

ஓடுஞ்சகடத்தைச் சாடியபின்னை உரப்புவதஞ்சுவனை.

(ஆ)

ஈடும் வலியும் } தேஹபலமும் மிகக்கு
உடைய } முடையன
இஃதும் } இப்பின்னை பிறந்த
பிறந்த }
எழுதின்களில் ஏழாவது மாதத்திலே
வலி அவர் } இதழ்விரிவின்ற மாலைய
கண்ணியி } யணிந்த
னான } இப்பின்னையை
வளர்த்தி கண்வளரச்செய்துவிட்டு
எழுநிலைநீராட } யமுனையிலே குளித்தவர்ப்
போனேன் } போனேன்;
சேடன் மிக இனம்பின்னையாய்

திரு மற } பிராட்டியையும்
மார்பன் } பூவத்துத்தையும்
} திருமார்பிலுடையன
} இவன்
கெட்டு } தான்படுத்திக்கொண்டிருந்த
படியே
திரு அடியால் தனது திருவடியினால்
மலை போல் } மலைபோலுந் தவந்த
ஒங்கும் } வண்டியை முறித்துத்
சகடத்தை } அகனாக்கின பிரகு
சாடிய }
பின்னை }
உரப்புவது } (இவனைச்) சிறிப்பேச
அஞ்சுவன் } அஞ்சாசின்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “பேய்ச்சி முலையுண்ட பின்னை பிப்பின்னையைப் பேசுவதஞ்சுவனே” என்று சொன்ன யசோதைகைய நோக்கி ‘நங்காய்! நீ இப்படியும் சொல்லலாமோ? பின்னை ஜீவித்திருக்கவேண்டிய அத்ருஷ்டம் கனத்திருந்தபடியாலே பூதனை மாண்டாளத்தனை; அதற்காக நீ அஞ்ச வேணுமோ! தகுதியற்ற வார்த்தையைச் சொல்லுகறாயே’ என்று பல ஆய்ச்சிகள் கூற, ‘நங்கைகாள்! பேய்ச்சிபாலுண்டது ஒன்று தானோ? சகடுதைத்தபடியைக் கேளுங்கோள்’ என்று சகடாஸுரபஞ்சன வரலாற்றைச் சொல்லிக் காட்டுகிறாள் யசோதை. கண்ணபிரானை நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலினிட்டுக் கண்ணவளர்த்திட்டு யசோதை யமுனை நீராடப்போயிருந்த காலத்து, கம்ஸனு லேவபபட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்துக் கண்ணபிரான் மேல் விழுந்து அவனைக் கொல்லமுயன்றதை யறிந்து கொண்ட அத்தெய்வக்குழவி, பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கிபுதைத்து அச்சகடத்தை (அஸுரனுட்பட) சின்ன பின்னமாக்கின வரலாறு இப்பாட்டில் கூறப்படுகிறது.

ஈடும் வலியுமுடைய=ஈடு என்றாலும் வலி என்றாலும் பொருள் ஒன்றே யாயினும் இங்கு வாசி கொள்ளலாம்; ஈடு என்று தேஹபலத்தைச் சொல்லுகிறது; வலி என்று எதிரிகளை அநாயாசமாக அடர்க்கும் வல்லமையைச் சொல்லுகிறது. வட மொழியில் ஸௌர்யம் வீர்யம் பராக்ரமம் என்று சொல்லப்படுகிற குணங்களுக்குக் கூறப்படும் பொருள் வாகியை நினைப்பது.

எழுதின்களில்=ஏழாவது திங்களில் என்றபடி. திங்கள்—சந்திரன்; அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாதமெனக் கொண்டு சந்திர ஸம்பந்தத்தாற் காலத்தை வரையறுக்கும் சந்திரமாதரீதி பற்றித் திங்கள் என்று மாதத்திற்குப் பெயர் வழங்கலாயிற்று; இலக்கண. இங்கு ‘எழுதின்களில்’ என்றது மிக்க சிறு பிராயத்தில் என்றபடி. [ஏடலர்கண்ணியினுனை வளர்த்தி] குழந்தையைப் பூவிலுதின வலங்கரித்து உழங்கப்பண்ணின ளென்க.

சே.ன் = இச்சொல்லுக்குப் பல பொருள்களுண்டு; இளையோன் என்ற பொருளில் இங்கு வந்தது. .... (க)

அஞ்சவன் சொல்லியழைத்திட நங்கைகாள்! ஆயிரநாழி நெய்யை *
பஞ்சியமெல்லடிப் பிள்ளைகளுண்கின்ற பாகந்தான் வையார்களே *
கஞ்சன்கடியன் கறவேட்டுநாளில் என் கைவலத்தாதுமில்லை *
நெஞ்சத்திருப்பன செய்துவைத்தாய்மீ! என்செய்கேன்! என்செய்கேனோ? (க)

நங்கைகாள்	பெண்காள்!	கறவு	{ (அவனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய) கப்பமோவென்றால்
சொல்லி	{ (இவன்செய்யுந்தீம்புகளைச்)	பாட்டு நாளில்	{ இவ்வாறும் எட்டுநாளோந் குன் செலுத்தவேண்டிய தகவுவந்தது;
அழைத்திட—	{ சொல்லி முறைப்பட	என்	{ என்னையில்
அஞ்சவன்	{ அஞ்சுகின்றேன்;	வைவலத்து	{ ஒன்றுமில்லை;
பஞ்சியம்	{ பஞ்சுபோல் மெல்லிய	நம்பி	{ கண்ணிரோனே!
மெல் அடி	{ அடியை உடையாரான	கெஞ்சத்து	{ என்னெஞ்ச புண்பட்டிருக் கும்படியான காரியங் களையே செய்து போகிறது;
பிள்ளைகள்	{ (இவ்வுருப்) பிள்ளைகள்	இருப்பன	
ஆயிரம் நாழி	{ ஆயிரம் நாழி கிறைந்த	செய்து	
நெய்யை	{ நெய்யை	வைத்தாய்	
உன்னின்று	உன்னும்போது	என் செய்கேன் என் செய்கேன்!—	
பாகம் தான்	{ ஸ்வரூபமாகமும் மிகுத்தி		
வையார்களே	{ வைத்தார்களில்லை;		
கஞ்சன்	கண்ணானவன்		
கடியன்	கோபிஷ்டன்;		

* * *—கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் 'இப்பிள்ளைபப்பேசுவதஞ்சுவனே' என்றும் 'உரப்புவதஞ்சுவனே' என்றும் சொன்ன யசோதைப் பிராட்டியை நோக்கி ஆய்ச்சிகளெல்லாரும் 'நங்காய்! தாய்க்கு அடங்காதவன் ஊர்க்கு அடங் தான்' என்னும் பழமொழி உணக்குத் தெரியாததன்று; நீயே இப்படி கை விட்டால் இனி நாங்கள் வாழும் வகைபுண்டோ? எங்கள் நெய் பால் தயிர் முத லானவற்றை பெல்லாம் பறிகொடுப்பதேயோ எங்கள் தலைகிறி? என்று கண் ணும் கண்ணீருமாய்ச் சொல்ல, அவர்களுக்கும் மறுமாற்றஞ் சொல்லிக் கண்ண பிராணையும் லகுவாகப் பொடிசென்றாள் யசோதை.

கீழிரண்டு பாசாங்களிலும் 'அஞ்சுவனே' என்று தான் சொன்னது கண் டிப்பான விஷயந்தா னென்பதைத் திண்ணமாகக் காட்டவேண்டி மீண்டும் "அஞ்சவன் சொல்லியழைத்திட நங்கைகாள்" என்கிறாள். [ஆயிரநாழி நெய்யை இத்யாதி.] நீங்கள் படுகிற கஷ்டத்தை நீங்கள் முறையிடுகிறீர்களே யன்றி நான் படுகிற கஷ்டத்தை நீங்கள் கிறிது மறிந்திலீர்களே; இத்திருவாய்ப் பாடியில் தயிர் பால் வெண்ணெய் முதலானவற்றைக் கொள்ளை கொள்பவன் இவ னோருவனேயோ? "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர் நடையிட்டு வரு வான்" என்றாற் போலே மற்றும் ஆயிரக் கணக்கான இவனது தோழப் பிள்ளை

களு முளராதலால் அவர்கள் கொள்ளுகொள்ளப் விதம் நீங்கலறியீர் போலும். அவர்களெல்லாரும் புகுந்து ஆயிரநாழி செய்வைப் பருகும்போது ஸ்வல்ப பாகமேனும் மிச்சப்படுத்தி வைக்கிறார்களோ, அது கிடையாது; நாமெல்லாரும் கம்ஸனுக்குத் தீர்வை செலுத்தவேண்டிய நாள் ஸபிபித்து விட்டதென்பது உங்களுக்குத் தெரியாதோ? எட்டுநாள்க்குள் தீர்வை செலுத்தியாகவேண்டுமே; கம்ஸனோ கொடியவன், சிறிதுதவணை கடந்தாலும் கொடிய தண்டனை விதித்திடுவான். இந்தப் பிள்ளைகள் நெய்யையும் பாலைபும் குடித்தொழிந்தால் எந்தப் பொருளை விற்று நான் தீர்வை செலுத்தித் தொலைப்பேன்? என் கையிலே ஓற்றைக் காசுமில்லையே!—என்றிங்ஙனே யசோதைப் பிராட்டி சொல்வதைக்கேட்ட ஆய்ச்சிகள் ‘அந்தோ! இவளுடைய ஸாமர்த்தியத்தை என்ன சொல்லுவோம்!, இவள் மகன் செய்யுந் தீமடிகளைப் பாக்கச் சொல்லி நாம் முறையிட்டால் அவனை ஸிகழிக்கமாட்டாமல் ஊர்ப் பிள்ளைகளின் மேல் வசை கூறத் தொடங்கிவிட்டாளே!’ என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள, அவர்களுக்கும் ஒருவாறு த்ருப்தியுண்டாகும்படி கண்ணபிரானை நோக்கிக் கூறுகின்றாள் ஈற்றடியை.

பிரானே! என் நெஞ்சு புண் மாறுதிருக்கும்படியான சேஷ்டைகளையே செய்து வைக்கிறாயே, என்னபண்ணுவேன்! என்றாளாயிற்று.

ஊர்ப்பிள்ளைகள் நெய்பால் முதலியவற்றை யுண்பதற்கு உள்ளே புகும் போது பூனைபோல் அடி ஓசைபடாமல் மெத்தெனப் புகும்படியைத் தெரிவிப்பதாம் பஞ்சியமெல்லடிப் பிள்ளைகள் என்பது. [உண்சின்று] திருவாய்மொழியில் (10-2-5) “அமரர்கோன் அர்த்திக்கின்று” என்ற பிரயோகத்தை யொத்த தாமிது. ஊம! என்னும் வடசொல் பாகமெனத் திரிந்தது.

மூன்றாமடியில் கறவு என்றது, காரி என்னும் வட சொல்லடியான தமிழ்ச்சொல் என்னலாம்; சுப்பம் என்று பொருள்.

கம்ஸனுடைய ராஜதானியாகிய வடமதுரையைச் சார்ந்த விடங்களில் வாழ்பவர்கள் வருஷத்துக்கொருமுறை கம்ஸனுக்குக் கப்பங்கட்டுவது வழக்கமென்பது பூரிவிஷ்ணுபுராணத்திலும் (5 5 2) முதலிய இடங்களிற்காணத்தக்கன.

அங்ஙனுந்தீமைகள் செய்வார்களாம்’ ஆயர்மடமக்களை *

பங்கயநீர் துடைந்தாகின்றுர்கள் பின்னேசென் றெளித்திருந்து *

அங்கவர்ப்புத்துகில்வாரிக்கொண்டிட்டு அரவேரிடைடாரிப்ப *

மங்கைகல்லீர்! வந்துகொண்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போலும்.

(கக)

நம்பி கண்ணபிரானே!

ஆயர் மடம் மக்களை { இடையர்களுக்கு விதேயரான பெண்பிள்ளைகளிடத்தில் அங்ஙனம் அப்படியும்

தீமைகள் செய்வார்களோ } தீம்புகள் செய்யத் தகுமோ?
பங்கயம் நீர் தாமரைப்பொய்கையிலே
குடைந்து அககாழறித்து

ஆதிசுந்தரர் } நீராடப்போனவர்களின்
கன் பின்னே } பின்னேபோய்
சென்று

ஒளித்து } மறைத்தகொண்டிருந்து
இருந்து

அங்கு } அவ்விடத்தில்

அவர் } அந்தப்பெண்பிள்ளைகளின்
ஊடைய

ஆதில் } அழகிய சேலைகளை

வாரிக் } வாரிக்கொண்டு
கொண்டிருந்து }
(அவ்வளவிலே)

அதவு ஏர் } அதவுபோலே துண்ணிய
இடையார் } இடையையுடையாரான
அப்பெண்கள்

இரப்ப } (அத்துல்களை) பாசிக்க
நல் மங்கைமீர் } அழகிய பெண்களின்!

வந்து } (காணிருக்குமிடத்திலே)
வந்து

கொள்பின் } (உங்கன் துல்களைப்)
பெற்றுக்கொள்ளும்
கோள்

என்று } என்றசொல்லி

மரம் ஏறி } மரத்தினுச்செயில்
இருந்தாய் } ஏறியிருந்தாயாமே.
போலும் }

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் கண்ணபிரானைப் பொடிவதற்குச் சிறிது தொடங்கின யசோதை இது முதலாக முன்று பாயாங்களிலே தான் கேள்விப்பட்டிருந்த சில சேஷ்டிகங்களை யெடுத்துவாத்து இப்படியும் தீமை செய்யலாமோ வென்றாள்.

ஆயர்மாதருடனே கூடிக்கலந்திருந்த கண்ணபிரான் சில காரணங்களாலே பிரிய நேர்ந்தது; அப்படி பிரிந்தபோதே தொடங்கி ஊரில் விசேஷங்களை ஆராய்ந்து வருகையில், பஞ்சலக்ஷங்கூடிப் பெண்களுக்கும் தனித்தனியே ஆளிட்டி நடந்தவற்றையும் நடக்கின்றவற்றையும் நடக்கப்போகின்றவற்றையும் ஆராய்ந்தறிந்து அந்த ஆய்ப்பெண்கள் பணிகாரைப் போகிறபடியை யுணர்ந்து அவர்களின் பின்னே தானும் போவதாகக் கணிசித்திருந்தான். அந்த ஆய்ச்சிகளோ வென்னில் 'கண்ணபிரானே ஸம்சுலேஷம் பொறுக்க முடியாது; அதுக்குமேலே விசுலேஷவ்யஸைம் மிகவும் அஸஹ்யம்; ஸம்சுலேஷமோ விசுலேஷ பர்யந்தமாயல்லது இராது; ஆனபின்பு அவனே ஸம்சுலேஷித்துப் பிறகு வருந்துவதிற் காட்டிலும் முத்துற முன்னமே விராஜநாபத்திற்குப் பரிஹாரமாக நீரிலே போய்ப்படிந்து முழுது ஆச்வஸித்திருப்போம்; அது செய்யும்போது நாமும் அவனுமாய் முன்பு குளிக்கும் பொய்கைகளில் புகுந்தால் அவன் அறிந்து வந்திடுவான்; அவனறியாததொரு பொய்கைதேடிப் போக வேணும்' என்று ஸங்கேதம் செய்து கொண்டு எல்லாரும் போனார்கள், கண்ணபிரான் * இருளன்னமா மேனியனாகையாலே அவர்களது நிழலைப் பற்றிக் கொண்டு போய் அவர்களுக்கு முன்னமே பொய்கைக்கரை போய்ச் சேர்ந்தான்; இவர்கள் அவன் வந்தமை யறிந்திலர். இடைப்பெண்களாகையாலே சேலைகளையும் நகைகளையும் மெல்லாம் களைந்து கரையிலே வைத்து விட்டு நீரிலே படிந்தார்கள்; அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றை யெல்லாம் வாரியெடுத்துக் கொண்டு மிக விவிரந்து குருந்த மரத்தின் மேலேறி மறைப நின்றான். பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்ட வளவில் அவை காணாமையாலே அணுகுகென்று 'நம்முடன் கூட வந்தார் பிறர் ஆருமில்லையே!, இவற்றை ஆகாயங்

கொண்டதோ? திசைகள் கொண்டனவோ? இக்குளம் கொண்டதோ? கிருஷ்ணன் கொண்டானோ? என்றிவ்வனை கலங்கிப் பல வகைகளாகச் சங்கித்து எங்கும் பருகு பருகென்று பார்த்துக்கொண்டு வாரா நிற்கக் கண்ண பிரானைக் குருந்த மாத்தின்மேற் கண்டு 'கறைதாராய்' என்று பாசிக்க, 'நாணிருக்கு மிடத்தேற வந்து கொள்ளுகோள்' என்று அவ்வாய்ச்சிகளைக் கண்ணபிரான் நெடும்போது சிரமப்படுத்தின வாலாறு நாச்சிபார்திருமொழியில், * கோழியழைப்பதன் முன்னபென்னுந் திருமொழியில் விரிவாகவுள்ளது; இப்பாட்டில் ஆது கருங்கக் கூறப்பட்டது.

கண்ணபிரானைச் சிறவேனும் தண்டிக்கவேனும் என்று மன்றமுனை இடைச் சிகட்காக யசோதைப் பிராட்டியின் வாயில் 'அங்ஙனுந் தீமைகள் செய்வார்களோ நம்பி!' என்ற வார்த்தை வந்திட்டது. இவள் சொல்லுகிற சொல் நாயத்திலே மேன்மேலும் அவன் தீம்புலே கைவளரும்படியாகின்றதே யன்றி அஞ்சி நிற்பதற் குறுப்பாகின்றதில்லை. இது பற்றிப்ப 1. 'அஞ்ச னி வரப்பா ளிசைதை ஆனாடவிட்டிடிருக்கும்' என்று ஆப்ச்சிகள் வருத்திக் கூறுவது.

பங்கய நீர் = தாமரைகள் நிறைந்த நீர்நிலை; தாமரைத் தடாக மேன்றபடி; (பங்கஜம்—வடசொல்.) மங்ங்க நல்லீர்—உருபுபிரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. யசோதை தான் கேட்க கண்டிலளாதலால் 'இருந்தாய் போலும்' என்றாளுன்க. .... (கக)

அச்சந்தினைத்தனையில்லை யிப்பிள்ளைக்கு ஆண்மைபுஞ்சேவகமும் * உச்சியில்முத்தி வளர்த்தேதேதேனுக்கு உரைத்திலன்று னின்றபோய் * பச்சிலைப்பூங்கடம்பேறி விசைகொண்டு பாய்ந்து புக்கு ஆயிரவாய் * நச்சழற்போய்கையி னாகத்தினோடு பிணங்கிநீ வந்தாய்போலும். (கஉ)

இ பிள்ளைக்கு இந்தபிள்ளைக்கு
தினைத் தினை கொஞ்சமேனும்
அச்சம் இல்லை பயமில்லை
ஆண்மைபும் } சென்றயமும் வீரயமுமே
சேவகமும் } புண்ணது;
உச்சியில் } உச்சிமொத்து
முத்தி }
வளர்த்து } வளர்த்தெடுத்ததாயினிய
எடுத்தே } எனக்கும்
நூக்கு }
தான் } தான் சொல்லாதவனாய்
உரைத்திலன் }
இன்று போய் இன்று வெளியிற்போய்
பச்சிலை } பசுமையான இலைகளை
புடைத்தாய்

பு புத்திருக்கிற
சடர் பு கடப்பாரத்தின்மீது
எறி எறி
விசை } வேகத்தடசை
கொண்டு }
பொய்கையில் } (காளியநாகங்கிடத்த)
பாய்க்த புக்கு } பொய்கையிலே குதித்து,
ஆயிரம் வாய் ஆயிரம்வாயாலும்
நஞ்சு அழல் வீஷத்தைக் கக்குகின்ற
நாகத்தினோடு } (தந்தக்காளிய)
நாகத்தினோடு } நாகத்தினோடு
பிணங்கி போர் செய்து
நீ வந்தாய் } நீ வந்தாயாமே.
போலும் }

* * *—ஒருவன் கண்ணிரான் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ணா! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநா நதியில் ஓர் மடுவிலிருந்து கொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கி யினுற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாப்ப் பானத்துக்கு அர்த்தமாம்படி செய்த காளியனென்னும் கொடிய ஐந்தலை நாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அனுவினவர்களையுடைய பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின் றோம்' என்ன, அதைக்கேட்ட கண்ணிரான் உடனே அந்தக் காளிய நாகத் தைத் தண்டித்தவன் மெளற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்தி லுள்ளதொரு கடம்பமாந்தின் மேலேறி அம்மடுவிற்கு குதித்து, கொடிய அந் நாகத்தின் படங்களின் மேலேறித் துடைத்து எர்த்தளஞ் செய்து நசுக்கி வலி யடக்கின னென்ற வரலாற்றைக் கேள்விப்பட்ட யசோதை 'அந்தோ! சிறிதும் அச்சமில்லாமல் இப்படியுஞ் செய்யலாமோ' என்கிறான். இப்பாட்டில் முன்னடிகள் யசோதை தன்ரில்தான் சொல்லிக்கொள்வன; அன்றி ஆப்ச்சி களை நோக்கிச் சொல்லுவனவுமாம்; பின்னடிகள் கண்ணிரானே நோக்கிச் சொல்லுவன.

இப்பிள்ளைக்கு ஆண்மையும் சேவகமும் உள்ளனவேயன்றி இளமைக்கு உரிய அச்சம் சிறிதும் இல்லை; எவ்வளவு அன்பாக இவனை உச்சிமோந்து வளர்ப் பவள்ள என்னிடத்திலும் ஒருவார்த்தைசொல்லாமேபோய்விட்டானென்கிறான்.

1. "வனகடாது விநா நாசிம் க்யுஷ்ணா" ஸ்ரீநாராயணம் யபென...ஹ்ரஃ காளிய நாமஸ்ய ஐஷாநா திவிஷ்ணு = ஏகதா து விநா நாமம் க்ருஷ்ணே ப்ருந்தா வநம் யபென,.....ஹ்ரதம் காளியநாகஸ்ய ததச்சாநி கிபிஷ்ணம்" 2. பரீஷ்ண ஷ்ரவ்வொவி காளியஸுவெ கொவா ஹயாயாவது = பத்னிச்சேஷலவோபி காளியபுவே கோலாஹலாயாபவத்' இப்பாதிப்படியே பலராமனைத் துணைகொள் ளாமற்போனதோடு தன்னோடு ஒருவார்த்தை சொல்லாமற்போனதும் யசோ தைக்கு வருத்தமாயிற் றென்க.

பச்சிலைப்பூங்கடம்பேறி = ஸ்ரீ விஷ்ணுபராணத்தில் காளியன் கிடந்த பொய் கையைப்பற்றிச் சொல்லுகிறான் (5—7—4) விஷாத்திநா ப்ருஸாநா ஐஷாநா ஹ்ரஃ—விஷாக்கிநா ப்ரஸாதா தக்தஜோமஹீருஹம்' என்றபடியே அக் கடப்பமரம் காளியனுடைய விஷாக்கியினுல் கொளுத்தப்பட்டு இலை பூ காய் களி முதலியவை பொன்றுமின்றி மொட்டை மாமாக இருந்தாலும் கண்ணிரான் அதன்மேலேறும்போது அவனுடைய திருவடி ஸம்பந்தமுண்டான மாத்திரத்தி னால், * பச்சிலைப் பூங்கடம்பாயிற்று என்று ஆசாரியர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி பச்சைமீது இலை, பச்சிலை.

[ஆயிரவாய் நாகத்தினோடு.] காளியனைச் சில விடங்களில் ஐந்தலை நாகமென்று சொல்லியிருக்க ஆயிரவாய் நாகமென்றதென்? எனில்; பயங்கரத்வம் தோற்றுதற்காகவா மத்தனை.

தினைத்தனை = தினையென்பது ஒரு மிகச்சிறிய தானியம்; அதிக அற்புமான அளவுக்கு அதனை உவமை கூறுவார்கள் கவிசன்; கிஞ்சித்தும் என்றபடி “ தினையாஞ் சிறிதளவும் ” என்ற பெரிய திருவந்தாதியுள் காண்க. (கஉ.)

தம்பரமல்லன வாண்மைகளைத் தனியேநின்று தாம்செய்வரோ? எம்பெருமான்! உன்னைப்பெற்ற வயிறுடையேன் இனியானென்செய்கேன்? அம்பரமேழு மதிருமிடிரால் அங்கனற்செங்கணுடை * வம்பலிழ்கானத்து மால்விடையோடு பிணங்கி வந்தாய்போலும். (காட.)

எம் பெருமான்	{ என்னுடைய கண்ணிரோடு!	வம்பு அளித் தானத்து அங்கு	{ பரிமளம் வீசுகின்ற அச்சோலையிடத்திலே,
தம் பரம் அவ்வுண் ஆண்மைகளை	{ தம் பருவத்தினை வல்லாத பெளருஷங்களை	அம்பரம் வழு அகிரும் இடி குரல்	{ மேலுலகங்களெல்லாம் அகிரும்படியான கனத்த குரலையும்
தனியே நின்று செய்வரோ தாம்	{ தனிமையா யிருந்து செய் யத் தருமோ?	அனல் செம் கண் உடை	{ நெருப்புப்போலே சிவந்த கண்களை யு முடையனவான
உன்னை பெற்ற உயிறு உடையேன்	{ (தனியே அதிகமாறுதல் காரியங்களைச் செய்கிற) உன்னைப் பெறும்படி யான வயிறு படைத்தவ னானேன்;	மால் விடையோடு	{ கரிய எருதுக ணோடு
யான் இனி என் செய்கேன்	{ உன்னைப் பெற்ற பின்பு நான் என்ன செய்யவல்லேன்?	நீ பிணங்கி வந்தாய் போலும்	{ நீ போர் செய்து வந்தாயாமே.

* * *—இதுவும் யசோதைப் போட்டி கண்ணிரோடு நோக்கிக் கூறும் பாசரம். கண்ணனை நலியக் கருதின நஞ்ரனும் ஏவப்பட்டு மிகவும் பயங்கரமான ரிஷபத்தின் உருக்கொண்ட அரிஷ்டாஸுரன் திருவாய்ப்பாடியிற் புருந்து கோவிரையையும் சுன்றுகளையும் கோவலையையும் பலவாறாக நலியத் தொடங்க, அடியார் துயரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத கண்ணிரான் அக்காளையின்மேற் கடுங் கோபங்கொண்டு அதன் இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்துச் சிறிது தூரம் நெட்டிக்கொண்டு பேரய்க் கீழே விழும்படி தள்ளி மீதேறி மிதித்து நின்று அவ் விரண்டு கொம்புகளையும் வேருடன் பறித்து அவைகளைப் வஜ்ரரபுதமாக இரண்டு திருக்கைகளிலுந் தாங்கி உறுதியாகப் பிடித்துப் பின்பாய்ச்சல்கொண்டு கிறுகிறென்று சுழற்றி முன் பாய்ந்துவந்து மோதி யடித்து உதைத்தார்; அவ் வளவில் அவ்வசுரன் மூக்கினும் வாயினும் உதிரத்தைக் கக்கிக்கொண்டும் கிடுகிடு என்று நடுங்கி உதைத்துக் கொண்டும் பிராண பயமடைந்து மூத்திரபுரீஷங்

கள் செய்துகொண்டும் ஒருதாங்கதறி ஓரினாச்சலிட்டு உயிரைத் துறந்தானென்ற ஒரு வரலாறு உண்டு; (இவ்வகான் பெயர் அரிஷ்டநேமி பென்றும் வழங்கும்.) இப்பாட்டிற் கூறுவது இவ்வரலாறு ஆகவுமாம்; அன்றியே; ஸீதா விவாஹத் திற்கு வில் முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்தது போல நப்பின்னைப் பிராட்டி யின் திருடனத்திற்கு எருது முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்ததனால் அப் படியே கண்ணபிரான் எருதுகளேழையும் வலியடக்கினென்ற வரலாறு ஆகவு மாம்.

கண்ணனுடைய தீட்டிகளைச் சொல்லி முறையிடுகின்ற ஆய்ச்சிகளை ஒரு வாறு த்ருப்தி செய்க்க முன்னடிகள் அமைந்தன; உன்னுடைய பருவத்துக் கும் சக்திக்கும் ஈடல்லாத காரியத்தை நீ சொல்வதே பிரத; அதிலும் பலராம னோடு கூடயிருந்து செய்தாலாவது கண்ணெச்சில் படாதிருக்கும்; அஸஹாயனாய் நின்று செய்யத் தகுமோ? இனிச் சொல்லி என்? இப்படிப்பட்ட உன்னை இந்த வயிற்றில் சுமந்து பெற்றுவிட்டேன்; இனி நான் என்ன செய்யக்கூடுமென்கிறான்.

தம்பரமல்லன் = ஊரம் என்றும் வடசொல் பரமேனத் திரிந்தது. தன்னால் தாங்கமுடியாதவற்றை என்றபடி. ஆண்மைகள்—ஆண் பி யென்பதைக் காட் டக்கூடிய விதச்செயல்கள். அம்பரம்—வடசொல். .... (கௌ)

அன்னநடை மடவாய்ச்சி வயிறுடித்தஞ்ச அருவரைபோல் *

மன்னுகருங்களிற்றருயிர் வல்லிய மைந்தனை மாகடல்குற் *

தன்னிநன்மாமதிள் மங்கையர்காவலன் காமருசீர்க்கலிகன்றி *

இன்னிசைமாலை களிரேழும்வல்லவர்க்கு ஏதுவிடரில்லையே.

(கச)

அன்னம் { அன்னத்தின்
நடை { கடைபோன்ற
கடையையும்

மடம் { மடமைக் குணத்தையு
முடையான

ஆய்ச்சி { யசோதைப்
பிராட்டியானவள்

உயிறு { உயிற்றினே
அடித்து { மோதக்கொண்டி
அஞ்சு { பயப்படும்படியாக

அரு வரை { பெரிய மலைபோலப்
போல்மன்னு { போராதே தின்ற

கரு களிற் { (குவலயாட்டி மென்றிற்)
கரிய யானைவிஷைய

ஆர் உயிர் அருமையான உயிரை

வல்லிய கவந்த

மைந்தனை { மிக்கஞான கண்ணபிரான்
விஷயமாக,

மா கடல் குழ் { பெரிய கடலாலே
குழப்பட்டு

நன்னிலம் { ஸ்திரமாய் விலகணமான
மர மதிள் { பெரிய திருமதின்களை
புடைத்தான

மங்கையர் { நிருவர்க்காட்டில்
உண்ணவர்கட்கு

கரவலன் பரிபாலகராய்

கரமரு சீர் { விரும்பத்தக்க திருக்குணங்
களை புடையாரான

கலிகன்றி ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)

இன் இசை { மதுரமான இசையை
மாலையன் தர் { புடைய சொல்மாலை
வரும் { வரன இப்பதினான்கு
பாசங்களையும்

உல்லவர்க்கு ஒதவல்லவர்களுக்கு

இடர் ஏதும் { துன்பமொன்றுமில்லை
இல்லை { யாகும்.

* * *—எருதோடு பொருத்தினுங் காட்டில் யானையோடு பொருத்தது மிகவும் பயங்கரமான வீரச் செயலாதலால் யசோதைப்பிராட்டி அதனைபுஞ் சொல்லி வயிறெறித்தது இந்த சிகமனப் பாசரத்தின் ஒருவாறு தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. வில்லிநா வென்றென வியாஜம் வைத்துக் கம்மாஞல் மதுரைக்கு வரவழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் அவனது அரண்மனை வாயிலிற் புருள்போது தன்னைக் கொல்லுமாறு அவனால் வயிற் கொத்தப்பட்டிருந்த சுவலயாபீடமென்னும் மத (யானை சிறிவா, கண்ணபிரான் அகளை மெறித்தது அதன் தந்தங்கவிரகண்ணையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல வளித்திற் பறித்து அவற்றையே ஆபுதமாகக்கொண்டு அடித்து அங் யானையைபுற் யானைப் பாகனையும் உயிர் தொலைத்த வரலாறு அறிக. 'தன்னைப் பேணுதே இப்படியும் ஒரு வீரர்செயல் செய்யலாமோ' என்று யசோதைப்பிராட்டி வயிற்றிலே தோதிக் கொண்டு வருந்துப்படியாக யலிபோன்ற மதயானையைப் பொருது உயிர் தொலைத்திட்ட கண்ணபிரான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பதினான்கு பாசரங்களையும் சுற்று வல்லவர்கட்குத் துன்பம் சிறிதுமில்லையாகும். யசோதைப்பிராட்டியைப் போலே அதுபவத்திற் குறைப ில்லாதே இன்பமே அதிகரிக்கப் பெறுவர் என்றவாறு. .... (கஉ)

அடிவரவு:—மானம், காலை, தென்னி, மூ, தக்கை, மண், ஆயிரம், தோய், ஈடு, சஞ்சகன், சங்கனம், அச்சம், தம்பரம், அன்ன, காதில்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீவர் திருவடிகளை சாணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளை சாணம்.

பத்தாய்ப்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

காதிற் கடிப்பிட்டு.

உரையவதாரிகை:—கண்ணபிரானுடைய சிறுச் சேவகங்களைச் சொல்லி அலர் தூற்றுவாருடைய பாசரத்தாலும், அவனை நியமிப்பவளான யசோதைப் பிராட்டியின் பாசரத்தாலும் பேசி நின்றது, கீழ்த்திருமொழி. புணர்ந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாருடைய ஊடல் திறத்தைப் பேசியதுபலிப்பது இத்திருமொழி.

கண்ணபிரான் ஒரு ஆய்ப் பெண்ணோடே புணர்ந்து பிரிந்தானாய், பிரியும் போது 'மீண்டும் இன்னபோதிலே வருகிறேன்' என்று ஒரு மையங் குறிப்பிட்டு

வைந்து அந்த ஸமயத்தில் அங்குவந்து ரோமுடிபாதபடி. வேறொரு ஆய்ச்சி யோடே போது போக்கிவிட்டுக் காலங்கடந்து வந்து சேர்ந்தவாதே, நெடும் போதே பிடித்து இவளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவ்வாய்ச்சி ப்ரணய ரோஷம் தலையெடுக்கப் பெற்று 'ஸ்வாமி! எங்கு எழுந்தருளிற்று? ஏதுக்கு எழுந்தருளிற்று? தேவரீர்க்குத் தகுதியான தேவிமார்கள் பலரிருக்க அவர்களை விட்டு இங்கு ஏது காரியம்?' என்றாற்போலே சில ஊடற் பாசாங்களைச் சொல்லி அவனுக்கு முகங்கொடாதே இகழ்ந்தவிதம் ப்ரணயதாரையின் மேலெல்லையாத லால் அங்கனே அதுபவிக்க வேணுமென்று விரும்பிய ஆழ்வார், பெருமாள் திருமொழியிலே * வர் மலர்ப் பூங்குழலென்னுந் திருமொழியிலே ஸ்ரீ குலசேக ராழ்வார் அதுபவித்தாற் போலவும், திருவாய்மொழியிலே * மின்னிடை மட வார்களென்னுந் திருவாய்மொழியிலே நம்மாழ்வார் அதுபவித்தாற்போலவும் அவ்வாய்ச்சிகளின் பாவனை முதிர்க்கு அதுபவித்துப் பேசுகிறார் இத்திருமொழி யில்.

(*)

காதிர்கடிப்பிட்டேக் கலிங்க முத்தே *
தாதுநல்லதண்ணக்துழாய் கோடணிக்கு *
போதுமறித்துப் புறமே வந்துநின்றீர் *
ஏதுக்கிதுவேன்? இதுவேன் இதுவேனோ?

(க)

(பெரியவசே !)

காதில்	காதிலே
கடிப்பு	குண்டலத்தை
இட்டி	அணித்துகொண்டும்
கலிங்கம்	திருப்பரியட்டத்தைச்
உடுத்த	சாத்திக் கொண்டும்
தாது நல்ல தன் அம் துழாய்	தாதுநல்லபுடைத்தாய் நல்ல குளிர்த்த அழகிய திருத்துழாய்மாலையை

அணித்து	} அணித்துகொண்டும்
கொடு	
போது	} காலதாமதமாக வந்து
மறித்து வந்து	
புறமே	
வந்து	தவின் புறமாக
ஏதுக்கு	} ஏன்சிறிந்தீர்;
நின்றீர்	
இது என்? இது என்?—.	

* * *—[காதில் கடிப்பிட்டே.] கண்ணபிரானை இளம்பிராயத்திலே யசோதையானவன் “கேசவநம்பி! உன்னைக் காதுகுத்த ஆய்ப்பாலர் பெண் கொள்ளல்லாரும் வந்தார் அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்” “மகரக்குழை கொண்டு வைத்தேன், வெய்யலே காதில் துரிபையிடுவான் நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவன்” “இக்கடிப்பிட்டால் இனிப பலாப்பழம் தந்து, சுண்ணாம்புமுலை யுண்ணத் தருவன் நான் சோத்தம்பிரானிங்கே வாராய்” என்றிப்படி பல வகையாக நல் வார்த்தைகள் சொல்லிக் காது குத்திக் கடிப்பிட அழைக்கச் செய்தேயும் இளமைக்குரிய துருதுருக்கைத் தனத்தினால் தாய்கையில் பிடி கொடாதே காது குத்தப் பெறுதேயிருக்கிட்டு, பின்பு பருவம் நிரம்பி விளையா டப் புருந்தவாதே பெண்களெல்லாரும் காதைக் கண்டு ‘விடுகாதழகியார்’ என்

‘‘மும் ‘கண்ணகாதழியார்’ என்றும் பரிஹாஸம் பண்ணத் தொடங்கலே ‘அது பொறுக்கமாட்டாமல் காது குத்திக் கடிப்பிட்டுவரத் தொடங்கினென்று விநோதமாக அருளிச் செய்வது காண்க.

[கலிங்கமுதேது] பத்துப் பாட்டில் சிறுபாணந்தரப் படைபில் (85) ‘‘வானம் வாய்த்த வளமலைக்கவாஅற் காணமஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்செய’’ என்ற விடத்திற்கு நச்சினூர்க்கவிபர் உரையிடுமிடத்து, (கலிங்கம் நல்செய—) ‘‘போர்வைபைக் கொடுத்த’’ என்றுரைத்தனராதலால் இங்குக் கலிங்கமென்றதற்குப் போர்வை பென்று பொருள் கொள்ளலாம். பிறர்க்குத் தெரியாமல் விருத்தம் பொருட்டுப் போர்வை போர்த்துக்கொண்டு வந்தனன் போலும்; கலிங்கமாவது கறுப்புத் திருப்பரிவட்ட மென்பர் ஒரு அரும்பதவுரைகாரர். மேற்பாட்டில் ‘‘ஹவராடையுதேது’’ என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளர் நின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை—‘‘முற்பட உடுத்ததுக்கு ஈடுபடாமையாலே அதுக்குமேலே ஒரு சிவப்பு நிறப்புடைவையைச் சிமிழ்த்துக்கொண்டு வந்தானாயிற்று’’ என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கையாலே இங்குக் கலிங்க மென்றது கறுப்பு வஸ்திரத்தை யென்னலாம்.

[தாதுநல்ல தண்ணந்தழாய்கோடு அணித்து] பரிமளத்தையுந் செவ்வியையும் குளிர்த்திபையு முடைத்தான திருத்துழாய் மாலையிலே அணைவரும் ஈடுபடக் கண்டவனாகையாலே அதுகே அணித்தகொண்டு வந்தானாயிற்று. பன்னைய ரோஷம் நீங்கிக் கடுக அணைத்துக்கொள்வனென்னும் விருப்பத்தாலே இங்கு இவ்விவன் இதுவென் இதுவென்றே’’ என்கிறான்.

இவன்றான் காலதாமதஞ் செய்து வந்தானாகையாலே ‘‘சூழி பசுமாய் தெ காரிவஸ்துதாடி’’ என்றும் ‘‘ஒரு பகலாயிர முழியாலோ’’ என்றும் சொல்லும்படியாக விருத்தி அங்ஙவாய்வி ஆதரித்து முகங்கொடுத்து யார்த்தை சொல்லமாட்டிற்றிலன்; அதுவே தோஷமாக இவனுந் வினாத்து சொல்ல மாட்டாதே தகவின் புறமே கவிழ்த்தலிட்டு நிற்கவேண்டியவனாயினன்; அந்த நிலைமையைக் கண்டு ஆர்ப்பி ‘‘போது மறித்துப் புறமே வந்து நின்றார் ஏதக் கிதுவென் இதுவென் இதுவென்றே’’ என்கிறான்.

‘‘காதில் கடிப்பு இட்டுக்கொண்டு வரவேண்டியபாறுந் அரையில் கலிங்க முடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டியபாறுந் நல்ல தண்ணந்தழாய் அணித்து கொண்டு வரவேண்டியபாறுந் இவற்றுக்காகத் தாமதமாயிற்றேயன்றி உன்னை யொழிய வேறொருந்நிலிட்டுத்தே போயிருக்கேனாய்த் தாமதித்து வந்தேனல் லேன்’’ என்று கண்ணபிரான் ஸாதிப்பிக்க, இதுவென்? இது வென்? இது வென்? என்கிறான்; அவ்வது—[இது வென்?] வெறுங்காதே பாம போய்யமாயிருக்கக் காதிலே கடிப்பிடுவானேன்? [இது வென்?] * பூணித் தொழுவினிற்றுக்குப் புழுதியனைந்த பொன்மேனியைக் காணப் பெரிது முகப் பார் நாங்களாயிருக்கக் காதில் முடுத்து அத்திருமேனி பழகை மறைப்பானேன்?

[இது வேன்?] 'வலவம்மலம்' என்கிறபடியே திருமேனிதானே பரிமள பாகா மாயிருக்கக் திருந்துழாய்ப் பரிமளம் ஏறிடுவானேன்? இருந்தபடியே உகக்கிற எங்களுக்காக அலங்கரித்து வரவேணுமோ? என்னக. [ஏதுக்கிது?] கொடும் பசுவேளைபிற இடையாத சோறு ஏதுக்கு? உம்மழைக நீரே கண்டு கொண்டு உம்முட்டிப்பையும் நீரே தொட்டுக்கொண்டு நீரே மோந்து கொண்டு நீரே கட்டிக் கொண்டு நீரே மலிந்திறும்; எங்களுக்கேதுக்கு? வேண்டா வேண்டா என்று கதவடைக்கின்றாள் போலும். ... .. (க)

துவராடையுதே தோருசெண்டு சிலுப்பி *

கவராக முடித்துக் கலிக்கச்சக் கட்டி *

கவரார் கதவின் புறமே வந்துகின்றார் *

இவரார்? இதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்னே? (உ)

துவர் ஆடை... { சிலப்புறமாள
திருப்பரியட்டத்தை

உடுத்த சாத்திக்கொண்டு

ஒரு செண்டு சிலுப்பி { ஒருசெண்டையும்
(கையால்) சிலுப்பி
கொண்டு

கவர் ஆர் முடித்து { (திருக்குழலை)
வாரிமுடித்து,

சிலி கச்ச கட்டி { வலியகச்சப்பட்டையை
(இடுப்பில்) கட்டிக்
கொண்டு

சவர் ஆர் கதவின் புறமே { கவரோடு சவர்த்த
கதவின் புறமாக

வந்து கின்றார் வந்து கிற்கின்றார்;

இவர் ஆர் { இப்படி கீழ்க் குற இவர்
ஆரகொல்?

இன் என் இது என் இது என்?—

* * *—திற்ப்பாட்டில் கலிங்க முடித்து வந்தமை கூறப்பட்டது; இப் பாட்டில் துவராடையுதே முடித்து வந்தமை கூறப்படுகின்றது; கண்ணபிரான் வரும் போதே துவராடையையும் சுருட்டி விடுக்கக்கொண்டு வந்தான் போலும்; கலிங்க முடித்து வந்ததற்கு இவர் எடுபடக் காணாமையாலே துவராடையை முடித்துக் கட்டிடுவோம், அநிலாகிலும் கடுபடுகிறார்களா பார்ப்போம் என்றெண்ணித் துவராடையை உடுத்திக்கொண்டாளுகிறது. [ஒரு செண்டு சிலுப்பி.] நையிலே ஒரு பூஞ்செண்டைச் சிலுப்பிக்கொண்டு வந்தாளுகிறது. சிலுப்புதல்—அனைத்தல். [கவர் ஆர்முடித்து.] கவர்—இரண்டாகப் பிரிகை; எனவே, குழலை வாரி முடித்து என்றதாயிற்று. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பின்னே வியாக் கியானத்தில் 'மாயைப் புதுத்து முடித்து' என்றதில் 'புதுத்து' என்றது அச்சப்பிழை; 'புதுத்து' என்றதிறுந்துக. புதுத்தல்—அலகலமாக வாருதல். [கலிக்கச்சக் கட்டி.] மிகப்பெரிய ஆற்று நென்னத்தில் இழிவானார்போலே குழலைவாரி முடித்துக் கொண்டும்வலிய கச்சப்பட்டையை அனையிலே இதுக்கிற் கட்டிக்கொண்டும் இங்கு லொமவெருதன்னிலே அவகாழிற்க வந்தான் போலும்.

நாமம் பலவும் { பல பல திருநாமங்களை
உடை யுடைய
நாண நம்பி ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே!
மிக நாடி { மிகவும் பரிசுனித்துக்கொண்
டிருக்கிறே
தூண்பம் நாமம் திருத்தநாயகமாயே

இசைந்தீர் அணிந்துகொண்டிருப்பவரே
காமன் என மன்மதன்போல
பாடி வந்து பாடிக்கொண்டிருந்து
மமத்து இரப்பொழுதில்
இவ்வடிபுகுந்தீர் வீட்டினுள் புகுந்தீர்;
இதான் இதான் இதான்?—

* * *—“நாமம் பலவுமுடை” என்பதற்கு * விச்வம் விஷ்ணுர் வஷட்காரஃ என்று தொடங்கி ஒதப்படுகிற ஸஹஸ்ர நாமங்களை யுடையவர் என்பதாக இங்குப் பொருளன்று; இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வருளிச்செய்வது காண்மின்;—“இன்னாளுக்கு அடியான் இன்னாளுக்கு அடியான் என்று நீர் படைத்த பேர்களுக்கு எல்லையுண்டோ? சொல்லவேணுமோ? நீர் வார்ப் பொதுவல்லீரோ? நீர் நிரபேக்ஷரல்லீரோ?” என்று.

நாச்சியார் திருமொழியில் (4—11.) “நீடு நின்ற நிறைபுகழாச்சியர்” என்ற விடத்திற்கு எம்பார் அருளிச்செய்யும் ரஸோக்திகளை இங்கு அநுஸந்திக்க வேணும். அதாவது—“நிறைபுகழாச்சியர்” என்பதற்கு ஸாமான்யமாகச் சிலர் என்ன பொருளுரைப்பாரென்றால், நம்மைப்போலே * உண்டியே உடையே உகர் தோடித் திரிந்து பழுதே பலபதனும் போக்காமல் முச்சந்தியும் பகவத்கீழே சிந்தனைபெயர்ப்ப் போது போக்குகிறார்கள் ஆய்ச்சிகள் என்ற காரணத்தினால் அவர்கட்குப் புகழ் நிறைந்திருக்குமென்று சொல்லுவர்களாம்; எம்பார் அருளிச் செய்யும் விசேஷார்த்தம் இதுவன்று; ‘ஆய்ச்சியர்க்கு நிறைபுகழாவது க்ருஷ்ணனை இன்னான் நாதுபட்டினி கொண்டான், இன்னான் பத்துப் பட்டினி கொண்டான் என்னும் புகழ்காணும்’ என்பதாம் எம்பார். இதன்கருத்து என்னென்னில்; “கர்மபழைபால் பனிக்கு ஊதலெய்திக் கூசி நடுக்கி யமுனையாற்றில், வார்மணற் குன்றில் புலா நின்றேன் வாகதேவாயுன் வரவு பார்த்தே” என்றும் படியே கண்ணபிரானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள் தனித்தனியே பல மாதர்; இயலாமைவென்னில் இப்படி பலபேர்களை எதிர்பார்த்திருக்கும்படிசெய்து விட்டுத் தன் மனத்துக்கினியாளான ஒருத்தியோடே கலந்திருந்து போது போக்குவன்; அப்போது, எதிர்பார்த்திருந்த மாதர்கள் 1. “இன்னமென்னை வகத்திற்கு ஒருநான் வருதியேல் என்னைம் தீர்வன் நானே” என்கிறபடியே ‘இனி அந்தக் கண்ணன் இங்கேற வருவானில் முகங்கொடுத்து ஒருவார்த்தையுப் சொல்லக் கடவேமல்லோம்’ என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு அளவற்ற ரோஷத்துடனிருப்பார்கள்; நிறகு தனக்கு ஒழிந்தபோது ஒருநான் கண்ண பிரான் அளவுகடந்த அன்பு பூண்டவன்போல ஆடிப் பாடிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே வந்து நிற்பன்; அப்போது அவர்கள் நாய்கள் முன்பு செய்துகொண்ட ஸங்கல்பத்தின்படியே முகங்கொடாமலே யிருப்பார்கள்; அப்போது இவன் கண்

ஊர்விட்டமூலதம் காசில் ரும்பிடுவதுமாய் ஊனுமுறக்கமுமில்லாமல் பலநாட்க ளளவும் அவர்கள் விட்டடைவிட்டுப் பேராமல் இடைகழித் திண்ணையிலே கிடந்து படுவன்; இப்படி நாலுநாள் பட்டினி கிடந்தபிறகு ஒருத்தி மனமிரங்கி முகங் கொடுப்பள்; மற்றொருத்தி அவ்வளவிலும் மறம் மாருதே இவன் எட்டுநாள் பட் டினிகிடந்த பின்பு முகங் கொடுப்பள்; மற்றுமொருத்தி அவ்வளவிலும் ஊடல் தீராதே இவன் பத்துநாள் பட்டினிகிடந்த பின்பு முகங் கொடுப்பள். இங்ஙனே பல பலநாள் பட்டினிகிடந்தாலும் அவ்வாய்ச்சிகள் பக்கனிலே இவன் முகம் பெற நினைப்பது அவர்களிடத்துள்ள தேஹகுணம் ஆத்மகுணம் முதலியவற்று லான வைலகூண்பத்தைப்பற்றி யென்க. இதனால் அவர்களுடைய புகழ் வீறு பெறுமென்பதாம். இப்படி பல பல ஆய்ச்சிகளிடத்திலே பட்டினிகிடந்துமுகம் பெறுவனும் கண்ணபிரான். ஆகவே, தனித்தனி இன்னாளுக்கடியான் இன்னாளுக் கடியானென்று இவன்படைந்த திருநாமங்கள் பல பலவாயின; அதைச்சொல்லு கிறது நாமம் பலவமுடை என்று.

தாமத்துளபம் மிகநாழிகேன்றிர் = விரஹதாபம் பொறுக்கமாட்டாமல் நீர் இங்கு ஸம்சுலேஷிக்க வருகிறீராகில் விரஹாக்ஷியாலே துளபமாவை கருகிப்போ யிருக்கவேணுமே? இப்படி பரிமளிக்கப் பரணக்டியுண்டோ? என்பதாகக் கருத் துக் காண்க.

ஏமத்து இதுவேன்? = ஏமம் என்று இரவுக்கும் பெயர்; காவலுக்கும் பெயர்; இரண்டு பொருளும் இங்குக்கொள்ளத் தகுவனவே. கட்டுங் காவலுமான இடத் திலே ஏதுக்கு வந்து சேர்ந்தீர்; இரவிலே நீர்தேடிப் போகவேண்டிய இடம் வேறாயிருக்க இங்கு ஏதுக்கு வந்தீர்? .... (ச)

சுற்றங் குழல்தாழச் சுரிகையனைத்து *

மற்றும்பல மாமணிபொன்கோ டணிந்து *

முற்றம்புகுந்து முறுவல் செய்துநின்றீர் *

எற்றுக்கிதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்றோ? (ஈ)

குழல்	திருச்சுழல்களானவை	பெயர்	பொன்னுபரணங்களை யும்
சுற்றம்	பிடரியைச்சுற்றிடம்	அணிந்தகொடி	சாத்திக்கொண்டும்
தாழ	தாழ்த்தியைப்பெற்றதும்	முற்றம்	{ (எங்கள்வீட்டு) முற்றத்திலே
சுரிகை	உடைகொலை	புகுந்து	{ வந்து சேர்ந்த
அனைத்து	தரித்தக்கொண்டும்	முறுவல்கொய்த	புன்சிரிப்புச் சிரித்து
மற்றும்பல	மற்றும் பலவணங்கப்பட்ட	எற்றுக்குநின்றீர்	எதுக்காக நின்றீர்?
மா மணி	சிறந்த ரத்னாபரணங்களை யும்		இதான் இதுவன் இது என்?.

* * *—இரண்டாம் பட்டில் “கவயாழமுடித்து” என்றபடியே மயிர் முடித்து வந்ததில் எடுபடக் காணுமாயினால் “கனிவன் கிடங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ் பூங்குழல்கள் தடந்தோள் கீழல், மிளிர்நின்று விளையாட” என்றாற்போலே குழல்களைத் தோள்களிலே தாழவிட்டான்; அதைக்கண்டு சொல்லுகிறான் ‘சுற்

ஹங் குழல்தாழ்' என்று. [கரிகையணைத்து] இடுப்பிலே (அழகுக் குடலாகச்) சொருகும் கத்திக்குச் கரிகை பென்று பெயர்; மஹரிசு என்ற வடசொல்விகாரம்; அதை யணிந்துகொண்டு வந்தானாயிற்று. இங்கே விபாக்கியான வாக்கியங் காண்பின் ;—“(கரிகையணைத்து) உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் கருவி ஒன்றுயிற்று; சத்ருக்களை இருதுண்டமாக விட்டு முடிக்கும்; அறுகலரை அழகாலே கொல்லும்.”

[மற்றும் பல இப்பாதி.] பலவகைப்பட்ட சத்ருபூஷணங்களையும் பொன்னுபரணங்களையும் சரத்திக்கொண்டு வந்தீர்; காலங் கடந்து வந்திராகையாலே உள்ளே வரமாட்டாமைப்பாலே முற்றத்தளவிலே நின்று ‘புன்முறுவல் செய்து பார்ப்போம், இவன் அதுராகம்தோற்ற இருந்தானாகில் உள்ளே புருவோம்; ரோஷந்தோற்ற இருந்தானாகில் சற்று நிதானிப்போம்’ என்று கருகிப் புன்முறுவல் செய்து சிற்றீர்? ஏதுக்கு இவ்வளவு பாயாஸப்படுகிறீர்? உம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தினுரை விட்டிட்டு இங்கே வந்து ஏதுக்கு இத்தனை வருத்தப்படுகிறீர்? .... (ந)

சூனாபரு மாரியையு மங்கொழிய *

கூனாயதோர் கோற்றவில்லொன்று கையேந்தி *

போனாசிருந்தாரையும் பார்த்துப் புதுதீர் *

ஏனோர்கள் முன்னென்? இதுவேன்! இதுவேன்தோ! (க)

ஆன் ஆயரும் கோபாலர்களையும்
ஆ கிரையும் பகக்கூட்டங்களையும்
அங்கு ஒழிய அங்கேவிட்டுவிட்டு,
கூன் ஆயது வளைந்திருப்பதாய்
தொற்றம் ஐச்சர்யஸூசகமான
வில் ஒன்று ஒருவிலை

கை வந்தி	கையில் பிடித்துக்கொண்டு
போனார்	போனவர்களையார், இருப்பவர்களையார் என்று பார்த்துக் கொண்டு வருகின்றீர்;
இருந்தாரையும் பார்த்துப் புதுதீர்	
மனோர்கள் முன்னென்	
	பிரதிகலர்களின்! எதிரோடு வலிப்படி?
இது என் இது என்?—	

* * *—வாரீர் மஹாநுபாவரோ!, உமக்கு நாங்கள் லக்ஷியமோ? இடையரும் கன்றுகளும் பசுக்களும் கிடையத்துவிட்டால் அவற்றை மகிப்பதேயன்றோ உமக்குப்பணி. அந்த ஆனாயையும் ஆகிரையையும் விட்டுவிட்டு ஏதுக்கு இங்கு வந்தீர்? வருகிறவர் கோற்ற வில்லொன்றைக் கையிலேந்து வந்தீர். ‘ஆய்ச்சியிடம் போவதாகப் பிறர்க்குந் தெரிந்தால் அவமானமாகும்; ஏதோ வேட்டையாடப் போவதுபோல் பாவனை செய்வோம்’ என்று கருதியன்றோ வில்லைக் கையிலேந்தி வந்தீர். எங்களிடம் வருவது உமக்கு அந்தனை அவமானமா யிருக்கின்றதோ? போகிறவர்களையும் இருப்பவர்களையும் கள்ள கிழியிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே புருகின்றீர்; இங்கனே கசியாதினும் ஏதுக்கு நீர் இங்குவரவேணும்? உம்முடைய வருகையினாலே ஏதேனும் பலன் கிடைப்பதாயிருந்தாலாகிலும் குற்றமில்லை; பழி கழிக்க வந்து போகிறீரித்தனை. இங்குள்ளவர்களோ ஒருவரும் விச்வாஸ

முடைபாரல்லர்; 1. “அதுகண்டிவ்வுர் ஒன்று புணர்க்கின்றதே” என்னுப்படியான விரோதிகளின் நண் வட்டத்திலே வீண்பழியை மாத்திரம் விளைப்பதான இவ்வருளை ஏதுக்கு? ஸ்வாமிக்! இங்குப் புகாதே யெழுந்தருளீர் என்கிறான். (௧)

மல்லேபோகுத திரடோள் மணவாளீர்!*,

அல்லையறிந்தோம் நம்மனத்தின் கருத்தை *

சோல்லா தொழியீர் சொன்னபோதினால் வாரீர் *

எல்லே! யீதுவேன்? இதுவேன்! இதுவேன்தோ! (௭)

மல்	மல்லர்களை	அறித்தோம்	தெரிந்துகொண்டோம்;
போருத	போர்செய்தழித்த	சொல்லாத	{ (இன்னபோது வருவே கொண்டிருகுறிப் பிட்டுச்) சொல்லாமற் போகிறீரில்லை;
திரள் தோள்	திரண்டபுறுக்களை யுடைய	ஒழியீர்	
மணவாளீர்	மணவாளரோ!	சொன்ன	{ குறிப்பிட்டகாலத்தின்படி போதினால் } வருகிறீரில்லை;
தும்	{ உம்முடைய திருவுண்ணத்தை கருத்தை }	வாரீர்	
அல்லே		எல்லே	அத்தோ!,
	(நேற்ற) இரவே	இது என் இது என் இது என்?—.	

* * *—மல்லர்களோடே போர் செய்யும்படியான மிகக்குடையீர் நீர்; உம்முடைய தோளோடே ஸம்பத்தம் பெறுகைக்கு அந்த முரட்டாண்களை யன்றோ இட்டுப் பிறந்தவர்கள்; வீணாக நாங்கள் ஆசைப்பட்டுப் பயனென்றே என்று ஆய்ச்சி சொன்னவாதே, ‘அந்தோ! உன்னைப்பாழிய வேறொரு புகல் அம்மவளுன என்னை நோக்கி இப்படி வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்லலாமோ? கம்ஸனாலே ஏவப்பட்ட மல்லர்கள் மேல்விழுந்து என்னைமுடிக்க வந்தார்களாகையாலே அவர்களைப் பொடிபடுத்த வேண்டி அவர்களோடே பொருதேனையன்றி அவர்களை யனைபவேனுமென்று ஆசைப்பட்டுச் செய்த காரியமொன்றுமில்லையே; ஏதுக்குவீணாக வருந்துகிறாய்?’ என்று கண்ணபிரான்சொல்ல [அல்லையறிந்தோம் நம்மனத்தின் கருத்தை] நேற்றிரவு ஸம்சுலேஷிக்கிறபோதே நினைவு ஒன்றும் செயல் ஒன்றுமாயிருந்தது உடக்கு; செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப் போலே வந்தீரென்பதை நேற்றிரவே நன்கறிந்துகொண்டோம் என்றான் ஆய்ச்சி.

அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் ‘வீணாக’ என்மேல் ஏதேனும் பழியிட்டுப் பேசுவது உனக்குத் தகுதியன்று; என்மனம் வேறுபட்டிருக்குமாயில் இப்போது நான் இவ்விடம் ஏதுக்கு வந்திருக்கவேணும்? நேற்றிரவு சொல்லிப் போன படியே இப்போது நான் வந்து நிற்கச் செய்தேயும் பழியிடுவது பாங்கன்று’ என்று சொல்ல; [சொல்லாதொழியீர் சொன்னபோதினால் வாரீர் எல்லையீது வேன்?] பல்லாயிரம் தேவிமார்களை யுடையிரான நீர் ஸமயம் குறித்துப்போவது பிசகு; உம்முடம்பு உம்மதாயிருந்தாலன்றோ குறிப்பிட்ட ஸமயத்தின்படியே

வந்து சேர முடிபுமென்று திடமாக ஸமயம் குறிப்பிட்டுப் போகலாம்; ஊர்ப் போதுவான நீர் ஏதுக்கு ஸமயம் குறிப்பிட்டுப் போவது! பிரிந்து போகிறவர் வாயை முடிக்கொண்டு போயிருந்தால் இத்தனை துடிப்புக்கு இடமிருக்குமோ? ஸமயம் குறித்துப்போனால் குறித்தபடி வரவேண்டாமோ? உம்முடைய பேச்சுக்கும் செபலுக்கும் சேர்த்தியில்லையே! என்கிறான்.

(இரண்டாமடியில்) அல்—இரவு; நேற்றிரவு என்றபடி. .... (எ)

புக்காடாவம் பிடித்தாட்டும் புனிதீர்! *

இக்காலங்கள் யாமுமக் கேதோன்றமல்லோம் *

தக்கார்பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர் *

எக்கே! யிதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்றோ? (அ)

புக்கு (பொய்கையிலே) குறித்த

ஆடு அரவம் } படமெடுத்தாடுகின்ற காளிய
பிடித்து } நாகத்தைப் பிடித்து

ஆட்டும் ஆட்டிவாட்டின

புனிதீர் பரிசுத்தரே!

இக் காலங்கள் இப்போது

யாம் நாங்கள்

உமக்கு உமக்கு

ஏத ஒன்றும் } ஒருசரக்காகவும் எண்ணப்
அல்லோம் } படுகோமல்லோம்;

தக்கார் { உமக்குத் தகுந்திருப்பவர்க
ளாய்

பலர் அளவற்றவர்களான

தேவிமார் மஹிஷிவர்க்கங்களை

சால மிகவும்

உடையீர் உடையராயிருக்கின்றீர்;

எக்கே. இது என்ன கஷ்டகாலமீ!

இது ஏன் இது ஏன் இது ஏன்—.

* * *—ஸ்வாமிந்! உமக்கு ஓர் அஞ்ஜலி: உம்மை அணுகுவதற்கும் எனக்கு யோக்யதையில்லை காணும்? நீர் ஐந்தலை நாகத்தோடே எதிர்த்துப் போர்செய்ய வல்ல மிடுக்குடையீர்; உம்முடைய மிடுக்குக்கு நாங்கள் இலக்காகக்கூடவோமோ? என்று ஆய்ச்சி சொன்னவாறே, *அந்தோ! இப்படி ரோஷந்தோற்ற வார்த்தை சொல்லலாமோ? எனக்கு உங்களை யொழியவும் வேறே சிலருண்டோ' என்று கண்ணபிரான் பரம விநயந்தோற்றச் சொல்ல, [இக்காலங்கள் யாமுமக்கு ஏதோன்றமல்லோம்] நீர் சொல்லுகிறது பண்டைக்காலத்து வார்த்தையன்றோ? இப்படி நீர் சொல்லுவதற்கு இப்போது என்ன ப்ராஸக்தியிருக்கிறது? உமக்கு இப்போது நாங்கள் ஒரு சரக்காகப் புலப்படுகிறோமோ? என்றான். நான் வேறே யும் சிலரை அறிவேனோ வென்றான் கண்ணபிரான். [தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்] என்கிறான்.

* அறிவென்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்திலே பிறந்த எங்களைபேயோ நீர் கணிசித்திருப்பது? * மன்னு நாகன்றன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து கன்னிமகவிரர் தம்மைக் கவர்ந்த கடல்வண்ணரல்லீரோ? “பல்லாயிரம் பெருந்தேவி மாரொடு பெளவமெறி துவரை, எல்லாநாஞ்சுழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தாணைக் கண்டாருள்” என்றும் “பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரை

பென்னும்தில் நாயகராகி விற்றிருந்த மணவாளர்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாகரகனைத் தொலைத்திட்டுக் கவர்ந்த பதினாறுபதத் தொருநூற்றுக் கன்னிகைகள் உயக்குத் தகுதியான அழகுடையார் இல்லையோ? "சீபுராம் பூரவ்ய" மொலிநீ கபம் மொகுவெடுஷித்? நமரவ்ய கவாலாவபு மொகுவெடுஷி வாலவ்ய தி மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த; சதம் கோருலயேஷ்யதி? நகர ஸ்தர் கலாலாபமது ச்ரோத்தேண பாஸ்யதி." [வடமதுரைக்குச் சென்று கண்ண பிரான் எங்க? என மீண்டும் இடைச்சேரிக்குத் திரும்புவான்? நகரத்துப் பெண்களினுடைய இனிப பேச்சுக்களாகிற அமுதத்தைச் செவியினால் பருகிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே யிருந்திலானத்தனை.] என்கிறபடியே உம்முடைய அநிதி வேசங்களை நாய்களறியோமோ? ஏதுக்குப் போனியான அன்பை ஏறிட்டுக் கொண்டு இங்கனை வந்து நடுமாறுகிறீர்? கடக்க நில்லும் என்கிறான். ... (அ)

ஆடியசைந்து ஆய் மடவாரோடு நீ போய் *
தெ கூடிக்குரவைபிணை கோமளப்பிள்ளாய் *
தேடிநிற்ப தேடிக்கொண்டிருக்க,
நீ போய் { அவர்களை உபேகித்துப்
போய்
ஆய் மடவாரோடு } இடைப்பெண்டனோடே

ஏடி! யிதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்னோ? (க)

திரு மா மகன் பெரியபிராட்டியாரும்
மண் மகன் பூமிப்பிராட்டியாரும்
தேடி நிற்ப தேடிக்கொண்டிருக்க,
நீ போய் { அவர்களை உபேகித்துப்
போய்
ஆய் மடவாரோடு } இடைப்பெண்டனோடே

கூடி கலந்து
ஆடி அசைந்து ஆடி யசைந்தகொண்டு
குரவை பிணை ராஸக்ரீடை நடத்தின
கோமளம் பிள்ளாய் } அழகிய பிள்ளாய்!,
இது என் இது என்னகாரியம்!,
ஏடி வரைய் தோழி!
இது என் இது என்?—

* * *—'திருமாமகள் மண்மகள் தேடிநிற்ப ஆய்மடவாரோடு ஆடியசைந்து போய்க் குரவைபிணை கோமளப்பிள்ளாய்!' என்று கண்ணனை விளித்து ஒரு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினான் ஆய்நீ; அதற்குள்ளே கண்ணபிரான் அவன் சொல்லப்போகிற வார்த்தையைத் தெரிந்துகொண்டு 'நங்காய்! என் சாயத்தை யெல்லாம் வெளியிட வேண்டா, உன்னைக் சூப்பிடுகிறேன்' என்று அவளது காலைப் பற்றிக்கொண்டான்; 'இவனை உள்ளே புகவிட்ட தேரழியைப்பன்றே பொடியவேண்டும்' என்று கருதி அவனை நோக்கி வார்த்தை சொல்லுகை தவிர்த்து 'ஏடி யிதுவேன் இதுவேன் னிதுவேன்னோ?' என்று தோழியை நோக்கி யுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

திருமகளும் மண்மகளும் உன்னைத் தேடி நிற்கும்படியாக அவர்களை வஞ்சித்துவிட்டு ஆடியசைந்துகொண்டு சில ஆய்மடவாரோடு கூடிச்சென்று குரவைக் கூத்தாடிவிட்டு அவர்களையும் வஞ்சித்து என்பால் அன்புள்ளவன்போல இப்

போது இங்கு வருகின்றாய்; உடனே என்னைபும் வஞ்சித்து ஓடப்போகிறது; நீ ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லை; ஆகையாலே கடக்க நில்—என்றவாறு.

“கருமலிக் கூந்தலொருத்தி தன்னைக் கடைக்கணித்து ஆங்கே ஒருத்தி தன்பால் மருவி மனம்வைத்து மற்ருருத்திக் குறைத்து ஒரு பேதைக்குப் பொய் குறித்துப், புரிசுழல் மங்கைபொருத்திதன்னைப் புணர்ந்து அவளுக்கும் மெய்யனல்லை, மருதிமத்தாய்! உன் வளர்ந்திபோடே வளர்கின்றநாலுன்றன் மாயைதானே” என்ற பெரு என் திருமொழிப் பாடலும் இங்கு கிணக்கத்தக்கது.

குரவை பிணைதல்—ஆப்ச்சியமோடு கைகோத்தாடல்; ராஸக்ரீடை யெனப் படுகி.

கோமளப்பிள்ளாய்! என்று க்ருஷ்ணனை விரித்து ‘ஏனுக்கு இங்குவந்தாய்?’ என்றுசொல்ல கிணைத்த ஆப்ச்சியானவன் “இந்த வார்த்தையும் நாம் இவன் முகத்தை நோக்கிச் சொன்னோமாக வெண்ணுது; 1. ‘மெய்ம்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிக நன்றே’ என்றும்போலே இதுதன்னைபும் இவன் பெருமையாக நினைத்திலனாகையாலே இவன் முகம்பார்த்து நாம் வார்த்தை சொன்னதாக இருக்கவே தகாது என் ” “நீ ஓ “தருணமந்தராதே கருகா” = த்ருணமந்தராத்; க்ருத்வா” என்ற கண்கூறுவ தோழியின் முகத்தை நோக்கிக் குறை வார்த்தையையும் கூறினாற்பிறிது என்று அழகிய மணவாளச் சீயர் உபந்யஸித்தருளும்படி. .... (க)

அல்லிக்கமலக் கண்ணனை அங்கோராய்ச்சி *

எல்லிப்பொழுதுடிய ஊடற்றிறத்தை *

கல்லின்மலிதோள் கலியன் சோன்னமலை *

சோல்லித் துதிப்பாரவா துக்கமிலரே. (க)

அல்லி கமலம்	தாதுகளைபுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக் கண்களை புடைய கண்ணபிரானைக்குறித்து	கல்லில் மலி	{ மலையைக்காட்டிலும் அதிகயித்த (வலிமை கொண்ட)
அங்கு	திருவாய்ப்பாடியில்	தோள்	{ திருத்தோள்களை புடைய தான
ஓர் ஆய்ச்சி	ஓரிடைச்சி	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
கண்ணி	{ இரப்பொழுதிலே	சொன்ன	அருளிச்செய்த
பொழுது		மலை	இச் சொல்மாலையை
ஊடிய	{ ப்ரணயரோவந் தோற்றப்பேசின	சொல்லி	வாயாச்சொல்லி
ஊடல்	{ வெறுப்புமறத்தை விஷயமாக,	துதிப்பார்	{ எம்பெருமானை ஏத்து மவர்கள்
திறத்தை		துக்கம் இவர்	
			{ தன்பமந்து வாழப் பெறுவர்கள்.

1. காச்சியார் திருமொழி 13—9.

ஓ அசோகவனத்தில் பிராட்டி இராவணனோடு நேரல் பேசாமல் ஒரு துரும்பை உலேவிட்டுப் பேசினமை.

* * *—ஆய்ச்சி இங்ஙனென ப்ரணயபோஷம் தோற்றப் பேசின பேர்சுக்க னும் கண்ணிராணுடைய திருவுள்ளத்திற்குப் பரமாதந்தத்தை விளைவிப்பனவா யிருந்தன என்பதைத் தோற்றுவிக் கீவன்பு ‘அல்லிக் கமலக்கண்ணன்’ எனப்பட்டது ; திருவள்ளவர் குறளில்—“புலத்தலில் புத்தேதன் நாடுண்டோ நிலத்தொடு, நீர் இயைந்தன்னொகத்து” [நிலத்துடன் நீர் கலந்தாற்போன்ற கணவரிடம் ஊடுவதைப்போல நமக்கு இன்பந்தருவதொரு வானநாடுஉண்டோந் இல்லை.] என்றும், “உணலினும் உண்டதறல் இனிது, காமம புணர்தலின் ஊடல் இனிது” [உண்பதிலும் உண்ட உணவு அறுதல் இனிது ; அதுபோலக் காமத்திற்கு, புணர்ச்சியைக் காட்டிலும் ஊடுவது இனிது] என்றும் போல்லு கிறபடியே புணர்ச்சியைக் காட்டிலும் ஊடல் இன்பம் பயக்குமாதலால் கெஞ்சி லுண்டான மகிழ்ச்சி திருக்கண்களில் புறவெள்ளமிட்டமைபற்றி அல்லிக் கம லக் கண்ணனைனப்பட்டா னென்க.

அவ்வுடல் திறத்தை பெடுத்துரைக்கு நிக்தத் திருமொழியைக் கற்பவர்கள் ஒரு துக்கமுமின்றி இன்பமாக வாழப் பெறுவொன்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டிற்றாயிற்று.

***

***

***

(க௦)

அடிவரவு :—காதில் துவா கருகவொடி நாமம் சுற்றும் ஆனாயர் மல்லே புக்கு ஆடி அல்லி பள்ளருரு.

எட்டாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீபர் திருவடி உளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

புள்ளருவாகி நள்ளிருள் வந்த.

உரையவதாரிகை:—திருத்தாயார் பாசாமாகச் செல்லுகிறது இத்திரு மொழி. ஸர்வேச்வரனாகிற நாயகனோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாதானான பரகாலநாயகியின் கடலில் மிக்க காதலையும், அக்காதலுக்குத் தக்கபடி அவன் றான் வந்து கலனி செய்பாதே உபேஷித்திருக்கிறபடியையும் நோக்கின திருத் தாயார் எம்பெருமானே நோக்கி 'பிரானே! இவளை நீ இங்ஙனே நோவுபடவிட் டிருப்பது தகுதியோ? பரத்வத்தின்மேலெல்லையிலே நிற்கிற நமக்கு இப்பெண் பிள்ளை ஒரு பொருளேனா? என்று அலக்ஷியமாக இவளை நினைத்திருக்கிறாய் போலும்; இதுதானே உன் பெருமைக்குத் தகுவது? என்று ஒவ்வொரு பாசாத் திலும் ஒவ்வொரு பழமொழியை யெடுத்துரைத்துப் பேசுகிற முகத் தாலே ஆழ்வார் தம்முடைய காதலின் மிகுதியையும், உபேஷியாமல் கடுகக் கைப்பற்றியாகவேணுமென்பதையும் விண்ணப்பம் செய்கிறாராயிருக்கிறது.

திருவிருத்தத்தில் (33) "அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நில னும், இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதீர், ஈக்கோர் பெண்பால் பொருளோயெனு மிகழ்வோ இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ தெருளோ மாவண்ணீர்! இவள் மாமை கிதைக்கின்றதே." [எம்பெருமானே! நீரோ ஸாமான்யமானவரல்லீர்; திருவாழியைக் கருவியாகக் கொண்டு எல்லாவுலகங் களிலும் துஷ்டர்களை நிரஸித்து கிஷ்டர்களை வாழ்விப்பதையே விரதமாகக் கொண்டிருக்கிறீர்; இப்படி ஸர்வரக்ஷகரான நீர் இவளையும் ரக்ஷிக்கக் கடமைப் பட்டிருந்தும் இவளொருத்தியை மாத்திரம் பாதுகாவரது கைவிட்டிருக்கிறீர்; 'இவள் நம்மால் அபகியம் காக்கப்பட வேண்டியவளல்லள்; அப்படிப்பட்ட தகுதி இவளிடத்து ஒன்றுமில்லை' என்றிகழ்ந்து கைவிட்டாரோ? அன்றி நம் மால் காக்கப்படும் உலகங்களுக்கு இவள் உட்பட்டவளல்லள்; வெளிப்பட்ட வள்' என்று கருதிக் கைவிட்டாரோ?] என்ற பாசாம் இத்திருமொழிக்கு ஒரு புடை ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

புள்ளருவாகி நள்ளிருள்வந்த பூதனைமாள * இலங்கை
ஒள்ளேரிமண்டி யுண்ணப்பணித்த ஊக்கமதனை நினைத்தோ? *
கள்ளவிழ்கோதை காதலுமெங்கள் காரிதைமாதர் கருத்தும் *
பிள்ளைதன்கையிற் கிண்ணமெயொக்கப் பேசுவதெக்தை பிரானே! (க)

எந்தை பிரானே	கம்பெருமானே!	கன் இருள்	கெடிகெயிலே
எங்கள் கன் அவிழ் கோதை காதலும்	தேனெழுருகின்ற மயிர் முடியையுடையளான என்மகளின் ஆசையையும்	வந்த	{ (முலைகொடுத்துக் கொல்ல) உத்த
காரிகை மாதர் கருத்தும்	{ (அவ்வாசையைப் பழிகின்ற) அழகியாருடைய கருத்தையும்	பூதனை	பூதனை
பின்னே தன் கையில் கண்ணமே ஒச்சு பேசுவது	{ (செய்பின்னையின் கையிலுள்ள கண்ணத்தை உபேகித்திருக்குமா போலே உபேகித்திருப்பதானது,	மாள	மாணும்படியாகவும்
		இலங்கை	லங்காபுரியை
		ஒன் கரி மண்டி உண்ண	{ ஜகலிக்கிற அக்கிலியாபித்து புஜிக்கும்படியாகவும்
		பணித்த	செய்தற்கு தப்பான
		ஊக்கம் அதனை	{ மிகேகை
புன் உரு ஆகி	{ (செருமுந்தைகளை அணுக்கச் செய்யவல்ல) பறகைய னுருவத்தைபுடையவ ளாகி	கனைத்தோ	திருவுள்ளம்பற்றியே?

* * *—“பின்னே கையிற் கண்ணம் பெள்ளவே கொள்ளலாம்” என்ற பழ மொழி இப்பாசரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மிக்க வலிமைபுள்ளவர்கள் பொற்கண்ணமொன்றைக் கவர்ந்தால் அதை மீட்டுக் கைப்பற்றுவதற்கு ப்ரயாஸம் கொள்ளவேணும்; அங்கணல்லாமல் சிறு பின்னே கவர்ந்த கண்ணத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளவேணுமானால் அதற்காக ப்ரயாஸப்படவேண்டியதில்லை; நினைத்தபோது எளிதாக வாங்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ஆறியிருக்கும்படியாக இருக்குமே யன்றிப் பதறவேண்டியிராது; அதுபோல இப்பாசராலாய்கி விஷயத்தில் நீ நினைத்திருக்கிறா யென்றது, இவளை அவ்விதமாக அலகியம் செய்திருக்கிறா யென்றபடி.

எங்கள் கள்ளவிழ்கோதை காதலையும் அலகியம் செய்கிறாய், காரிகை மாதர் கருத்தையும் அலகியம் செய்கிறாய் என்று பின்னடியுகளில் கூறப்படுகின்றது. அதாவது, இவளுடைய கரைபுரண்ட காதலை நோக்கி நீ பதறியோடி வந்து இவளைக் கைப்பற்றவேணும்; அது செய்கின்றிலை; வருத்த விஷயத்தில் காதல் கொண்டவியை நன்றே என்று உகந்திடாமல் இதனைப் பழிக்கின்ற ஊரவர் பழிச்சொற்களை நோக்கியாகிலும் பதறியோடிவந்து இவளைக் கைப்பற்றி; பழிப்பவர்களின் முகத்தைப் பங்கம் செய்திடவேணும்; அதுவும் செய்கின்றிலை; இரண்டையும் அலகியம் செய்திருக்கிறாய் என்றவாறு.

இப்படி இவளை உபேகித்திருப்பதற்குக் காரணம் யாது? 1. “நல்ல வெந்தோழி! நாகனை மிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர், சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்?” என்னும்படியான உன்னுடைய பெருமைகளைப் பாராட்டிப்போ

இவளை இங்ஙனே அலக்ஷியஞ் சொந்திருக்கிறது? என்கிறார் முன்னடிகளில். பூதனை யை முடிபுண்டு முடித்த பெருமிக்ருடைய கமக்கு இவள் ஈடோ? இராவணனை முடித்த மஹாவி்ரணன் எனக்கு இவள் ஏற்றிருப்பனோ? என்று திருவுள்வம்பற்றியிருக்கிறாய் போலும். க்ருஷ்ணவதாரத்திலும் ராமாவதாரத்திலும் காட்டின பரக்கிரமங்களை நினைத்துச் செருக்கியிருக்கிறாய் போலும் என்றவாறு.

புள்ளருவாகிவந்த பூதனை = பூதனையானவள் பகாஸுயனைப்போலே பறவை யினுருவங் கொண்டு வந்தாளென்று சொல்லுகிறதன்று; மேலே ஸஞ்சரித்துக் குழந்தைகளை அணங்கப்பண்ணும் சில பறவைகளுண்டு; அப்படிப்பட்டவளாய் வந்தா ளென்று இவளுடைய கொடுமையைக் குறிப்பிட்டவாறு.

புள்ளருவாகி நள்ளிருள் வந்த பூதனை மாளப்பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? இலங்கை யொள்ளெரி மண்டியுண்ணப் பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? என்று இரண்டு வாக்யார்த்தமாக விவாதிதம். இவரி, 'புள்ளருவாகி' என்பதைப் பூதனைக்கு விசேஷணமாக்காதே எப்பெருமானுக்கே விசேஷணமாக்கி, புள்ளருவாகிப் பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? நள்ளிருள்வந்த பூதனை மாளப்பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? இலங்கை யொள்ளெரி மண்டியுண்ணப்பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? என்று முன்று வாக்யார்த்தமாக நிர்வஹித்தலுமாம். இப்பகுத்தில் புள்ளருவாகி என்று ஹம்ஸாவதாரம் செய்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஹம்ஸாவதாரமுந் க்ருஷ்ணவதாரமும் ராமாவதாரமும் செய்தோ மென்கிற செருக்குக் கொண்டோ இவளை உபேக்ஷிக்கிறாய் என்றதாயிற்று.

ஊக்கம்—பாத்தவம், அஹங்காரம், மிடுக்கு.

இலங்கை ஒள்ளெரி மண்டி உண்ண = இராமபிரான் இலங்கை வந்து சேர்வதற்கு முன்பு அக்கி லங்கையில் ஸ்வேச்சைசயாகப் புருத்தறியான்; சோறு சமைப்பது, வெந்நீர் காய்ச்சுவது முதலிய காரியங்களுக்கு வேண்டியமட்டுமே இராயணனது கட்டளைக்குப் பணித்து புருந்திருவன்; இராமபிரானுடைய திருத்தோள்களை அண்டுகொண்ட பின்பு அந்த அக்கி இலங்கையில் ஸ்வேச்சைசயாகத் திரிய வல்லவனுயின னென்க.

[பிள்ளை தன்மையில் கிண்ணமே யொக்கப் பேசுவது] “வயுவான்கள் கையில் கண்ணியிறை வாங்க அரிது; வாயுராயிருப்பார் கையில்லது நினைத்த போது வாங்குகிறோ மென்று ஆறியிருக்கிறப்போலே ஆறியிருக்கிறாயோ?” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஹக்கி.

சுற்றடியில் பேசுவது என்றது, வாய்கிட்டுச் சொல்லுகிறபடியைக் கூறுவதன்று; செஞ்சில் நினைக்கிறபடியைக் கூறுவதாமத்தனை; இலக்கணயால், சிறிய திருமடலில் “கையதுவும் சீரார் வலம்புரியே யென்றுள்” என்ற விடத்து ‘என்றுள்’ என்பதற்கு ‘என்று செஞ்சால் நினைத்தாள்’ எனப்பொருள் கொள்வது

போல. இங்கனே மற்றும் பல பிரயோகங்களுமுண்டு. உய்யவுமாந் கொலோ
வென்று சொல்லி¹ இதயாதிசன் காண்க. ... (க)

மன்றின்மலிந்து கூத்துவந்தாடி மால்விடை யேழுமடர்த்தாயர் *
அன்றுநங்க வாரிரைகாத்த ஆண்மைகொலோ! வறியேனான் *
நின்றபிரானே! நீள்கடல்வண்ணா! நீயிவள்தன்னை நின்கோயில் *
முன்றிலேழுந்த முருங்கையிற்றேனா முன்கைவளை கவர்ந்தாயே. (உ)

நின்ற பிரானே } திருமையில் நின்றருளும்
பிரானே } பிரானே!

நீள்கடல் வண்ணா } பெரியகடல்பேரன்ற
கடிவையுடையகனே!

நின்ற கோயில் முன்றில் எழுந்த முருங்கையில் தேன் ஆ } தன் கோயில் முற்றத்தி
லுண்டான முருங்கை
மாத்தின் தேனை எளி
தாகக் கவருமாபோலே

இவள்தன்னை இப்பெண்மாளினுடைய
முன் கைவளை முன்னையிலுள்ளகளை மனை
கவர்ந்தாயே கைக்கொண்டாயே,

(இது)

மன்றில் மலிந்து } காற்சந்தியிலே பொருந்தி
நின்ற.

உவந்து திருவுள்ளமுதந்து

கூத்த ஆடி } (குடக்கூத்து முதலிய)
கூத்தகளையாடியும்

மால் விடை ஏழும் அடர்த்து } கரிவகாரகளைமுதும்
வலியடக்கியும்,

அன்று } (இந்திரன் கம்மாரி
பொழிந்த) அக்காலத்திலே

ஆயர் கடுங்க இடையர்கள் கடுங்கிற்

ஆகிரை பசுக்கட்டங்களை

காத்த களித்தோமென்கிற

ஆண்மை கொலோ } மேனாணிப்பினாலோ?

நான் அறியேன் } என்னகாரணமென்று
நான் அறிவின்றிலேன்.

* * *—நாற் சந்திகளிலே பெண்கள் கண்குளிர நின்று குடக்கூத்தாடி
ஸ்திரீ ரத்னங்கள் பலவற்றையும் மயங்கி ஆண்டுகொண்ட நமக்கு இந்தப் பிரகால
நாயகி யொருத்தி ஒரு சரக்கோ? என்று நினைக்கிறாய் போலும்; கொழுத்துச்
செருக்கியிருந்த ஏழு ரிஷபங்களையும் வலியடக்கி நப்பின்னைப் பிராட்டியை
மணந்துகொண்ட நமக்கு இவள் ஈடோ? என்று நினைக்கிறாய் போலும்.
கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக ஏந்தி நின்று கோவலரையும் கோகிலரையு
யும் காத்தருளின பெருமை வாய்ந்த நமக்கு இவளொருத்தியை உபேஷிக்குமள
வால் என்ன குணக்கேடு வந்திடப்போகிறது! என்று நினைக்கிறாய் போலும்,
என்றாள் முன்னடிகளில் திருத்தாய்; அதைக் கேட்ட எம்பெருமான் 'இவளை
நான் உபேஷித்ததாகச் சொல்லுதற்கு யாதுகாரணம்? அதைக் கொண்டு நான்
இவளை உபேஷித்தேனாகச் சொல்லுகிறாய்?' என்று கேட்க, இவள் தன்னை முன்
கைவளை கவர்ந்தாயே! என்கிறாள். கையில் வளை நிற்கமாட்டாதபடி இவளை ஒரு
தூரும்புபோலே இளைக்கச் செய்குவிட்டாயே!, இது கொண்டு சொல்லுகிறே
னென்றபடி.

நின்கோயில் முன்றிலேழுந்த முருங்கையில் தேனா=நெடுநூரத்திலிருப்ப
தன்றியே ஸபீபத்தில் வாசலிலே உள்ளதான ஒரு மாடத்தில் தேன் இருந்தால்

அதனை எப்படி எளிதாகக் கவரலாகுமோ, அப்படி எளிதாக இவளது கைவளை களைக் கவர்ந்து கொண்டாயே! என்றவாறு.

மன்றில் மலிந்து கூத்தாடின ஆண்மையை நினைத்தோ, மால்விடை யேழு மடர்த்த ஆண்மையை நினைத்தோ, ஆகிமை காத்த ஆண்மையை நினைத்தோ நீ இவள் தன்னை முன் கைவளை கவர்ந்தாய்? என விரிக்க. .... (உ)

ஆர்மலியாழி சங்கோபேற்றி ஆற்றலை யாற்றல் மிகுத்து *
கார்முதில்வண்ணா! கஞ்சனை முன்னங்கடந்த நின்கடுந்திறல் தானே *
கோரிழைமாறாத நித்திலத்தோத்தை நெடுங்கடலமுதனை யானே *
ஆரேழில்வண்ணா! அங்கையில்வட்டாம் இவளோனக் கருதுகின்றாயே.

கார் முதிர் வண்ணா } காளமேகநிறத்தனே!

ஆர் எழில் வண்ணா } மிக்க அழகுடைமலவு
படைதகவனே!,

நேர் இழை } நேர்மையான ஆபரணங்களை
உடையவனாய்

நித்திலம் தொத்தை } முத்துமலை
போன்றவனான

நெடு கடல் அமுது அணையானே } பெரியகடலில் தோன்றிய
அம்ருதம் போன்றவனான

மாறாத } இப்பெண்பிள்ளை
விஷயத்திலே

இவள் அங்கையில் வட்டு ஆம் என கருது கின்றாய் } 'உள்ளங்கையிலுள்ள
கருப்புக்கட்டிபோன்ற
உலாயின' என்று
நினைத்திருக்கிறாய்;

(இப்படி நினைத்திருப்பதானது)

முன்னம் முன்பு
ஆர் மலி கூர்மை மிக்க
அழி திருவாழியையும்
சங்கோடு திருச்சங்கையும்க
பற்றி கையிலேந்தி, (அவதரித்து)
ஆற்றலை மிகுக்கை

ஆற்றல் மிகுத்து } ஆறுதல் மிகும்படியாக்
கி [யடக்க]

கஞ்சனை கம்ஸனை

கடந்த } தொலைப்பதற்
குறுப்பாயிருந்த

நின்கடு திறல் தானே } உன்னுடைய வலியதான
பராக்ரமத்தை நினைத்தோ?

* * *—விலகணமான ஆபரணங்களை யணிந்துள்ளவளும், அணைத்தால் தாபமெல்லாம் ஆறும்படியாக முத்துக்கொந்து போல் குளிர்ந்த வடிவுடையவ ளும், கடலில் தோன்றிய அமுதம்போல இனிப நுமான இப்பரகால நாயகியை ஒரு சரக்காகவே மதிக்கின்றாயிலையே!, இஃது ஏன்? நாம் சங்கு சக்கரங் களைக் கையிலேந்திபுள்ளோம் என்கிற பெருமையைப் பாராட்டியோ? கம்ஸனை முடித்த மிகுக்குடைய நமக்கு இவள ஒரு சரக்கோ! என்று நினைத்தோ? சொல்லாய் பிரானே! என்கிறாள்.

ஆர்மலியாழி = ஆர்—கூர்மை. இனி, ஆர் என்று அரங்களுக்கும் பெய ருண்டாதலால் அரங்கள் நிரம்பிய சக்கரம் என்றுமாம். [ஆற்றலை ஆற்றல் மிகுத்து] முதலிலுள்ள 'ஆற்றல்' என்பதற்குப் பராக்ரமமென்று பொருள். அதற்குமேல், ஆற்றலாவது—ஆறுதல், ஆற்றல் மிகுத்து—ஆறுதல் மிகும்படி.

யாகச் செய்து; பராக்ரமத்தை ஆற்றல் மிகும்படியாகச் செய்தலாவது—
கத்தை யெல்லாம் ஸம்ஹரிக்கவல்லதான பராக்ரமத்தை ஒரு புழுவான கம்ஸ
னளளிலே அடக்கி உபயோகப்படுத்தின படியைச் சொன்னவாறு. தனக்குள்ள
பராக்ரமத்தை முழுவதும் செலுத்தாமல் அதில் ஸ்வல்ப பாகங்கொண்ட கம்ஸ
னைக் கடிந்தமை கூறியவாறு. இங்கே வியாக்கியான வாக்ஷபஸ் காண்மின்;—
“(ஆற்றல் மிகுத்து) ஒரு ஐந்தாண்டுகாலத்துக்குப் பின்பு, நிருக்கச் செய்த
கம்ஸனளளிலே யாம்படி அமைத்து.” என்பதாம்.

[அங்கையில்லட்டாம் இவளெனக் கருதுகின்றாய்] “செயின்ருந்த கருப்புக
கட்டி தின்னவுமாய்ப் பொருடொப்பிருக்குறி; அப்படியே சினைத்திருக்கிற
யோ இவளோயும்” என்பது வியாக்கியானம். உலகத்தில் எல்லார்க்கும் கைப்
படாத பொருள்களில் விற்ப்பும் பெருகிச் செல்லுமென்றி, அப் பொருள்
தானே கைப்பட்டுவிட்டாலன்றி அதில் உபேசைகூடே உண்டாகும். அதுபோல
இப்பரகாஷ நாயகியும் கைப்பட்ட சரக்காதலால் இவளை அலகியம் செய்கிறாய்
போலும் என்கை.

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுக்கு ‘கார்முதில்வண்ணா!’ என்றும் ‘ஆரெழில்
வண்ணா!’ என்றும் இரண்டு அப்போதங்கள் உள்ளன; பரகாலநாயகியைப்பற்
றிச் சொல்லும்போது மூன்றாமடியில் மூன்று விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன;
இந்த வாக்ஷினால் தெரிவதாவது, ‘உன்னைக் காட்டிலும் இவன் மிக்க விநாயகப்
றவளாதலால் இவளை நீ அலகியம் செய்வலாகாது’ என்பதாம்.

இராமபிரானையும் பிராட்டியையும் திருமணப்படுத்தலிலே கண்டவர்கள்
“தௌஸீவயெவாவுதூம் தௌஸீவாவுகண்ணாடி நாவவொவாட்டி
வெவெடிவீம் தௌஸீவலிகெகண்ணா — துல்பரீலவயோவ்ருத்தாம் துல்பாடி
ஐகலக்ஷணம், ராகவேவார்த்துரி வைதேஹீம் தந்தசெயாநவிரிதேகண்ணா” என்றார்
களாம். அதாவது, இந்த திவ்ய தம்பதிகள் பரஸ்பரம் எல்லா லக்ஷணங்களும்
ஒத்திருக்கப் பெற்றிருக்கிறார்கள்; இராகவனுக்கு ஏற்ற மனைவி லீதை வாய்த்
தாள்; லீதைக்கு ஏற்ற கணவன் இராகவன் வாய்த்தான் என்று சொல்லும்போது
ஒரு விசேஷார்த்தம் மூலத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; பிராட்டிக்கு ‘அஸிதே
கண்ணா’ என்றொரு விசேஷணம் அதிகப்படியாக இட்டமையாலும் உஸஸ்ய
யொமம் பண்ணினமையாலும், “இராகவனுக்கு மாத்திரம் நல்ல பாக்கியமே
சிறந்த மனைவி கிடைக்கப்பெற்றான்; ஆனால் சீதைக்கு அவ்வளவு பாக்கியமில்லை;
இவளுடைய கண்ணமுகுக்கு ஏற்றவாறு இன்னமும் சிறந்த அழகுலாய்ந்த கண
வன் கிடைத்திருக்கலாம்; ஆனாலும் குற்றமில்லை; கூடியமட்டும் ஏற்ற கணவனே”
என்பதான அபிப்பிராயம் தோற்றுகின்றது. கம்பராமாயணத்திலும் இங்குண
யுள்ளது; மிதிலாபுரியில் திவ்ய தம்பதிகள் ஊர்வலம் வரக்கண்டவர்கள் “நம்பி
பைக்காண நங்கைக்கு ஆபிரகயனம் வேண்டும்” என்று சிலர் சொன்னார்கள்;
(அதாவது—இராமபிரானழகைக் காண்பதற்குப் பிராட்டிக்கு இவ்விரண்டு கண்

சுள் போராது; ஆயிரங் கண்கள் வேணும் என்கை.) அதைக்கேட்ட மற்றுள்ள வர்கள் “கொம்பினைக் காணுத்தோறும் குரிசிற்கு மன்னதேயரம்” என்றார்கள்; (அதாவது—வஞ்சிக் கொம்புபோன்ற பிராட்டியினமுதைக் காணவேண்டில், காண்கிற ஒவ்வொரு திமிஷத்துக்கும் இராமரொன் ஆயிரங்கண் படைக்கவேணும் என்கை.)

அவ்விதமாகவே, உன்வினும் அழகு மிக்கவனான இவனை நீ உபேகித்தல் தகாதென்கிறாள் திருத்தாய். .... (௩)

மல்கியதோளும் மாணுரியதரு முடையவர் தமக்குமோர் **நலமோ?** *
நல்கியநலமோ? நாகனைத்தோலைத்த கரதலத்தமைதியின் **கருத்தோ?** *
அல்லியங்கோதை யணிநிறங்கொண்டேவந்து முன்னேநின்ற **போகாய்?** *
சொல்லியென்? நம்பி! யிலனைகீயுங்கள் தோண்டர்கைத் தண்டென்றவாரே.

நம்பி	ஸ்வாமிநி,		
அல்லி அம் கோதை	{ செவ்விலையினாலே அழகு பெற்ற மயிர் முடியையுடையனான இப்பெண்பிள்ளை யினுடைய	(இப்படி உபேகித்திருப்பதானது)	
அணி	விலகலமான	மல்கிய	{ பனைத்த தோளும் { தோள்களையும்
நிறம்	மேனி நிறத்தை	மான் உரி	{ மானின் உரிக்கப்பட்ட அதனும் { தோலையும்
கொண்டு	அப்துரித்தது மன்றி	உடையவர்	{ உடையவரான தமக்கும் { சிவபிரானுக்கும்
முன்னே, வந்து நின்று போகாய்	{ உருவெளிப்பாட்டாலே எப்போதும் இவன் கண்ணெதிரே தோற்றிப் புறம்பு போகிருயில்லை;	ஒர் பாகம்	{ திருமேனியில் ஒரு பகுதியை
நீ	நீ	மல்கிய	{ (இடமாகச்) கொடுத்திருக் கிறே மென்கிற
இவளை	இப்பெண்பிள்ளையை	நலமோ	பெருமையை நினைத்தோ? (அன்றி)
உங்கள்	{ அடியார் கையிலுள்ள தடியையப்போலே நினைத்திருக்கும் விதம் என்னே!;	நாகனை	நாகரஸமான
தோண்டர்		தோலைத்த	கொண்டொழிப்பதற்கிடான
கை தண்டு		கரதலத்து	கையிலுள்ள
என்ற ஆறு		அமைதியின்	{ கருத்தோ } மிடுக்கை நினைத்தோ?
சொல்லி என்	{ (இவன் திறத்திலே உனக்கு உன்ன உபேகையைப்பற்றி விரிவாகச்) சொல்வதனால் என்ன பயன்?		

* * *—அஹங்காரியான ருத்ரனுக்கும் நாம் உடம்பிலே ஒருகூறு கொடுத்திருக்கிறோமென்ற நிலைநிறைந்தோ, நாகரஸமான முடித்த மிகக் குடையோமென்று கையில் மிடுக்கை நினைத்தோ இவளை நீ உபேகித்திருக்கிறாய் என்கிறாள்.

எம்பெருமான் வராஹாவதராஞ் செய்து பூமியைக்கொட்டாற்குத்திபெடுத்த பொழுது, எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமியேதவிக்குங் குமாரனாய்ப் பிறந்தவனும், அஸமயத்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரகனைன்பவன் பாக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து, தேவனித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் சாஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக்கொண்டு பேரயத் தான் மணம் புணர்வதாகக் கருதித் தன்மானிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான சத்ர பர்வதத்தையும், தேவதாசாவான அநிதி தேவியிள்குண்டலங்கையுங்கவர்த்து பேரனது மன்றி, இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக்கொண்டு போகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால், கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்து, பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யப்ராணையுடனே தான் கருடன் மேலேறி அந்நகரத்தை யடைந்து சக்ராயுதத்தால் பிரயோகித்து, அவனதுமந்திரியான முன்முதலிய பல அஸுரர்களை யும் இவ்விடத்தில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத்தள்ளி யழித்து, அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறுயிரத்தொரு நூறு கன்னிகைகளையும் த்வாரகையிற் கொண்டுசேர்த்து மணஞ்செய்து கொண்டானென்பது நரகனைத் தொலைத்த வரலாறு.

சிவபிரானுக்குத் திருமேனியில் கூறு கொடுத்ததையும் நரகனைத் தொலைத்ததையும் இங்கு எடுத்துக் கூறுவதன் கருத்து. யாதெனில்; இப்பரகால நாயகியை உபேக்ஷித்ததனால் நமக்கு யாதொரு அபகீர்த்தியும் விளைந்திடாது; அஹங்காரியான ருத்ராணுக்கு உடம்பில் இடங்கொடுத்த சிலகுணம் உலகமெங்கும் பரவியிருக்கும்போது இதுவொரு அபகீர்த்தியாகுமோ நமக்கு? என்று நினைக்கிறாபோ; நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்த்த பதினாறு பல்லாயிரமெண்ணிறந்தபெருந்தேவிமார் இருக்க இவள் ஒரு பொருளோ என்று நினைக்கிறாபோ? என்பதாம்.

[அல்லியங்கோதை யணிநிறங்கொண்டு வந்து முன்னே நின்று போகாய்] அல்லியங்கோதை யென்பது பரகால நாயகியை; இவளுடைய அழகிய மேனி நிறம் விரஹ வேதனைவிலால் அழிந்துபோனது பற்றி 'அணிநிறங் கொண்டு' எனப்பட்டது. "முன்னே வந்து நின்று போகாய்" என்றது உருவேளிப் பாட்டைச் சொன்னபடி. அதாவது, ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாக உருவம் கண்ணுக்குத் தோற்றுகை. "வ்யுகேஷ வ்யுகேஷ வஸுரூபி ஶீரக்யுஷாஜிநா ஶீரபூ வ்ருகேஷ வ்ருகேஷ ச பத்யாநி சரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம்" என்று மாரீசனுக்கு இராமபிரானுடைய உருவம் எங்கும் தோற்றினதுபோல அன்பர்கட்கும் தோற்றுமென்க. திருவாய்மொழியில் (5-5) "எங்கனேமீயா வன்னைமீர்காள்" என்றது திருவாய்மொழியில் இதனைக்காண்க. "எங்கனே நீர் முனிவது என்னை யினி நம்பியழகு, இங்கனே தோன்றுகின்றதென் முன்னே - அங்கனுருவேளிப் பாடா வுரைத்த தமிழ்மாதன்" என்ற திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிபுங் காண்க.

இவனை அலக்ஷியம் செய்கிற நீ உருவெளிப்பாட்டாலே இவனை நோவ
படுத்துவது யதுக்கு? உன்னை மறந்தும் வாழ்வொட்டாதே இப்படி ஒநிம்னிப்
பாயோ என்றானாயிற்று.

இவனை நீ உங்கள் தொண்டர்க்கத் தண்டென்றவாறே—“வாவராதய
வெளதினெரு! என்று நினைத்தபோது வாங்கிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி உரிய
அடியார்னையில் ஆயுதத்தோபாதி நினைத்திரா நின்றாய்” என்பது வியாக்கியான
ஸ்ரீஸூக்தி. அடியவர்களின் கையினுள்ள ஆயுதத்தை வாங்குகல் எப்படி அல
க்ஷியமோ, அப்படி இவனையும் அலக்ஷியம் செய்கிறாயே! என்றவாறு. .... (ச)

சேருவழியாத மன்னர்கள் மாளத் தேர்வலங்கோண்டவர் செல்லும் *
அருவழிவான மதர்படக்கண்ட ஆண்மைகொலோ வறிபேனான் *
திருமொழியெங்கள் தேமலர்க்கோதை சீர்மையை நினைத்திலையந்தோ!
பெருவழிகாவற் கனியினுமெளியள் இவளெனப் பேசுகின்றாயே. (ரு)

எங்கள்	எங்களுடையவளாய்	அழியாத	ஒருளானும் தோற்றறியாத
திரு மொழி	{ சிறத்த [மதரமாய] பேச்சைசுடையவளாய் (தேனெழுதும் மலர்க்காணித்த மயிர் மையபுண்டையான இப் புயிர்வாயினுடைய	மன்னர்கள்	அரசர்கள்
சீர்மையை	சிறப்பை	மான	மாண்டுபோகும்படியாக
நினைந்திலை	அறிகின்றிலை;	தேர் உலம்	{ தேரின் கொண்டு உலிமையையே கொண்டு
அத்தோ	ஐயோ!;	அவர்	{ அவ்வரசர்கள்
இவன் பெரு	{ பெரிய வழியில். வழி காவல் கனியினும் எளியன் என பேசுகின்றாய்	செல்லும்	{ போகக்கூடிய
	(இத)	அரு வழி	{ அருமையான வழியை காணம் புண்டய வீரஸ்வர்க்கத்தை
சேரு	போர்க்கணத்திலே	அதர்பட	{ பெருவழியாக்கின கண்ட
		ஆண்மை	{ ஆண்பிள்ளை தந்தனத்தை கொலோ கனைத்தோ?
		என்	{ எனக்குத் அத்யேன் தெரியவில்லை.

* * *—பிரானே! பேச்சுவினியமையாலே உனது நெஞ்சையும் கவர வல்ல
ளாய், தலைநில் பூவணிந்திருந்தும்முகாலே உன்னைப் பிச்சேற்றவல்லவான இப்
பரகாலகாயகியின் சிறப்பைச் சிறிதும் நினைக்கின்றிலையே!, இவளிடத்தில் மிக
வும் அலக்ஷியம் பாராட்டுகின்றனையே!, இதற்கு என்னகாரணம்? * பார்த்தன்
கிலைவனையத் திண்டேர்மேல் முன்னின்று, மலைபுரைதோன் மன்னவரும் மாற
தரும் மற்றும் பலர்கூலிய நூற்றுலரும் பாட்டழியச் செய்த மிகுகைக நினைத்தோ
இவளை இங்ஙனே அலக்ஷியஞ் செய்கிறாய் என்கிறான்.

செருவழியாத மன்னர்கள் = பாரத யுத்தத்திற்கு முன்பு ஒருகாலும் ஓரிடத் திலும் தோல்வி பெற்றறியாத (அதிரதமஹாரதர்களான) பீஷ்மத்தோரணாதிகள் [தேர்வலங்கொண்டு] தான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை பென்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணி வைத்திருங்கையாலே தேர்க்காலாலே பிரதிபஷஷங்களை உழக்கினாயிற்று. போர்க் களத்தில் மாண்டொழிந்தவர்கள் வீரஸ்வர்க்கம் புதுவதாக சாஸ்தாங்களின் கொள்கையாதலால் “அவர் செல்லுமாருவழி வானம்” எனப்பட்டது. பாரத யுத்தத்துக்கு முன்பு நெடுநாளாகவே வீரஸ்வர்க்கத்துக்குப் போவாரில்லாமையாலே புல்லெழுந்து கிடந்த அவ்வழியைப் பெருவாழிபாம்பாடி செய்தனன் கண்ண பிரானென்க. அப்படிப்பட்ட ஆண்டின்னத் தனத்தை நினைத்தோ இவனை அப தார்த்தமாக நினைக்கிறாய்?.

பெருவழிநாவற்கனியினு மெளியளிவள் = பெரியதொரு வழியிலே நாவற் பழம் விழுந்துகிடந்தால் அதைக் குனிந்தெடுக்காமல்,த் தவிரவுமாயிருக்கு மன்றோ; அதுவே எட்டாத நிலத்திலே யிருக்குமாகில் அபேஷை விஞ்சியிருக் கும்; ஸர்வஸாதாரணமான வழியிலே விழுந்து கிடந்ததாயில் ஒரு பொருளாகத் தோற்றுகிறே. அதுபோலவே இவளையும் கருதுகின்றாய் போலும். பேசுகின் ருயே என்றது — கருதுகின்றாயே என்றபடி. (முதற்பாட்டினுரை காண்க.) (டு)

அரக்கியராகம் புல்லெனவில்லால் அணிமதிளிலங்கையர் கோனை *
செருக்கழித்தமரர் பணியமுன்னின்ற சேவகமோ செய்ததின்று *
முருக்கிதழ்வாய்ச்சி முன்கைவேண் சங்கங்கொண்டு முன்னே நின்று போகார்வ *
எருக்கிலைக்காக வேறிமழுவோச்சல் என்செய்வதெந்நைத பிரானே. (க)

எந்தை } எம்பெருமானே !
பிரானே }

முன் } முன்பொருளால்
அரக்கியர் } ராகுஸ ஸ்திரீகாநிஹுநடய
சூகம் } மார்பு
புல்லென } குன்யமார்படியாக,
அணி மதிள் } அழகிய மதின்களை யுடைய
இலங்கையர் } இலங்காபுரீயி
கோனை } லுன்யார்க்குத் தலைவருள
இராவணனை
வில்லால் } ஒரு வில்லாலே
செருக்கு } கொழுப்படக்கி
அழித்து }
அமரர் பணிய } தேவர்கள் வணங்குமாறு
கின்ற } கின்ற
சேவகமோ } பராக்ரமத்தை நிகழ்த்தினா

இன்று } இன்று (இவன் திறத்திலே
செய்தது } உபேஷை) செய்வது?
(என்ன செய்திறெனென்ன)

முருக்கு இது } முருக்கம்பூப்போன்ற
வாய்ச்சி } அதாத்தையுடையளான
இப்பெண்பிள்ளையி னுடைய
முன்கை } முன்கையிலுள்ள
வன் சங்கம் } அழகிய வளைகளை
கொண்டு } பறித்துக்கொண்டது மன்றி
முன்னே } உருவெளிப்பாட்டாலே
கின்று } எப்போதும்
போகாய் } இவன் கண்ணெறிநே
தேன்றிப்
புறம் போகிருயில்லை;
எருக்கு } எருக்கிலையை
இலைக்கு ஆ } உதிர்ப்பதற்காக
எறி மழு } வீசுகோடாலியைக் கொண்டு
ஒச்சல் என } ஓங்கியடிப்பது
செய்வது } ஏதாக்கு?

* * *—பிரானே! இவளுடைய அதரத்தின் வைலகூண்டததைச் சித்திதும் நினைக்கிறாயில்லையே; இவளது உடலை ஈர்க்குபோல இளைக்கச்செய்து கைவளை சளைக் கழலச் செய்தாயே! உன்னை மறந்தாவது. இவள் பிழைக்கலாமென்று பார்த்தால் அதுதனக்கும் இடமறம்படி உருவெளிப்பாட்டாலே நனிகின்றாயே; அபலையான இவளைக் கொலைசெய்வதற்கு நீ இத்தனை ப்ரபாஸங்கொள்ள வேணுமோ? தன்னையே பழுத்து நெகிழ்ந்து விழக்கடவதான எருக்கிலையை உதிர்ப்பதற்கு மழுப்படைகொண்டு வியாபரிப்பாருண்டோ? இராவணனை ஸம் ஹாரம்பண்ணி, தேவர்களால் வணங்கப்பெற்று நின்ற அந்த வீரச்செயலைஇன்று நீ இவள் திறத்திலே காட்டுகின்றாய்போலும் என்கிறான். .

அரக்கியராகும் புல்லென—ராகுஷஸ மாதர்களுள்ளாரும் தானியிழக்கும்படி என்றவாறு. 'செருக்கழித்து' என்றதை சொருக்கு அழித்து என்றும், செரு கழித்து என்றும் பிரிக்கலாம். (செரு—போர்க்களத்திலே, கழித்து—நிரஸித்து என்றபடி.) அமரர்பணிய முன்னின்ற—ஸ்ரீராமாயண புத்தகாண்டத்தில் நூற் திருபதாம் ஸர்க்கத்தில் இவ்விஷயம் விசதமாகக் காணத்தக்கது. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி பரமபோக்யமாக உள்ளது; அதாவது—“ராவணவதாரந்தரம் பிராட்டி எழுந்தருளிவர, பெருமாள் முகங் கொடாதே யொழிய, தேவஜாதி வந்து 'ஊவாநாராயணெரடிவ' என்றும் 'வீ.காருகதீஹ-வாநு விஷ்ணு' என்றும் உணர்ந்த, முகங்கொடாதே நின்ற அச் சேவகம்போலே சிருந்ததி! இச் சேவகமும்.” என்று. .... (5)

ஆழியந்திண்டே ரரசர்வந்திறைஞ்ச அலைகடலுலக முன்னாண்ட *
பாழியந்தோளோராயிரம்வீழப் படைமழுப்பற்றிய வலியோ *
மாழைமென்னோக்கி மணிநிறங்கொண்டேவந்து முன்னேநின்று போகாய் *
கோழிவேண்முட்டைக் கென்செய்வதெந்தாய்! குறுந்தடி நெடுங்கடல்வண்ணா!

நெடுங்கடல்வண்ணா எந்தாய்!—;

சூழின்	முற்காலத்து,
திண்	உலிமமபொருத்திய
சூழி	உருளையோடு கடின
அம தேர்	அழிய தேவரடிபடையான
அரசர்	ராஜாக்கள்
வந்து	வந்து உணங்கும்
இறைஞ்ச	படியாக
அலை கடல்	அலைகடல் குழந்த
உலகம்	உலகக்களை
ஆண்ட	ஆட்சிபுரிந்த
நர் ஆயிரம்	(கார்த்தவீரியனுடைய)
பாழி அம்	வலியிக்க
தோள் வீழ	தோளிரக் தோள்கள்
	இந்து விழும்படியாக

படை மழு.	கோடாலிப்படையை
பற்றிய	வகிய மிகேகை
உலியோ	கினைத்தோ
பாழை மெல்	மாளிநுடைய அழிய
கோக்கி	நோக்குப் போன்ற
	கோக்கையுடையனான
	பெண்பிள்ளையினுடைய
மணி நிறம்	அழிய மேனி நிறத்தைக்
கொண்டு	கொள்ள கொண்டது
	மன்றி
முன்னே	உருவெளிப்பாட்டாலே
யந்து நின்று	இவன் கண்ணெதிரே
போகாய்	தோற்றி நின்று
	புறம்பு போகிறாயில்லை;

கோழி வெண் முட்டைக்கு	{ (தன்னடையே உடைந்து போகக்கூடியதான) கோழி முட்டையை உடைப்பதற்கு	குறு தடி	சிறிய தடிதானும்	} ஏதாக்கு?
		என்	செய்வது	

***—கடல் வண்ணனே! மறையான் மடநோக்கியான இப் பாகால நாயகியின் மேனி திறத்தைக் கவர்த்துக்கொண்டாய்; இதுசெய்த நீ இவளை அடி யோடு முடித்துவிடலாமே; இவளைத் திறந்திரவதாம் பண்ணவேணுமென்று கரு தியோ உரு வெளிப்பாட்டாலே நலிகின்றாய்! கார்த்தவிரியார்ஜுகனுடைய ஆயிர ம் தோள்களையும் (பாகராமாவதாரத்தில்) கோடாவிப்படைவினால் அறுத்துத் தள்ளின விரத்தை நீ இவள் திறத்திலே காட்டுகின்றாய்போலும்; இவளை மாய்ப் பதற்கு இத்தனை ப்ரயாஸங்கொள்ள வேணுமோ! தன்னடையே உடைந்துபோகக் கூடியதான கோழிமுட்டையைத் தகர்ப்பதற்குச் சிறியதடி தானும் வேணுமோ! ஏதாக்கு இவ்வளவு வீண் ப்ரயாஸங் கொள்ளுகிறாய் என்றான்.

கார்த்தவிரியார்ஜுகனுடைய பெருமையைக் கூறுவது முதலடி; அரசர்க ளனைவராலும் வணங்கப்பட்டுக் கடல் சூழ்ந்த விலகம் முழுவதையும் ஆண்டு வந்தவனும் அவன். .... (எ)

பெருந்தலனாகம் புள்ளுவத்தேற வள்ளுகிராற் பிளத்தன்ம *

பெருத்தகைக்கிரங்கி வாலியைமுனிந்த பெருமைகொலோ? செய்ததின்று *

பெருந்தடங்கண்ணி கரும்புகோதை பெருமையைநினைத்திலே பேசில் *

கருங்கடல்வண்ணா! கவுட்கொண்டநீராம் இவளெனக்கருதுகின்றாயே.

அன்று	முன்பொருகால்
பெருத்தலன்	{ பகைவனான இரணியனுடைய
ஆகம்	சீரத்திலே
புன்	{ (சமூக பார்த்த முதலிய) பறவைகள்
உவந்து ஏற	{ மகிழ்த்த ஏறியுண்ணும்படியாக
வன் உகிரால்	கடர்மையான கங்கையாலே
பிளந்து	{ (அவ்வுடலைப்) பங்கு செய்த
பெருத் தகைக்கு	{ பெருத்தன்மை வாய்ந்தவ னான ஸூகீரனுக்கு
இரங்கி	அருள் கூர்ந்து
வாலியை முனிந்த	{ வாலியைச் சீறி முடித்தோ மென்மிற
பெருமை கொலோ	{ பெருமையை நினைத்தோ

இன்று	{ இப்போது இவ்விதத்திலே செய்தது { உபேகை) செய்வது?
	கருங் கடல் வண்ணா!—;
பெரு தட கண்ணி	{ மிகப் பார்த்த கண்ணி புடையனாய்
கரும்பு உறு கோதை	{ (மதுபான விருப்பத்தினால்) உண்டிகள் மாறாத கடந்தலை புடையனான இப் பெண் பிள்ளையினுடைய
பெருமையை நினைத்திலே	கைவசனம்வந்ததை ஆராய்கின்றிலே;
பேசில்	{ (இவன் திறத்தில் நீ கொண் டிருக்கு மெண்ணத்தைய) பேசப் புகுந்தால்
இவன் கவுன் கொண்ட சீர் ஆம் என கருது கின்றாய்	{ காயினுட் கொள்ளப்பட்ட நீர்போலே இவளை நினைத் திருக்கின்றாயத்தனை.

* * *—கடல்வண்ணனே! இப்பாசாஸ நாயகரின் வைஸ்கதன்யத்தை நீ சிறிதும் நினைக்கின்றினை; இவன் எப்படிப்பட்டவன் தெரியுமோ? [பெருந்தடங் கண்ணி] “தோள்களாயிரத்தாய் முடிக்களாயிரத்தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத் தாய், நாய்களாயிரத்தாய்” என்னுடையபாசா மிச்சவருட வடிவிகொண்டு இவனை நீ அறுபனிக்கப் புக்காலும் உன்னுடைய அந்தத் திருமேனிப் பாப்பை பெல்லாம் இவன் தன் கடைக்கண் நோக்கத்தின் ஒரு முலைமேல் ஆழங்காற்படுததிக் கொள்ள வல்லன்காண் என்கை. “ஐஸ்ஸமுவாணிவாடிவடிநாகுலிவெவாவி வெவாவி கிஜுவெவூராவூவிவெவாநாரவமாவெனெஃ கவதர வெனாவெதூ ரவயவ கதிதா கவினெ! தவநலி விஹுஜிஜிவெ விநி லிஜி கி.கெ.” என்ற பூதி ருணரத்தகோச பூதி நயத்தியை நினைப்பது. இப்படிப் பட்டவனையோ நீ உபேஷிப்பது? இரணியனை வள்ளுமொல் தோன்றாழித்த நம் முடைய பெருமைக்கும் வாலியை முடித்த நம்முடைய மிதிக்குக்கும் இவன் ஈடோ? என்று. நினைக்கிறுப்போலும், பற்றலாதாந்வாணுக்கு அநுள் செய் வதற்காக இரணியனை முடித்தாபென்றும், ஸுக்ரீவனைக்கு அநுள் செய்வதற்காக வாலியை முடித்தாபென்றும் கேள்விப்படுகிறோம்; இதனால் ஸ்சரிதவாத்ஸல்ய முகடபவன் நீ என்று தெரிமிறது. அக்குணம் இவன் திறத்திலே இங்கனையோ பவித்தது? [கவுள் கோண்ட நீராயிவளேனக் கருதுகின்றாயே] கபாலமென்றும் வடசொல் தவுள் எனச் சிதைந்தது; வாய்க்குள் கொள்ளப்பட்ட நீர் உள்ளே இழிச்சுக்கக்கும் வெளியில் கொப்பனிக்கக்கூடும் உரியதாயிருக்குமாபோலே ‘இவனைக்கப்பற்றினாலும் பற்றுலாம், விட்டாலும் விட்டிடுவோம்’ என்று நினைக்கிறுக்கிறுபேயன்றி, * பெருந்தடங்கண்ணி கரும்புது. கோதையாயிய இவனைப் நீ நாம் உபேஷிப்பது என்று திருவுள்ளம்பற்றுகிறார்களேயே! என் னோர்.

பொருத்தலன்—மனப்பொருத்தமற்றவன்; பகைவன் என்றபடி; பிரகாச பற்றினால் இரணியனைக் குறித்தது. புள் உலக்தேற=பிரேத சரித்ததைக் கழகு முதலிய பறவைகள் உகந்து உண்ணும். (பிணமாமபடியாக என்றவாறு.)

பெருந்தகைககம்பிரஸ்வபாவமுள்ளவனென்று ஸுக்ரீவனைச்சொல்லுகிறது இங்கு. .... (அ)

நீரழல்வானாய் நேரிலங்காலாய் சின்றசின்னீர்மையை நினைத்தோ? *
சீர்கெழுகோதை யென்னலதிலளேன் றன்னதோர் தேற்றன்மைதானோ? *
பார்க்கெழுபல்வத்தாரமுதனைய பாவையைப் பாலஞ்செய்தேனுக்கு *
ஆரழலோம்புமத்தணன் தோட்டமாக நின்மனத்துவைத்தாயே. (க)

பாவம் செய்தே ஊக்கு	} பாவியான என்னுடைய	பார் கெழு	} பூமியைச் சூழ்ந்திருக்கிற
		பெனஉத்த ஆர் அமுது அனைய பாணையை	

ஆர் அழல்
தும்பும்
அந்தணன்
தோட்டம்
ஆக நின்
மனத்து
வைத்தாய்

அக்கிஹோத்ரியான

அந்தணனுடைய

தோட்டமாகத்

திருவுள்ளம்

பற்றியிருக்கின்றாய்;

(இது).

சிலம்கீர் அழல்
வான் நெடு
சிலம்கால் ஆர்
நின்ற நின்
நீர்மையை
நினைந்தோ

பஞ்சபூதங்களும்

நாமேயாயிருக்கிறோ

மென்கிற பெருமையை

நினைத்தோ?

(அன்றி)

சீர் கெழு
கோதை } சிறந்த மயிர்முடியை
புடைபளான விடன்

என் அலகு
இலன் என்ற } எண்ணத்தவிர்த்த
கேடுருகதியை
புடையவளல்லன்
என்றண்டான்

உன்னது நீர்
தேற்றன்மை } அப்படிப்பட்ட
தையத்தினாலோ?

* * *—பிரானே! இப்பாகாலதாயசியை [ஆரழலோம்புமந்தணன் தோட்டமாக நின்மனத்து வைத்தாயே.] இந்நருச் சிலர் கருத்துக் கூறுவதாவது—சித்தியம் நீ வளர்த்து ஹோமம் செய்கிற அந்தணனுனவன் தன்னுடைய தோட்டத்திலுள்ள மரங்களையெல்லாம் கொஞ்சக்கொஞ்சமாக வெட்டி வெட்டி நெருப்பிக்கு இரையாக்கி அழித்துவிடுவதுபோல இவனை நீ சிவியு சிறிதாக அழித்துவிடப் பார்க்கிறாயே! என்றும்; இது அவையற்ற கருத்து; “அக்கி பரிசுர்பை பண்ணவே காலம் போந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணன் தோட்டமாக நினைத்தாயே” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் காட்டப்பட்ட கருத்தே கவைபுடையதாம். அன்னும் பதனும் அதற்கென்றே ௨ கழகக்கடியவன்வடைய தோட்டம் செழிப்புற்றோங்குவனருமேயல்லது அக்கிஹோத்ரிய பண்ணிப் போது போக்குமவனுடைய தோட்டம் செழித்து வளமானாட்டானது; கவனிப்புக்குறையினால் பாழாய்ப்போயினிமே. ஆகவே, அக்கிஹோத்ரியானவனுக்குத் தோட்டத்திலே எப்படி அலக்ப்பதாயுத்தி இருக்குமோ அப்படி உனக்கும் இவனிடத்திலே அலகியம் உண்டாய்விட்டதே! எனவதாகவே கருத்தாகும்.

இப்படி நீ இவனை அலகியம் செய்வது [சீரழல்வானாய் நெடுநிலங்காலாய் நின்ற நின்நீர்மையை நினைந்தோ?] பஞ்சபூதங்களும் நாகிட்ட வழக்காக இருக்கும்படியான பெருமைவாய்ந்த நாக்ரு இப்பெண்டின்கோ ஒரு சரக்கோ? என்று கருதுகின்றாயோ? அன்றி இவனுக்கு நமஸமத் தனிய வேறு புகலாவார் இல்லாமையாலே நம் கையைபே எதிர்பார்த்துக் கதறித்துடிக்கட்டும் என்று நினைவோ? என்கிறான்.

(க)

வேட்டத்தைக்கருதா தடியினைவணங்கி மெய்ம்மைநின் நெம்பெருமானே *
வாட்டிற்றற்றனை மங்கையர்தலைவன் மானவேற்கலியன் வாயோலிகள் *
தோட்டலர் பைந்தார்கடர்முடியானைப் பழமொழியாற்பணிந்துரைத்த *
பாட்டிவைபாடப் பத்திமைபெருகிச் சித்தமுந் திருவோடு மிகுமே.

(கc)

வேட்டத்தை கருதாது	{	மேன்மேலே பெருகி வருகிற காமனைகளைக் கொன்னாமல்
அடி இணை உணங்கி	{	தன் திருவடியினை களையே (பரமப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு) உணங்கிவிட்க
மெய்ம்காம யின்ற	{	(அப்படிப்பட்ட பசுமை காந்திகளுக்கு) உண்ணா யாகத் தன்னைக் கொட்டித் கொடுக்குமவனும்
தொடி ஆலர் பை நார் கடர் முடியாளே	{	இதழ்களானவை விரிந்து விகாழிக்கப்பெற்ற பசுமைதங்கிய (திருந்துழர்) மலையை ஒளிமிக்க திருமுடியிலே அணித்துள்ளவனுமான
எம் பெருமானே	{	எம்பெருமானே. னோக்கி,
வாள் திறல் தானே	{	வாள்வலி கொண்ட சேனையையுடையவரும்
மங்கையர் தலைவன்	{	திருமங்கையாட்டி ஒள்ளரர்க் குத் தலைவரும்

மரணம் வேல்	{	பெருமைதங்கிய வேற்படையையுடைய வருமான
கலியன்		திருமங்கையாழ்வாருடைய
உயர் ஒலிகள்		ஸ்ரீஸூக்தியாய்
பழமொழி	{	பழமொழிகளைக் கொண்டு
மான் பவிர்த் உணர்த்த	{	விகாழ்த்துடன் அருளிச் செய்தவைவான
பாட்டு இவை பாட	{	இப்பாசரங்களைப் பாடவே
சித்தம்	{	(பாடுமவர்களது) நெஞ்சானது
பத்திமை பெருகி	{	பரமபத்தியையெடுக்கப் பெற்று
திருவொய் ய்கும்	{	(எம்பெருமானது திருவடிகளில் கீத்ய கைக்கரிய விருப்பமாகிற) செல்வமும் விஞ்சிஉணரப்பெறும்.

* * * —இத்திருமொழியை அறிவிப்பவர்கள் பரமபத்தி தலையெடுக்கப்
பெற்று நித்யகைக்கரிய ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மியையுடைய பெருவர்களுள் அது பயனுரைத்
துத் தலைக்கட்டிஞ்சாடிற்று.

வேட்டமாவது ஆசைப்பெருக்கம். இஹலோகத்து ஐச்வரியம் ஸ்வர்க்க
லோகத்து ஐச்வரியம் கைவல்ய மேகலாந் முதலானவற்றை விருப்பாமல் ஸ்வயம்
ப்ரயோஜனமாகத் திருவடி பணிமுமவர்கள் பக்கவிலே உண்மையாகக் கடாஷித்
தருள்பவன் எம்பெருமான் என்கிறது முதலடி. வணங்கி—எச்சத்திரிபு;
வணங்க என்றபடி. தின்ற + எம்பெருமான், தின்றெம்பெருமான்; தொகுத்தல்
விகாரம். மெய்ம்காமசிற்றலாவது—விசுவரூப அழியக்கூடியவைகளும் அற்பங்
களுமான பலன்களைக்கொடுத்துவிடாதே சர்வதமாய்ச் சிறந்ததான பரம
புருஷார்த்தத்தை அறிப்பவனாக அமைதல்.

இத்திருமொழியில் பரமார்த்தேதாம் ஒன்வொரு பழமொழியையாண்டு அரு
ளிச்செய்திருக்கையாலே பழமொழியால் பணிந்துரைத்த. பாட்டிவை எனப்
பட்டது.

திருவொய்கும்—கைக்கரிய விருப்பம் திருவொய்யாகும். இலங்கைச்
செல்வமனைத்தையும் விட்டுவிட்டுப் புகழைப் வசனத்தின் வந்து அன்பு அறிவுமுறும்

வானை “கணநிகழ்ச்சிப் பூரீரோது = அத்தரிசுகதத: பூரீமாந்” என்றார் வால்மீகி முனிவர்; அப்போது அவ்விடமிருந்து இறந்த பூரீயாவது பூரீராமமணியுடைய கைங்கர்யோதஸாஹலக்ஷமியெயன்றோ. அப்போத்திற் செல்வமனைத்தையும் உபேஷித்து இராமபிரான் பின்னே காட்டுக்குப்புறப்பட்ட இளையபெருமான் “லக்ஷணோ லக்ஷிலஸம்பஹம் லக்ஷாநோ லக்ஷமிஸம்பந்” எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷணனுக்குருந்த லக்ஷாநாவது ஓரிலிங்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுநிலாவடிமை செய்யவேண்டு காடுமென்ற கைங்கரியக் காதற்செல்வமேயன்றோ. முதலையின் வாயிலே அடக்கித் துடிபாசின்ற பூரீகஜேந்திராழ்வான் “ஸதா நாமவரம் பூரீரோது ஸதா நாகவரம் பூரீமாந்” எனப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்குருந்த பூரீயாவது, கையில் பறித்த தாமரைப்பூக்களை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து அடிமை செய்யப் பெறவேண்டுமென்றுகொண்ட காதலேயன்றோ. இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யஸ்ப்ருஷை இத்திருமொழி சுற்பார்பெறும் பேராக இதில் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

அடிவரவு:—புன் மன்றில் ஆர் மக்கெய் செரு அக்கியர் ஆழி பொருத்தலன் நீர் வேட்டத்தை திருத்தாய்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீவர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

பத்தாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

திருத்தாய் செம்போத்தே.

உரையவதாரிதை:—ஜீவந்திருமொழி பரகாலநாயகரின் திருத்தாயார் பாகரமாகச்சென்றது; இத்திருமொழி பரகாலநாயகரின் பாகரமாகச் சென்று கிறது. செம்போத்து, காக்கை, குரூபம், வெளி முதலிய பறவைகள் தங்கள் வழக்கத்தின்படி ஒலிசெய்துகொண்டிருக்கையில் அவற்றையழைத்து ‘எம்பெருமான் இங்கேவந்து சேரும்படியாகக்கூவவேணும்’ என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிற பாகரமாயிருக்கிறது இத்திருமொழி. .... *

திருத்தாய் செம்போத்தே!

திருமாமகள்தன் கணவன் *

மருத்தார்தொல்புகழ் மாதவனைவர *

திருத்தாய் செம்போத்தே!

(க)

செம் போத்தே	த செம்போத்தப் பட்டியே	தொல்புகழ்	திவ்யவிர்த்தமான கீர்த்தியை உடையவானான்
திருமா மகன்	பெரியபிராட்டியார்க்குத் தன் கணவன்	மாதவனை	எம்பெருமானை
மருதார்	மணம்மிக்க மானைய யணித்தவனானான்	வர	திருத்தாய்
			தென்கேருமாறு திருத்த மேனும்;
			செம்போத்தே! திருத்தாய்—.

* * *—செம்போத்து என்னும் பதனை வலமானால் அரிஷ்டமான காரியம்
நடைபெற்றுக்குமென்பது சகுன ராஸ்திரிகளின் கொள்கையாதலால் அதைறிந்த
பரகாலநாயகி செம்போத்தை நோக்கி 'எம்பெருமான் இங்கே வந்து சேருதை
யாறா என்னுடைய உத்தேசமும் கை புறும்படி நீ வலமாகவேனும்' என்று
வேண்டுகிறாள். 'திருத்தாய்' என்ற வினைமுற்றின் கருத்து இதுவே.

அது, தன்னடையே வலமானால் நல்ல சகுன மெனப்படுமெயன்றி அதனை
நோக்கி நீ வலமாகவேனுமென்பது தகுதியோ? பூர்ண கும்பத்துடனே
ஸுமங்கலி எதிர்வாபி, நப்படுகை நல்ல சகுனமென்றால் இது தைவாதீனமாக
நோர்ந்தால் சகுனமாகுமெயல்லது நாமுக்கே ஒரு ஸுமங்கலியைப் பூர்ணகும்பத்
துடனே வரச்சொல்லிவிட்டுப் புறப்படுதல் தகுதியன்றே: திப்பரகாலநாயகி
"திருத்தாய் செம்போத்தே!" என்றும் "கரையாய் காக்கைப்பிள்ளையா!"
என்றும் "கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி!" என்றும் சகுனங்களை ஸ்வப்பயத்தத்
தாலே ஏதுக்காக உண்டாக்கப் பார்க்கிறாள்? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்.
கேண்மின்: செம்போத்து வலம் வருதல், காக்கை கூவுதல், பல்லி கொட்டுதல்
முதலியவை இஷ்டவிர்த்திக்கு ஸுசகக்கள்மாத்திரமெயன்றி இவைதாமே
இஷ்டங்களைப் பெறுவிப்பனவல்ல என்பது உண்மையேயாயினும், விபாமோஹாதி
சயத்தினால் அதனை மறந்து, இவைதாமே எம்பெருமானை இங்குக்கொண்டுவந்து
சேர்க்கும்படியான சக்திவாய்ந்தவை என்று ப்ரமித்து இவ்வனை அருளிச்செய்வ
தாகக்கொள்க. * மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்க்கும் ப்ரமமுண்டாக
லாமோடுவென்னில்; இந்த ப்ரமம் கர்மபந்தனமானதன்று; ஒப்புயர்வற்ற பக
வத்ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண்டாவதாதலால் உத்தேசமாதேவியிருக்கும்.
"ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெல்லாம் அடிக்கறஞ்சு
பெறும்" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணஸூத்திரமும் ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

[திருமாமகள்தன்கணவன்.] செம்போத்தே! எம்பெருமானை இங்குவரத்
திருத்துதல் உனக்கு அருமையன்றுகாண்; புருஷகாரம் செய்யவல்ல சொட்டி
அருகேயுண்டுகாண்; நீ கசாதே சென்று காரியம் பார்க்கலாம் என்றவாறு.
[மருத்தார் தொல்புகழ்] ஆர்ரிதரகணத்துக்கென்றே தனிமாயிட்டுக்கொண்டு
அப்படியே ஆர்ரிதர்க்கையும் சகித்துப் புறப்படைத்திருப்பவன்காண் என்றிறது.
[மாதவனை.] கீழே 'திருமாமகள்தன்கணவன்' என்று சொல்லிவிருக்கச்செய்
தேபும் மீண்டும் மாதவனைன்றது திருமாமகஸுருணம்.

1422 பெரிய திருமொழி கூ-பத்து கூ-திரு திருத்தாய் செம்போத்தே.

இத்திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் முதலடியும் ஈற்றடியும் ஒன்றையா யிருக்கும்; ஆதராதிரயத்தினால் இரட்டித்துச் சொல்லுகிறபடி. .... (அ)

கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்! *

சருமாழுகில்போல் கிறத்தன் *

உரையார்தொல்புக முத்தமனைவர *

கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்! (உ)

காக்கைப் பிள்ளாய் } காக்கைக்குட்டியே!,

சரு மாழுகில் போல் கிறத்தன் } காணமேகிறத்தனாய்

உரை ஆர் தொல் புகழ் } சொற்களில் கிரம்பியபித்ய தீர்த்தியையுடையன

உத்தமனை புருஷோத்தமனை

உரை கரையாய் வருமாறு கூப்பிடவேணும்;

காக்கைப் பிள்ளாய்! கரையாய் -

* * *—யிட்டின் முற்றத்திலே காக்கை வந்திருந்துகொண்டு கத்தினால் இத்த ஐந்தின் வருகை நேருமென்று சருன சாஸ்திரிகள் சொல்லுவதனும்; அந்தறிந்து 'கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்!' என்றனர். "காக்கை வாயிலுங் கட்டுகைகொள்வர் காரணாகருணைக்கொடியானே!" (5--1--1.) என்ற பெரியாழ் வார் திருமொழி இங்கு உரைத்தக்கது.

'காக்காய்!' என்னுதே 'காக்கைப்பிள்ளாய்!' என்றது கௌரவப்பேச்சு; பகவத்கிஷ்யத்தில் உபகாசம்செய்பவர்களை மரியாதையுடனே துதித்துச்சொல்ல வேண்டுதல் மரபு என்பது இதனால் ஸாதிப்பிக்கப்படுமென்ப.

[சருமாழுகில்போல்கிறத்தன்.] எம்பெருமானுடைய திருவுருவத்தை நினைத் துக்கொண்டால் இப்பிரிவு பொறுக்கக்கூடியதாயில்லை! நினைத்தமாதிரித் திலை தாபமெல்லாம் திரும்படியான வடிவமுடையவனன்றோ அப்பெருமான். உன்னுடைய உருவம்போலே வெறுக்கறுப்பேயென்று நினைத்திருக்கிறாயோ? காண்டார் கண்களும் கரு நவார் நெஞ்சம் குளிரும்படியான வடிவநான் அவனது. [உரையார் தொல்புகழ்.] ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் முதலிய நூல்களிலே கிரம்பிய திருப்புகழ்கள் பலவு முடையவன்கான். ஆர்ந்தர்களை ஒருகாலும் தைவிடமாட்டாதவன் என்கை.

[உத்தமனை.] அநமாதமன், அதமன், மத்தியமன் உத்தமன் என்று உலகில் பிராணிகள் நால்வகைப்பாடுபடுபவர்கள். பிறரை நன்கித்து நன் வாழ்ந்தை வாய்ப்பு பவன் அதமாதமன்; 'நாம் வாழவேண்டியதே முக்கியம்; பிறரும் வாழ்ந்தால் வாழட்டும்' என்றிருப்பவன் அநமன்; பிறரும் வாழ்ந்து காழும் வாழவேணு மென்றிருப்பவன் மத்தியமன்; நான் கெட்டும் பிறரை வாழ்விக்குமவன் உத்தமன். (நானுங்கெட்டும் பிறரை வாழ்க்கெடுப்பவனுடைய வகுப்பு அறிவரிது.) எம்பெரு மான் 1. "காட்டில் பிறந்து படாநனபட்டு மலிசர்க்காய், காட்டை நனியு

மாம்கரைநாடித் தடிந்திட்டு " என்ஹெடடிபே தான் பல கஷ்டங்கள்பட்டாகிலும் அடியாரை வாழ்விக்குமவனாதலால் உத்தமனாவன். காக்கை கத்தினமாத் திரைத் திலே எம்பெருமான் பதநி ஒடி வந்திடுவனென்ற கருத்தினால் " உத்தமனைவாக் கமையாய் காக்கைப்படுள்ளாய்" என்கிறான். கமைதல்—ஒலிசெய்தல். (உ)

கூவாய் பூங்குயிலே!

குளிர்மாரிதடுத்த நுகந்த *

மாலாய்கீண்ட மணிவண்ணனைவர *

கூவாய் பூங்குயிலே !

(ரு)

பூ குயிலே	அழகிய குயிலே!	மா வாய்	{ கெய்யென்னுக்குதிரையின்
குளிர் மாரி	{ (இந்திரனால் பெய்விக்கப் பட்ட) குளிர்மனதைய	கீண்ட	{ வாயைக்கீண்டவனும்
தடுத்த	{ (கோவர்த்தன மென் னூல் கொற்றங்குடையினால்) தடைசெய்து	மணி வண்ணனை	{ கீலமணி திறத்தனான
உத்த	திருவுள்ளமுடக்கதனும்	வா கூவாய்	{ எம்பெருமானை
			வருமாறு கூவலெனும்
			பூங் குயிலே! கூவாய்—

* * *—ஒரு மாத்தின் இளைமீது குயில் உட்கார்ந்துகொண்டு கூவிக் கொண்டிருந்தது; அதனை நோக்கிக் 'குளிர்மாரிதடுத்த நுகந்த மாலாய்கீண்ட மணிவண்ணனை வாக் கூவாய்' என்கிறான். நாக்சியார் திருமொழியில் * மன்னு பெருப்புதழ் மாதவன் என்னுங் திருமொழி இங்கு நினைக்கத் தக்கது. குயில் கூவினால் எம்பெருமான் கடுகவந்திடுவென்று நினைவு போதும். குயில் கூவின பின்பும் எம்பெருமான் வாராதொழியில் வருத்த மிருதியினால் 1. "பாடுங் குயில்காள்! * நென்ன பாடல்? நல் வேங்கட நாடர் கமக் கொருவாழ்வு தந்தால் வந்து பாடுகின், ஆடுங் கருளர்கொடியுடையார் வந்தருள் செய்து, கூடு வாராழில் கூவி துப்பாட்டுக்கள் கேட்டுமே" என்று சீறிச் சொல்லுவதுமுண்டு; இப்போது பரமாலகாயகி குயிலை இவ்வே முறையில் தடவையாக வேண்டுகிறானாதலால், குயில் கூவினால் எம்பெருமான் வருகை விரித்தருமன்றிருக்கிறான்.

[குளிர்மாரிதடுத்த நுகந்த.] குயிலே! பாஸ்மாத் பரணை எம்பெருமானை நாம் கூவினால் அவன் எழுந்தருள்வானே என்று நினைவாதேடுகான்; திருக்குண மறியாபோ? பசுக்களும் கன்றுகளும் இடையரும் பெருமழையிலே தோலையப்புக, கைக்கெட்டினதொருமையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து அவற்றைக் கூறித்து 'இவை நோவுபடா தொழியப் பெற்றோமே!' என்று திரு வுள்ளமுவந்த வன்காண். ஆச்சிதரகஷணத்திலே அத்தனை கருத்துடையானைக் கூவவோ நீ இறப்பது.

“மாவாய் கீண்ட” என்பதற்குப் பெரிய வாச்சான் இன்னை வியாக்கியானத்தில் “பகாஸா னுடைய வாயைக் கிழித்த” என்று பொருள்காண்கிறது. இஃது அச்சப்பிழையாயிருக்கலாமோ வென்று ஸந்தேகிக்காவிடும்; அருளிச் செயலிற் பலபலவிடங்களில் “மாவாய் கீண்ட” என்றும் “மாவாய்க் கிழித்த” என்றும் வருவதுண்டு; இங்ஙனே வருவிடந்தேகமும் [முதினாகவடிவிகாண்டு நலியவந்த சேசிரெயன்னு மஸா னுடைய வாயைக் கிழித்த] என்றே பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. மா—முதினாக. ....

கோட்டாய் பல்லிக்குட்டி !

குடமாடி யுலகளந்த

மட்டார்பூங்குழல் மாதவனைவர

கோட்டாய் பல்லிக்குட்டி !

பல்லிக் குட்டி   ஒ பல்லிக்குட்டி !
குடம் குடி   குடக்கூத்தாடிவனும்
உலகு அளந்த   { (திரிவித்திரமஞ்ஞ) உலகங்களை அளந்து கொண்டவனும்
மட்டு ஆர் பூ   { தேன் பொருத்திய பூக்களணித்த திருக்குழற்கற்றையை புடையவனும்
குழல்

மாதவனை   { திருமான் பொழுதுநாளான வம்பெருமானை
வர   துங்கேவருமாத
கோட்டாய்   துளிசெய்;
பல்லிக்குட்டி கோட்டாய்—.

* * *—உலகவழங்கில் பல்லிசொல்லுத்தாய் பவன் சொல்லவதுண்டு; “பல்லிசின் சொல்லும் சொல்லாக் கொள்வதெதாவென்றுபணிபண்டிட” என்ற திருவிருத்தமுங் காண்க. பல்லிக்குட்டி. தன்னையே ஒலிசெய்யுமானதக் கொண்டு இஷ்டவித்தியை ஊழிக்கு வெண்டியிருக்க, இவன் தானாகவே “கோட்டாய் பல்லிக் குட்டி !” என்றது வியாபிமொழித்திருவென்க.

[குட மாடி] பெண்களை யெல்லாம் வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டிக் குடக் கூத்தாயினவன் எனக்காக வாரமற் போகான்; அவன் வரும்படி நீ ஒலி செய்வாயெனையே குறை; அக்குறைநீ ஒலி செய்திடாய் என்கிறான். [உலகளந்த.] தானாகவே எல்லார்தலையிலும் திருவடியை வைத்து ஸத்தை பெறுவிக் குமவன் கம்மை உபேகிக்கமாட்டான் என்று ஸ்சிப்பிக்கிறபடி. [மட்டார் பூங்குழல்.] தேன்மாறாத பூமலையையுடைத்தான திருக்குழலையுடையவன் என்று அவனுடைய போக்யதைகையைச் சொல்லுகிறபடி.

‘மாதவனை’ என்பதில் ஏகதேசமான ‘மா’ என்பதற்குப் பெரிய பிராட்டியார் பொருளாதலால் * மட்டார் பூங்குழல் என்ற விசேஷணத்தை அப்பிராட்டிக்கு ஆக்கியுரைத்தலுமாம். .... (ச)

சோல்லாய் பைங்கிளியே!

சுடராழி வலனுயர்த்த *

மல்லார்தோள்வட வேங்கடவனைவர *

சோல்லாய் பைங்கிளியே!

(௫)

பைங்கிளியே பசுமதங்கையெனியே!

சுடராழி { ஒளிமிக்க திருவாழிப்
படைய

வலத்திருக்கையிலே

சுடராழி தாங்கியிருக்கின்ற

உயர்த்த

மல் ஆர் } மிகக்குடைய திருத்தோள்
தோள் } களை யுடையவனும்

வட } வடதிருவேங்கடமலையில்
வேங்கடவனை } எழுந்தருளியிருப்பவனு
மான பெருமானே

வர } இங்குவரச்
சோல்லாய் } சோல்லவேனும;

பைங்கிளியே! சோல்லாய்-.

* * * —பைங்கிளியை நோக்கிக் கூறுகின்றான்—பைங்கிளியே! நீ ஏதெனுஞ் சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதனால் என்ன பயனுண்டு? எம்பெருமானே இங்கு வரச்சொல்லு என்கிறான். பார்ப்பதிப்பதிபந்தகங்கள் பல கிடக்கும் போது எளிதாக அப்பெருமான் இங்கு வந்திடுவானே என்று அக்கிளி நினைக்க, அப்படி நினைக்கலாமோ? விரோதிகளை இருதூண்டமாக்குதற்குப் பரங்கான திருவாழியாழ்வானை வலத்திருக்கையில் ஏந்தியுள்ளான்காண்; அவ்வாடிதந் தானும் மிகையாம்படி மிகையில் குறைபற்ற திருத்தோள்களையுடையவன்காண்; என்னை அனைவதற்கென்றே பயணமெடுத்தாக்கிடநிக் திருவேங்கட மலையிலே நிற்கிறான்காண்; அன்னவனை இங்கு வரச்சொல்லாய் என்கிறான். .... (௫)

கோழி கூவேன்னுமால் *

தோழி! காணென்செய்கேன்? *

ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று *

கோழி கூவேன்னுமால்.

(௬)

வாராய் தோழி!

கோழி கூ } கோழியானது கூவேன்று
என்னும் } கத்துகிறது;

ஆழி வண்ணர் } கடல்வண்ணனான எம்
வரும் } பெருமான் இங்குவந்து
பொழுது } செருநெவேலை யாயிற்று;

ஆல் } ஸந்தோஷம்;
(மதபடியும்)

கோழி கூ } கோழியானது கூவேன்று
என்னும் } கூப்பிடப்போகிறதே!

(எம்பெருமான் பிரித்து

பேய்சிடப் போகிறானே)

காண் என் } காண் என்னபண்ணுவேன்;

தான் } கஷ்டம்!

* * * —கோழி கூவேன்னுமால், ஆழிவண்ணர் வரும் பொழுதாயிற்று; கோழி கூவேன்னுமால்! தோழி! காண் என் செய்கேன்' என்று அர்வாழித்துக் கொள்க. கண்ணபிரான் முதலில் ஓ சாமக்கோழி கூவினதும் தான் குறித்த

ஓ சாமக்கோழி—யாமந்தோதம் கூவுகிற கோழி.

பெண்ணுடன் கலவி செய்யச் சென்று, மீண்டும் அக்கோழி கூவினவாதே அவளை விட்டுப் பிரிவது என்று ஒரு நியதியுண்டு. இந்த நியதியையறிந்த பாகாலராயநி, தன் தோழியை நோக்கி 'கோழி கூவென்னுமால் ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று' என்றான்; கோழியானது கூவென்று கூவா தின்றபடியால் கடல்வண்ணனான கண்ணபிரான் என்னோடு கலவிசெய்தற்கு வருங்காலமாயிற்று என்று மகிழ்ந்து சொன்னபடி. "பலபலவழிகளாயிடும் அன்றியோர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்..." (திருநிருத்தம்.) என்கிறபடியே விச்லேஷகாலம் அனேக கல்பங்களாகவும் ஸம்ச்லேஷகாலம் அதிஸ்வல்ப காலமாகவும் தோற்று வது இயல்வாதலால் இவள் க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் நிகழ்ந்து முடிவதாகக் கொண்டு வருந்தித் 'தோழி! நான் என் செய்கேன்! கோழி கூவென்னுமால்' என்கிறான். ஐயோ தோழி! நான் என் செய்வது! மறுபடியும் கோழி கூவென்னப் போகிறதே! கோழி கூவினால் கண்ணன் ஓடிப்போய்கிடுவனே! என்றபடி.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—"க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலே இட்டுக்கொண்டுவரும் போலே காணும் என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிதே." என்றுள்ள பூர்வோக்தி குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸம்ச்லேஷஸமயத்தை ஸுசிப்பிக்கின்ற கோழியும் விச்லேஷஸமயத்தை ஸுசிப்பிக்கின்ற கோழியுள் இப்பாட்டில் ஒருங்கே ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டமையால் பட்டர் இங்ஙனேரஸோக்தியாக அருளிச்செய்வரென்க.

ஆல்—மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் தோன்றின்ற இடைச்சொல், (முதலடியில் மகிழ்ச்சி; ஈற்றடியில் வருத்தம்.) .... (க)

காமற் கேன்கடவேன்?*

கருமாழுகில் வண்ணற்கல்லால் *

பூமேலைங்கனை கோத்துப்புருந்தேய்ய *

காமற் கேன்கடவேன்?

(எ)

கரு மா முகில் வண்ணற்கு அல்லால்	கறுத்தப் பெருத்தமேகம் போன்ற திருநிறத்தை புடையரான பெருமானுக்குக் கடமைப் பட்டிருப்பதல்லாமல்	புருத்த	உள்ளேபுருத்த
		எய்ய	{ பிரயோகித்த ஹிம்ஸரிக்கும் படியாக
மேல்	அதற்குமேவே	காமற்கு	{ (என்வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையான) மன்மதனுக்கு
பு	புஷ்பங்களாகிற		
ஐ கனை	பஞ்சபாணங்களை	என்கடவேன்	கடமைப்பட்டவளோ நான்?
தொத்த	{ (கருப்புவில்லிலே) தொடுத்த	காமற்கு	என் கடவேன்?—

* * *—'தானிகட்டின கணவன் வருத்தப்படுத்துவது ஸஹஜம்; வயிற்றிற் பிறந்தபிள்ளை வருத்தப்படுத்துவதற்கு என்ன ப்ராப்தியுண்டு' என்கிறது இப் பாகரம்.

ருக்மிணிப் பிராட்டியினிடத்து மன்மதனுடைய அம்சமாகப் ப்ரத்யும்பன் பிறந்தனனாதலால், மன்மதன் கண்ணபிரானுடைய புத்திரனென்றும் கண்ணன் 'காமன்றன்தாதை' என்றும் வழங்கப்படுவதுண்டு; இப்பரகாலநாயகியும் கண்ண பிரானுடைய தேவியாதலால் இவள் மன்மதனைத் தன் புதல்வனாகப் பாவித்துப் பகர்தல் தகுதியே. இப்பாட்டில் மன்மதனைப் புத்திரனாகப் பாவித்துக் கூறுதல் ஸ்பஷ்டமான இல்லையாயினும், மேலே(11-3-7) "காமன்றனக்கு முறையல்லேன்,... எனக்குத் தானும் மகன் சொல்லில்" என்றபாட்டில் இது ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் அக்கருத்தே இங்கும் உள்ளுறையுமென்க. "வயிற்றிற் பிறந்த காமனுக்கு என் கடவேன்" என்பர் பெரியவாச்சரான் பிள்ளையும்.

நல்லதோ கெட்டதோ கருமாமூலில் வண்ணனான நமது நாயகனுலே நமக்கு நேருவதாயிருந்தால் ப்ராப்தமென்று ஒருவாறு ஸஹிக்கலாம்; நம் வயிற்றில் பிறந்த ஒரு சிறுபயல் நம்மை அம்பு தொடுத்து நலியும்படியாகவோ நம் கதியாயிற்று! என வருந்துகின்றோள்.

1, "பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்கிறபடியே காதலை வளர்த்த கார்முகில் வண்ணர் வாளாவிருக்க இந்தச் சிறுபைபல் ஏதுக்காக அதிகப்ராஸங்கம் பண்ணுகிறானென்கிறோள். [ஐங்களை] 'பஞ்சபாணன்' என்பது மன்மதனுக்கு வழங்கும் பெயர். "மதனன் பஞ்சபாணமாவன, முல்லை யசோகு முழுநீலம் குதப்பூ, அல்லிமுளரியோடைந்தென மொழிப" என்ற திவாகர நிகண்டினால் பஞ்சபாணலகைப் பெயர் உணர்க. ஆசை அதிகரித்துச் செல்லுவதையும், அது கைகூடாமையாலே கஷ்டம் மீதுர்ந்து செல்லுவதையும் காமனுடைய ஹிம்ஸையாகச் சொல்லுவது மரபு. (எ)

இங்கே போதுங்கோலோ?*

இனவேல்நெடுங் கண்களிப்ப *

கோங்கார்சோலைக் குடந்தைக்கிடந்தமால் *

இங்கே போதுங்கோலோ?

(அ)

கொங்கு ஆர்	தேன்நிறைந்த
சோலை	சோலைகளையுடைய
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
கிடந்த	{ திருக்கண்வளர்ந்தருளா
	{ கின்ற
மால்	எம்பெருமான்,

இனம் வேல்	{ ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய்
நெடு கண்	
சளிப்ப	
(எனது) கண்களானவை	
கண்கெளிக்கும்படியாக	

இங்கே இவ்விடத்தே

போதும் } எழுந்தருளக் கூடுமோ?

இங்கே போதும் கொலோ!—.

* * * —ஸ்வாமிபானவன் அடியாறுள்ளவிடத்தே தானே காழந்தருளிக் கைக்கொள்ளுதல் முறைமையையன்றி ஸ்வாமியைத்தேடி அடியான் செல்லுதல் இரண்டு நிலைகளுள் அயத்யம் என்பது ஸந்ஸாரநாயகம். அசோகவனத்தில்

பிராட்டி பொறுக்க வொண்ணாத னுன்பங்களை அதுபவித்து வருந்திக் கிடக்கு மளவில் திருவடி. சென்று 'வீடுத! என் தோளிலே விற்றிரும்; ஒரு நொடிப் பொழுதிலே உம்மை இராமபோன் ஸந்திதானத்திலே கொண்டு சேர்த்திடுவேன்' என்ன, அதற்குப் பிராட்டி சொல்லுகிற வார்த்தை காண்மின்;—“ஸடுரெஷு ஸங்குலா க்யுசுவா லுஷா வரஸலாடி-நஃ. லா நயெடிடி காகுஷஸுஃ ததூஸு ஸடிஸா லவெஷு—ரஸாஸ் து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரப லார்த்தநஃ, மாம் நயேந் யதி காகுந்ஸதஃ நந் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்.” என்றுள். சக்ரவர்த்தி திருமகனார்தாமே எழுந்தருளி இலங்கையைப் பொடிபடுத்தி என்னை மீட்டுக்கொண்டு போவராகில் அதுவன்றோ தகுதி பென்றான். ஸொத்தைப் பெற்று மிகழவேணுமென்னுமாவல் ஸ்வாமிக்கு இருப்பதே தகுதியாகும்; அந்த முறைமைப்படியே இப்பாட்டில் “கொங்கார் சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கே போதுங்கோலோ” என்கிறான். ஏதுக்காக அவர் இங்கு எழுந்தருள வேணுமென்ன, இனவேல் கெடுங்கண்களிப்ப என்கிறான். கண்ணாக்காண்ப தற்குமேலே வேறொரு பாயோஜனமில்லை பென்றிருப்பர்கள் முந்துறமுன்னம்; காணப்பெற்ற பின்பு அணைய வேணுமென்றிருப்பார்கள்; அணையவும் பெற்றால் இதற்கு ஒருகாலும் இடையூறுவாராமே இவ்விருப்பு நித்யமாய்ச் செல்ல வேணு மென்றிருப்பார்கள். [“கடிஸ-நெ டிஸ-நதாசுருகாஜாஃ ட்யுஷ்டா வரிஷஜா லெஷகலொஷாஃ சூலிந்தாயா வநாநாயகாஷுடாஸாஸுஷெ விமுஷு யொரஷெடி.”]

போதம்—போதரும்.

...

....

....

....

(அ)

இன்னாரேன்றறியேன் *

அன்னையாழியோமே *

பொன்னார்சார்ங்க முடையவடிகளை *

இன்னாரேன்றறியேன்.

(க)

அன்னே	அம்மே,
ஆழியோமே	திருவாழியாழ்வானையும்
பொன் ஆர்	} அழகுபொருத்திய
சார்ங்கம்	
உடைய	{ (திருக்கயிலே)
	உடையவாரை

அடிகளை	ஸ்வாமியை	
இன்னார்	} இன்னாரென்று தெரிந்து	
என்று		கொன்னமாட்டுகின்றி
அறியேன்		லேன்
இன்னார் என்று அறியேன்—.		

* * *—“கொங்கார்சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கேபோதுங் கோலோ” என்று மேற்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய வருகையைப் பிரார்த்தித்து மனோரதித்த பாகாலநாயகிக்கு உருவெளிப்பாட்டாலே காட்சி தந்தருளினான் எம்பெருமான்; ஆழியும் சார்ங்கமுமேந்திவந்து ஸேவை ஸாதித்தான்; அஸாதாரண லக்ஷணங்களைக் காணுதற்கச் செய்தேயும் இன்னாரென்று அறியிடக் கூடாமலிருக்கிறதாயிற்று அத்தகைய நிலைவரணம். பெருமையைப்

பார்க்குமிடத்தில் தேவனென்னலாயிருந்தது; எளிமையைப் பார்க்குமிடத்தில் மனிதரிலே ஒருவனென்னலாயிருந்தது; ஆகவே 'இன்னொன்றறியேன்' என்கிறான்.

அன்னே!—விபப்புக்குறிப்பிடைச் சொல். அடிகள்—ஸ்வாமி. .... (க)

தொண்டர்! பாடுமீனே *

சுரும்பார்பொழில் மங்கையர்கோன் *

ஒண்டார் வேற்கலியனொலிமலைகள் *

தொண்டர்! பாடுமீனே.

(க0)

தொண்டர் பாகவதர்! னே!,

சுரும்பு ஆர் } வண்டுடன் நிறைபப்படிந்த
பொழில் } சேலைகளையுடைய
மங்கையர் } திருமங்கை காட்டில் உள்ள
கோன் } வர்க்குத்தலைவரும்
ஒண்டார் } அழகிய மாலையையும்
வேல் } மேற்படையையுமுடைய
வருமான

கலியன் சூழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மலைகள் இச்சொல்மாலையை
பாடுமின் பாடுங்கள்;
தொண்டர்! பாடுமின்—.

* * *—உண்டியை உடையே உருத்தாடுகிற ஸம்ஸாரிகள் தங்கள் ஜீவனத்துக்கு வேண்டிய பாட்டுக்களைப் பாடிப் போதுபொக்கித் திரிபுருர்கள்; அவர்கள் அப்படியே தொலைபட்டும்; அப்படியல்லாமல், பாகவத் குணங்களிலே யிருப்பட்டுத் தொண்டர் என்று புகழ்பெற்றிருக்குமவர்களே! நீங்கள் உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக இத்திருமொழியைப் பாடித் திரியுங்கோள் என்கிறாராயிற்று. இத்திருமொழிகற்கைக்கு வேறொரு பலன் அருளிச்செய்யாதொழிந்தது, இதனைப் பாடுகைதானே ஸ்வயம் ப்ரபோஜ்யமென்று காட்டுதற்காக. (க0)

அடிவரவு:—திருத்தாய் கரையாய் கடைய் கொட்டாய் சொல்லாய் கோழி காமத்து இங்கே இன்னார் தொண்டர் குன்றமொன்று.

பத்தாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி பத்தாம்பத்து
முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.